CONTRASTEN

door

Emmy Belinfante-Belinfante

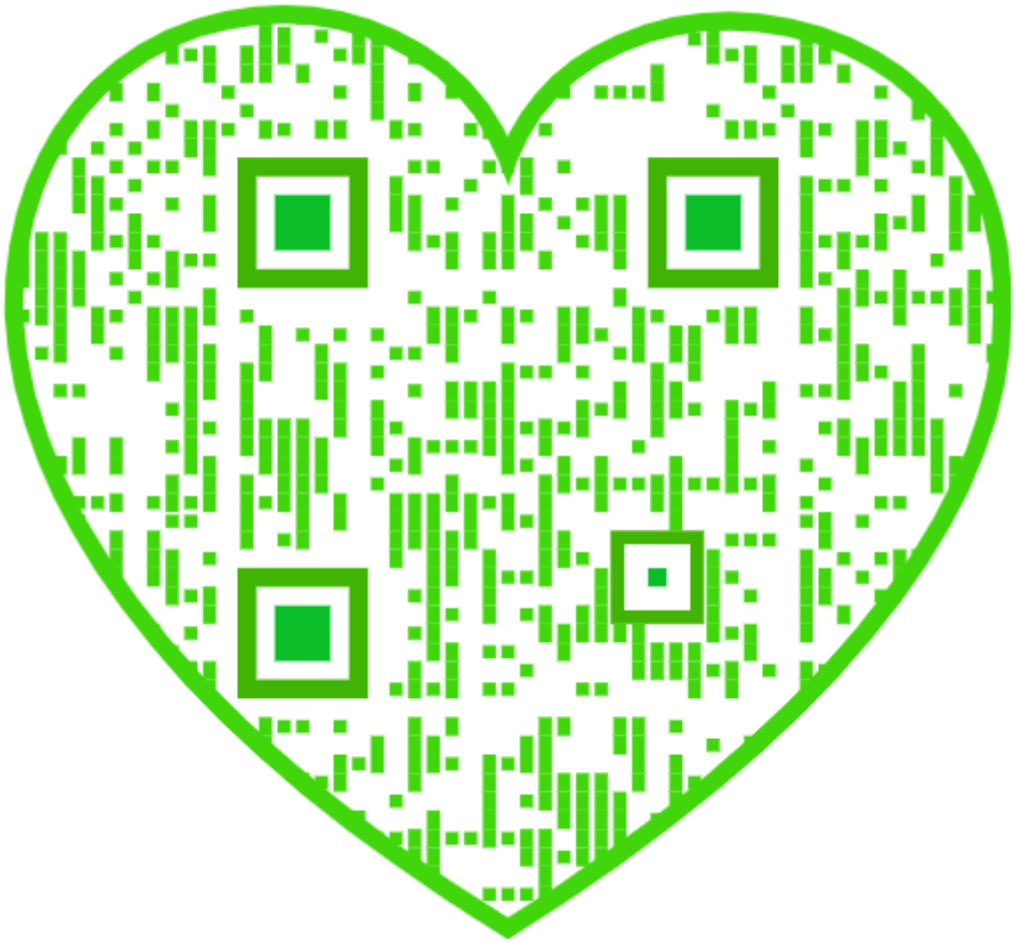

CONTRASTEN

CONTRASTEN

DOOR

EMMY BELINFANTE-BELINFANTE
MET TEEKENINGEN VAN RO KEEZER

AMERSFOORT — VALKHOFF & Co — 1931

In het bureau van Hotel Beau-Séjour zat met betraande oogen Norine Röstel voor het groote legboek, waarin ze iederen dag weer boekte, wat de verschillende hotel-gasten, die hoopten in Interlaken van een mooi najaar te kunnen genieten, hadden gegeten en gedronken.

„Madame Béril: „un thé complet". Goeie hemel, hoe moet het gaan, als dit regenweêr aanhoudt! Monsieur de Graef: „deux oeufs, deux thé, un lait". Het handjevol gasten, dat we nog hebben loopt weg, als het zoo doorgaat. Frau Steinach: „un thé simple". Vader kan het niet blijven uitzingen. We zitten al dik in de schulden. We kunnen beter sluiten."

Een grommige kuch stoorde haar in haar overpeinzingen.

Voor de balie stond een gummi-kauwende Amerikaan, die geld gewisseld moest hebben.

Norine wipte van de hooge kruk waarop ze zat en de groote brandkast openend, wisselde ze vlug het geld, onderwijl de koers uitrekenend.

De Amerikaan telde het geld na, bromde iets over te lage koersberekening, vroeg of het weer in dit vervelende gat altijd zoo leelijk was en verdween kauwend en mopperend.

Norine wilde weer aan haar werk beginnen, toen

de dame van kamer 48, die ieder jaar op denzelfden tijd kwam en maanden tevoren al dezelfde kamer bestelde, voor de balie verscheen en in een lang relaas vertelde, dat ze niet meer zoo tevreden was over het eten als andere jaren en of ze denzelfden Chef-kok nog hadden, dat het kamermeisje niet een van de zindelijkste was en verder de duizend en één klachten waarmee ze Norine of haar Vader vervolgde, zoodra ze een van hun beiden maar te pakken kon krijgen.

Norine was er al aan gewend en totnogtoe had ze door vriendelijk met de oude, eenzame dame te praten en door kleine tegemoetkomingen alle klachten kunnen ontzenuwen.

Maar juist nu, waar ze zelf haast op springen stond, was 't haar niet mogelijk de dame geduldig te woord te staan en met een: „pardon, er wordt getelefoneerd," haastte ze zich naar haar bureau, waar ze — ze moest toch even lachen om haar noodleugentje —, den hoorn van den haak nam en deed alsof ze met iemand sprak.

„Het gevaar is voorloopig geweken," dacht ze, toen ze „het klachtenboek", zooals ze haar noemde, in gesprek zag met de twee Duitsche dames, moeder en dochter, die wedijverden in molligheid en in het breien van jumpers.

„Gedeelde smart, is halve smart! Nu klagen ze tegen elkaar over al wat er ontbreekt in dit lieve, oude huis en ze hebben geen ongelijk, dàt is het ergste. Leg maar neer, Chas!"

Dit laatste tegen den chasseur, die een stapel brieven bracht.

Lusteloos keek ze de binnen gebrachte post door.

„Een aanbieding van een linnenfabrikant, van 'n firma in wrijfwas, van een strijkje! bittere ironie! van een Cognac-leverancier en de rest.... rekeningen en geen enkele bestelling! Waar moet het heen! 't Is om te vertwijfelen! en dan altijd maar die regen en wind, die het handjevol gasten, dat er is, nog verjaagt. Daar is vader.... maar weer opgewekt doen!"

Herr Director Röstel kwam het bureau binnen.

„Nog post gekomen, kindje?"

„Post genoeg, vadertje, maar geen bestellingen."

Hij zette zich aan het bureau over haar, steunde het hoofd in de handen.

Norine keek met wanhoop in het hart naar het witte hoofd, over haar.

Arme vader, daar had hij al die jaren zoo hard voor gewerkt.

Ze kon haar aandacht niet bepalen bij de verorberde oeufs en laits en keek telkens tersluiks naar zijn gebogen hoofd.

Eindelijk kon ze het niet langer uithouden en haar vulpen neerleggend, sprong ze van de hooge kruk en liep naar de andere schrijftafel.

Haar arm om den hals van haar vader leggend, zei ze zacht:

„Kom, Vatti, niet zoo piekeren, er zullen wel weer betere tijden komen."

Ze voelde den nonsens van haar eigen woorden. Hadden ze dit niet al eindelooze malen tegen elkaar gezegd in tijden van neerslachtigheid en had niet steeds de werkelijkheid al deze troostrijke woorden gelogenstraft?

„Norine," haar vader maakte zich zacht los uit haar omarming. „Als je straks klaar bent met het legboek en de menu's, kom dan bij me in de huiskamer, ik heb ernstig met je te praten."

„Ja, vadertje."

Ze keek hem verdrietig na, toen hij opstond en het bureau uitging, om, zooals iederen morgen, naar den kelder te gaan en de wijnen uit te geven.

Norine keerde terug naar haar legboek en de zorgen met geweld terugdringend, begon ze opnieuw met inboeken.

Ze was hiermede net klaar en wilde de menu's van den dag gaan typen, toen de bel luidde, ten teeken, dat er nieuwe gasten aankwamen.

„Wie komen er vanmorgen?" vroeg ze zich verwonderd af, en de agenda raadplegend:

„Neen, er staat niemand ingeschreven."

Ze spoedde zich naar de balie, die uitkeek in de hall, waar ze de huisknechten al binnen zag komen met de bagage en de portier de deur wijd opende om een heer en dame binnen te laten.

Norine begaf zich naar de hall en begroette de nieuwe aangekomenen.

„Heeft u nog kamers open?" vroeg de heer in goed Duitsch.

't Was een vraag, die Norine altijd weer een pijnlijk steekje bezorgde.

Er was immers een reeks kamers open.

„We zouden graag een slaapkamer met bad en een zitkamer hebben."

Ze keken nu samen het kamerplan in.

„Op de eerste étage hebben we mooie kamers vrij, met uitzicht op die Jungfrau," zei Norine en een bos sleutels van het rek nemend, ging ze hen voor naar de lift.

„Man, vraag je vooral rustige kamers?" vroeg de dame, die er wat zwakjes uit zag.

„Hollanders!" constateerde Norine, die, van een Hollandsche moeder zijnde, de taal goed verstond en zij het dan wat gebrekkig, ook sprak.

Toen ze uit de lift kwamen, zag Norine de blikken van de dame gaan over de verkleurde gangloopers, die hier en daar versleten waren.

„Professor van Buuren heeft toch h i e r gewoond, is 't niet?" vroeg ze haar man.

„Ja zeker, in Beau-Séjour."

„Professor komt hier ieder jaar," zei Norine en ze was blij, dat ze hun dit zeggen kon.

„O, verstaat u Hollandsch?" vroeg verrast meneer.

„Mijn moeder was een Hollandsche," zei ze zacht.

Ze opende de kamerdeuren, liet hen voorgaan in de ruime slaapkamer waarvan de groote balcondeuren open stonden zoodat men een blik had op de nu in nevel gehulde bergen.

„O, wat is het hier kil," huiverde mevrouw.

Norine haastte zich de ramen te sluiten.

„Als de zon schijnt is het zóó vroolijk en warm," zei ze. „'t Is jammer dat u de kamers niet bij zonlicht ziet."

„'n Mooie ruime kamer, vind je niet?" vroeg meneer.

Maar mevrouw's oogen gingen langs de verschoten gordijnen, de barst in het glas, dat op de toilettafel lag, en ze zei langzaam:

„Heeft u geen.... kamers...., die wat beter gemeubileerd zijn?"

„Die zijn bezet, mevrouw," jokte Norine onvervaard.

„Maar kindje, ik vind die kamer héél behoorlijk," vond meneer.

Mevrouw neusde rond in de aangrenzende badkamer en vroeg toen de salon te mogen zien.

Norine opende de tusschendeur met angst en vreeze.

Op den weidschen naam van salon kon dit hoogst eenvoudige vertrek heelemaal geen aanspraak maken.

Iets in den blik van het meisje deed de dame, die een scherpe aanmerking op de lippen had, zeggen:

„Dit is een heel prettige zitkamer. 't Is alleen jammer, dat er geen divan in staat. Ik moet veel rusten, weet u."

„O, maar dien kunt u krijgen," haastte Norine zich te zeggen.

„Nu, dan lijkt alles me in orde," zei opgewekt meneer.

„Man, de prijs," stootte zijn vrouw hem aan.

„Dat komt wel goed. Ga jij je nu eens lekker verfrisschen, dan ga ik mee naar beneden en maak meteen alles in orde."

„Gode zij dank weer eens een goede verhuring," dacht Norine, toen aan alle formaliteiten was voldaan en ze weer voor haar bureau zat.

Van der Meerlen, uit Amsterdam had hij in het Vreemdelingen-boek ingeschreven en haar gezegd, dat ze minstens vier weken in Interlaken hoopten te blijven.

„Dat hebben we weer aan dien goeien Professor van Buuren te danken," dacht Norine dankbaar. „Die schijnt geweldig den lof van ons huis bezongen te hebben. Mevrouw van der Meerlen zal wel gedacht hebben, hoe die ongetrouwde Prof weinig kijk heeft op wat een eerste klas hotel wil zeggen. Enfin, we hebben ze en ik zal zorgen, dat ze geen reden tot klagen hebben, al zijn de loopers en gordijnen dan ook gesleten."

Norine Röstel was een meisje, dat den moed niet gauw liet zakken. De komst van deze onverwachte gasten had heel haar gedrukte stemming weer op de vlucht gejaagd en haar doen gelooven, dat het herfstseizoen toch nog wel eens mee kon vallen.

O, àls ze het nog een tijdje konden volhouden! Misschien viel er nog wat te redden aan dezen wanhopigen toestand.

De menu's voor dien dag lagen keurig getypt op een stapeltje en Norine, den portier waarschuwend,

dat hij op de bureau-telefoon moest letten, spoedde zich naar haar vader met een glimpje meer hoop in het hart.

Ze vond hem, zittend voor de groote, ronde tafel, met een brief voor zich.

„Meitschi, we moeten eens samen praten."

Zijn stem, die onzeker was, beloofde niet veel goeds.

„Ik heb een brief van Onkel Heinrich gekregen."

Een schok doorvoer Norine. Onkel Heinrich had hun immers het geld voorgeschoten om het nog een jaar te kunnen volhouden.

„Hij dringt aan op terugbetaling."

Er was een lang zwijgen en Norine wrong onder tafel de handen krampachtig tezamen.

„O, waarom?" vroeg ze schor. „Hij heeft toch geld genoeg!"

„Walther schijnt schulden te hebben gemaakt, die afgelost m o e t e n worden. Er is geen ontkomen aan, Schätzli, we moeten hem het geld terug geven."

„Hoe kunnen we dat? Alles is toch gebruikt om hier en daar wat te vernieuwen."

„We moeten de zaak zien te verkoopen. We hadden 't al veel eerder moeten doen. Maar ach...."

Ja, ach!

Het lieve, oude huis, dat zijn ouders opgewerkt hadden en waarin hij was opgegroeid, waar hij blij zijn jonge vrouw naar binnen had gevoerd, waar zijn kinderen geboren waren.

Norine vocht tegen haar opkomende tranen.

„Ik zal vanmiddag naar Hänckerl gaan," ging hij voort. „Hij heeft me altijd gezegd, dat hij de zaak wel zou willen koopen, als ik er van af wou."

„Wat moeten wij dan beginnen? Hänckerl zal er ons niet inlaten."

„Dat zou ik ook niet kunnen, kindje," zijn stem beefde. „Het is nu juist de goeie tijd om de zaak van de hand te doen. Als we nog eenige maanden wachten, zitten we in het seizoen en dan is het te laat."

„Misschien maken we deze keer een goed seizoen."

Hij lachte schamper.

„Ach, Norinchen, dat zeggen we al drie jaar. We hebben immers geen middelen om het huis op te knappen en de gasten willen dien vervallen boel niet meer. We moeten flink zijn en den knoop nu eindelijk eens doorhakken."

„Dan moet het maar, vader."

Ze durfden elkaar niet aan te kijken, de een voor den ander was bang zwakheid te toonen.

„En.... en wat gaan wij dan doen? Heeft u daar al over gedacht?"

„Ach, jij, mijn flinke Norine, jij krijgt overal een plaats als secretaire of gouvernante. Ieder hotel zal blij zijn, jou in de zaak te hebben."

„En u dan?" ze vroeg het ademloos.

„Ik? Ja, daar heb ik nog niet over gedacht. Nu ja, voor mij zal ook wel hier of daar een plaatsje te vinden zijn."

„Waarom kunnen we niet samen in dezelfde zaak?"

„Ik zal 't probeeren, maar ik heb er niet veel hoop op. Jij bent jong, maar een oude kracht kunnen ze nergens meer gebruiken."

Norine had 't kunnen uitschreeuwen. Want 't was waar, hij wàs oud! Door het lange lijden van moeder, gevolgd door haar dood, was hij een oude man geworden, waren zijn mooie, donkerblonde haren, waar moeder zoo trotsch op was, totaal vergrijsd en had hij die deuk in de eens zoo veerkrachtige schouders gekregen, die hem tot een ouden man had gemaakt.

Ze vreesde er zelf ook voor, dat ze hem te oud zouden vinden voor de betrekking die hij zou kunnen waarnemen.

„Ik zal mijn ouden vriend Haeffli in Nice schrijven, misschien heeft die een betrekking voor je, Norinchen en wie weet, kan hij mij, ouden gediende, ook nog een plaatsje geven in zijn groot hotel. Kop hoog, Mädeli, er zullen wel betere tijden komen. Niet tobben, dat brengt ons niet verder. Het noodlot heeft het zoo gewild. Je weet wat de Engelschman zegt: Make the best of it! laten wij dat ook doen. We hebben hier mooie jaren gehad....," z'n stem stokte even, „toen.... toen je onvergetelijke moeder nog leefde en, weet je, Norinchen, ik ben dankbaar, dat m ij n kinderen me nooit, nooit verdriet hebben gedaan. Ik zou immers niet willen ruilen met Oom Heinrich, die baadt in het geld.... dat z'n zoons met spelen en brassen opmaken. Also Norinchen, we zijn

flink, we zien de dingen onder de oogen, en avant, mon enfant!"

Toen Norine terug kwam in het bureau, was het haar, of er een druk van haar weggenomen was.

Had de verkoop van hun geliefd hotel eigenlijk niet al jaren als het zwaard van Damocles boven hun hoofd gehangen? Nu was het onvermijdelijke daar en ze voelde, dat het beter was. Mocht zij tobben, waar haar grijze Vader zijn noodlot zoo dapper aanvaardde?

Make the best of it! Ze z o u het. Ze zou de tanden op elkaar zetten, h o e ook de omstandigheden werden.

Eén ding was er, wat ze vurig hoopte en dat was, dat haar vader met haar in hetzelfde hotel zou komen. Samen met hem zou ze immers alles veel gemakkelijker kunnen dragen.

„Juffrouw Norine," stoorde haar het kamermeisje van de eerste étage, „de dame van 14 vraagt of u niet even bij haar kunt komen."

„Kamer veertien," zei Norine, „dat is die dame uit Holland, die vanmorgen aangekomen is. Ik zal direct gaan."

„Ze vroeg nog twee wollen dekens en ze heeft geen kussens genoeg en de divan is te hard," berichtte het meisje.

Er kwam iets als een vredige rust over Norine, toen het door haar hoofd speelde, dat ze nu binnenkort geen hartkloppingen meer behoefde te krijgen,

bij divans die te hard waren en een tekort aan dekens en kussens.

„Wat kan 't me eigenlijk nu meer bommen," dacht ze onverschillig. „Laat Hänckerl er voortaan maar voor zorgen, dat zijn gasten zacht en warm liggen."

Maar toen ze in de lift naar boven steeg, was deze onverschilligheid alweer overwonnen en ze gaf het meisje bevel kussens en dekens te geven van kamers, die toch niet in gebruik waren.

Ze klopte aan op kamer 14.

„Binnen!" riep een matte stem.

Mevrouw van der Meerlen lag op den veelgesmaden divan en richtte zich op toen Norine binnen kwam.

Het meisje vond, dat de Hollandsche dame, nu ze haar zonder hoed zag, toch wel heel zwakjes leek.

„Vriendelijk van u, om zoo direct te komen, juffrouw Röstel. Gaat u even zitten. Ik heb eenige dingen met u te bepraten."

Terwijl Norine plaats nam, schoot het weer door haar hoofd, dat ze nu met alle klachten, die wel volgen zouden, lekker niets, niets meer te maken had.

„U heeft zeker al van het kamermeisje gehoord, dat ik te weinig dek en kussens heb," begon de zwakke, wat monotone stem.

„Daar heb ik reeds in laten voorzien, mevrouw. We hebben altijd zoo'n voorraad van alles, dat het ons gemakkelijk valt, wanneer de gasten iets wenschen, hieraan te voldoen."

Norine verkneuterde zich in haar eigen opsnijderij.

Mevrouw van der Meerlen keek even verbaasd.

De heele inrichting van dit niet bepaald eerste klas hotel wees erop, dat de inventaris niet zóó kolossaal was, als het meisje het wilde doen voorkomen en een fijn lachje gleed over het bleeke vrouwengelaat.

„O, maar dat is heel prettig," zei ze geanimeerd. „Dan durf ik met mijn heele vragenlijst voor den dag te komen."

„Daar zullen we 't hebben," dacht Norine en ze voelde zich niet op haar gemak.

„De handdoeken," zei langzaam mevrouw van der Meerlen, „zijn zoo erg dun. Kunnen we daar badhanddoeken voor krijgen?"

„Badhanddoeken?" Norine vroeg het langgerekt om even tijd te winnen tot antwoorden: „Badhanddoeken, tja, weet u, het was weken lang zóó vol hier in huis! Alle wasch is weg, maar ik wil toch probeeren...."

„En dan," ging mevrouw, half bevredigd door het antwoord voort, „het is hier afschuwelijk koud. Heeft u niet een electrische kachel, wanneer de verwarming niet brandt?"

„Veel op de kamer zijn en dan een electrische kachel!" berekende Norine, „dat kost nogal niets!"

Ze kwam in de verleiding om snibbig te zeggen, dat mevrouw dan maar op Hänckerl moest wachten, dan zou ze verwarming kunnen hebben zooveel als ze wilde. Die rijke kerel zou natuurlijk geen kosten sparen om het hotel even comfortabel te maken als de twee andere hotels die hij bezat en waartegen ze nooit op hadden kunnen concurreeren.

„Als mevrouw misschien beneden in de conversatiezaal zou willen zitten," stelde ze haperend voor. „Daar is een electrische haard en het is er heerlijk warm."

Mevrouw werd een beetje ongeduldig.

Was me dat hier een armoedige boel.

Professor van Buuren leek wel mal om hun een hotel te recommandeeren met zoo weinig comfort.

„U begrijpt me niet goed, juffrouw Röstel. Ik moet den eersten tijd veel liggen, ben pas hersteld van een ernstige operatie. Ik kan toch moeilijk in de conversatiezaal gaan liggen, niet waar?"

Neen, dat ging niet ,dat begreep Norine ook. Maar electrische kachels hadden ze niet en 't was nog te vroeg in het seizoen voor de verwarming.

Mevrouw van der Meerlen, au fond een hartelijke, meevoelende vrouw, was na de operatie die ze had ondergaan wat tobberig en nerveus gebleven en eischte zooals zieken dit vaak doen, de aandacht geheel voor zich op.

„Als ik mevrouw nu eens een heerlijke, warme plaid bracht," stelde Norine voor, die het toch sneu vond, dat ze de vrouw, die er bloedarm uitzag en het klaarblijkelijk te koud had, niet kon helpen.

Mevrouw van haar kant, hoorde den warmen klank in de jonge stem en het deed haar goed. Ze begreep, dat er in het heele hotel geen electrische kachel te vinden was.

„Kom, ik haal u de plaid meteen," zei Norine op-

gewekt. „En dan breng ik u ook de badhanddoeken mee."

Toen Norine in de lift naar beneden zoefde, begreep ze op eenmaal waarom ze plotseling besloten was, mevrouw van der Meerlen de plaid aan te bieden, die in moeder's kabinet lag en na haar dood niet meer gebruikt was. Er was iets in den blik van haar oogen, die Norine deed denken aan de lieve oogen van haar eigen moeder.

Ze wilde het vader toch even vragen, maar deze was uitgegaan.

„Naar Hänckerl, natuurlijk," dacht ze bitter. „Onkel Heinrich zal niet lang op het geld kunnen wachten."

Ze haalde dus uit het groote kabinet, waar zij, sinds moeder's dood de sleutels van had, alles wat noodig was om mevrouw van der Meerlen tevreden te stellen.

Toen ze weer bij haar terug kwam, de armen beladen met handdoeken en de plaid, vond ze mevrouw rillend en klappertandend.

„Ik geloof, dat ik hier ziek word," klaagde ze. „Ik heb vast weer verhooging."

„Welneen mevrouw," zei Norine opgewekt. „Dat is de overgang van temperatuur. Alle gasten hebben dit als ze pas hier zijn. Laat ik u nu maar eens warmpjes inpakken."

Ze bolde handig de divankussens op en stopte de plaid die ze over haar heen vlijde onder de kussens in, zoodat mevrouw in een heerlijk warm nestje lag.

Er kwam een zachte verteedering over haar en de hand van het meisje pakkend, zei ze:

„U is heel lief, Professor van Buuren heeft niets teveel van u gezegd."

Een blos overtoog Norine's gelaat en mevrouw vond, dat het meisje er al heel bekoorlijk uitzag met dat zachte kleurtje op de gebruinde wangen.

„U heeft Professor zoo goed verzorgd toen hij hier een poosje ziek was. Dat heeft hij nooit vergeten."

„Ach, 't had niets te beteekenen," weerde Norine alle lof af. „Professor had keelontsteking en voelde zich tamelijk ziek. Natuurlijk heb ik hem toen verzorgd."

„Hij is heusch niet over u uitgepraat en toen hij bij ons was en hoorde, dat we naar Interlaken zouden gaan, was z'n eerste woord: „dan moet jullie naar Norinchen gaan."

„Hij is een lieve, hartelijke man," vond Norine. „En hij heeft ons al heel wat gasten gestuurd. Als 't van hem afhing, dan werden we schatrijk."

„Misschien wordt u dat dan ook," lachte mevrouw, die hoe langer hoe meer sympathie voor Norine begon te voelen en zich nu Professor's voorkeur best kon begrijpen.

Een bitter lachje vloog over Norine's gelaat.

„Wij rijk? Daar is niet veel kans op. Professor zal u toch ook wel verteld hebben, dat ons hotel niet zoo bovenmatig floreert. We zullen er ook niet lang meer in kunnen blijven, vader en ik."

Norine begreep het zelf niet, dat ze zich tegenover

die vreemde dame zoo liet gaan. Zij, die anders met de noodige blague het hotel hoog ophemelde. 't Kwam zeker door allen lof van Professor van Buuren, die haar toch wel gestreeld had.

Mevrouw van der Meerlen keek naar de verschillende aandoeningen op het teere en toch zoo fiere gelaat en toen Norine, onder het voorwendsel, dat ze nog heel veel te doen had, weg wilde gaan, hield ze haar tegen en zei ze hartelijk:

„Toe, blijft u nog even bij me praten, ik lig niet graag alleen en we waren net zoo prettig aan het babbelen. Gaat u toch even zitten."

Norine kon geen weerstand bieden aan de vriendelijke uitnoodiging en ze zette zich neer op een laag stoeltje vlak bij den divan.

„Wat is ze mooi," dacht mevrouw van der Meerlen, toen ze opkeek naar het meisje, dat zat te vertellen, hoe hun hotel vroeger was, toen moeder nog leefde en hoe het achteruit was gegaan, doordat moeder's operaties en langdurige, slepende ziekte al het geld verslonden hadden.

Mevrouw vermeide zich in den aanblik van het gebruinde kopje met den gezonden blos, de schitterende donkere oogen, het ranke, hoog opgewassen figuurtje, de kleine handen en voeten.

„Enkels als van een raspaardje," dacht mevrouw. „Dat hebben die Zwitsersche vrouwen."

„En nu is vader bij Hänckerl, een van de grootste en rijkste hoteliers uit deze plaats en gaat hij hem ons lieve, oude huis aanbieden," eindigde Norine

haar verhaal en de lieve stem trilde, terwijl een verraderlijke traan langs haar neus naar beneden gleed.

Mevrouw maakte haar hand los uit het warme, koesterende dek en drukte de hand van het meisje.

„Wat moet dat erg zijn voor uw vader en u," zei ze vol medegevoel.

„En dit heeft natuurlijk al lang boven uw hoofd gehangen."

„Al eenige jaren en al hoopten we altijd maar weer, dat er betere seizoens zouden komen, we zagen toch wel, dat de zaak hopeloos verloren was. Ach, we kunnen het ons zoo goed voorstellen, dat de gasten liever in die hotels gaan, waar alle moderne comfort is. Ze zijn niet allemaal zooals Professor van Buuren!"

„Ik denk, dat de gasten die u goed leeren kennen, alle denkbare comfort wel willen missen om hier te kunnen zijn," zei mevrouw hartelijk.

Maar Norine lachte eens en zei, dat de gasten die jaar op jaar terug kwamen het heusch niet deden om haar, maar alleen, omdat vader de hotelprijzen billijker stelde dan de andere hotels.

„En wat gaat u nu beginnen als het hotel verkocht is?" informeerde mevrouw.

„Ja, dat weten we nog niet zeker. Vader en ik willen probeeren in Nice een betrekking te krijgen, daar zit nog een oude vriend van vader, die eigenaar van een groot hotel is. Maar, 't zal zeer de vraag zijn, of hij ons allebei kan plaatsen en zonder vader.... o, ik kan er niet aan denken!"

„Juffrouw Röstel...." mevrouw van der Meerlen wachtte even met verder gaan. „Ik heb er spijt van, dat ik zoo veeleischend was, als ik dit allemaal geweten had, zou ik het u zeker niet zoo lastig gemaakt hebben. Neemt u het me maar niet kwalijk."

Norine keek verrast op. Een gast, die zich excuseerde! Dat was haar nog nooit overkomen.

„U lastig?" lachte ze. „Als ze allemaal zoo lastig waren, dan was het een paradijs op aarde! U had volkomen gelijk! 't I s hier koud en de handdoeken, het meubilair, enfin alles laat te wenschen over. Alleen.... 't is o n s dierbaar en ik weet nu al, dat ik ieder plekje en ieder stukje uit ons lieve, oude huis zal missen."

„Kon u er maar in blijven," zuchtte mevrouw, die innig begaan was met het meisje.

„Het kan niet en 't is maar veel beter, dat de knoop nu doorgehakt wordt," zei resoluut Norine.

„U is wèl flink," prees mevrouw, die opeens dacht aan alle kleinigheden waar ze zelf dagen lang over kon tobben.

„Wat moet, moet!" Norine richtte fier het mooie kopje op. „Met klagen en steunen help ik vader niet. Ik zal probeeren flink te blijven tot het bittere einde toe. Ik vond het fijn, mevrouw, dat ik m'n hart, dat heusch boordevol was, bij u heb mogen uitstorten en ik dank u wel, dat u me hebt willen aanhooren."

„Als we terug in Holland zijn," beloofde mevrouw, „dan ga ik moeite doen om in een van de groote hotels een betrekking voor u beiden te vinden.

Een vriend van ons is commissaris van een heel groot hotel, misschien kunnen we door zijn voorspraak iets voor U bereiken."

„Naar Holland," Norine zei het droomerig, „naar het land waar moeder geboren is en waarvan ze ons zoo vaak vertelde. Waar de groote, groene weilanden zijn met de molens en de oneindige zee."

„De molens zijn aan het verdwijnen," lachte mevrouw, „maar de weilanden en de zee zijn er en de mooie hei, de grachten, al het schoons waar de buitenlanders, als ze in ons lieve landje zijn over in verrukking geraken."

De groote bel, beneden in de hall liet eenige heldere slagen hooren.

„Arrivé!" riep Norine verbaasd uit en ze sprong meteen op.

„Gaat u nu plotseling weg?" mevrouw, vroeg het teleurgesteld. Het bijzijn van 't frissche, flinke meisje had haar goed gedaan.

„Ja, mevrouw, ik moet weg. Er zijn nieuw aangekomen gasten en vader is er niet. Maar ik wil heel graag weer eens 'n babbeltje komen houden."

„Komt u zooveel als u kunt," zei mevrouw hartelijk en ze drukte haar de hand als een goede, oude bekende.

Norine daalde in de lift naar beneden en bedacht onderwijl welke nieuwe gasten er met mogelijkheid aangekomen konden zijn.

De Indische familie, die kamer 28 en 29 zou be-

trekken kon het niet zijn en verder werd er dien dag niemand verwacht.

Toen ze uit de lift steeg kwam haar uit de hall de portier al tegemoet.

„Amerikaansche dames, die twee slaapkamers met bad en een zitkamer willen hebben."

Norine had een binnenpretje.

„We zullen ze baden!" dacht ze.

„In 't heele huis is geen slaapkamer met bad meer open! De twee die we er op nahouden zijn bezet."

In de groote, hooge stoelen in de hall vond ze de beide Amerikaansche dames.

De eene, blond en heel slank, zag er uit als een bakvisch, de andere ook blond, scheen ouder en zag er weinig Amerikaansch uit.

De laatste voerde het woord, terwijl de andere, onverschillig rondkijkend, sigaretten rookte.

„Geen slaapkamers met bad!" verwonderde de oudste miss zich en ze keek met iets als afschuw de hall rond. „Sally, wat denk je ervan?" dit tegen de rookende bakvisch.

En die, met verveeld gezicht, zei, dat de aangelegenheid haar niet het minste belang inboezemde en rookte lustig door.

„U kunt kamers krijgen met uitzicht op die Jungfrau," zei Norine, die dit knal-effect altijd tot het laatste bewaarde.

„Neem ze, Margret," beval de bakvisch.

Waarop Margret, zekerheidshalve, vroeg de kamers te mogen zien.

Sally bleef in de hall zitten, strekte haar welgevormde beenen en tuurde naar buiten, waar de regen neerkletterde en de hooge bergen vale schimmen leken.

De portier, die de bagage gemonsterd had, welke taxatie alleszins bevredigend scheen, vond het noodig te beweren, dat het weer vandaag al heel triestig was en morgen de zon wel weer zou schijnen.

Waarop Miss Sally zweeg en haar voetjes een roffel sloegen tegen het toch al niet zoo solide leer van den stoel waarin ze hing.

„'n Saaie mos," dacht de portier en hij keerde terug naar z'n loge.

De Ober, die uit louter verveling de hall in kwam drentelen, zag haar zitten en taxeerde haar eveneens.

„Mooi, rijk, arrogant," stelde hij vast.

„'n Cocktail!" beval Miss hem in het vizier krijgend.

„Alsjeblieft!" dacht hij. „Amerika is drooggelegd, nu komen de bakvisschen hier drinken!"

Maar hij boog onberispelijk, met stalen aanschijn en haastte zich de order door te geven.

Als Sally voor haar bijna geleegde cocktail zat, kwam Margret, gevolgd door Norine, terug.

„Well?" informeerde zonder de minste belangstelling Sally.

„Slecht gemeubileerde kamers zonder eenig comfort. We moesten maar naar een ander hotel omzien."

„No question about! Ik ben beu van alle comfort. Huur ze, Margret!"

Deze, met een verstoorden blik naar het glas, knorde:

„Ben je nu al aan de cocktail? Schaam je!"

„Wat moet ik anders doen in dit vervelende gat! Vooruit, schiet op!"

Margret volgde Norine naar de balie, schreef hun beider namen in het Vreemdelingenboek.

Miss Sally Graham, 19 jaar, New-York, Amerika, Miss Margaretha de Bruyn, 24 jaar, Den Haag, Holland.

„Dacht ik het niet! Ze ziet er ook heelemaal niet uit als een Amerikaansche," dacht Norine. „Hoe komt het stel bij elkaar!"

Margaretha de Bruyn neusde eens even de vreemdelingenlijst af en op den naam van der Meerlen stuitend, zei ze:

„Er zijn hier nog meer Hollanders, zie ik."

„Vanmorgen juist aangekomen," lichtte Norine haar toe.

„Van der Meerlen uit Den Haag?"

„Pardon, uit Amsterdam."

„Er komen hier veel Hollanders?"

„O ja, vooral in den winter. En dan veel Amerikanen en Engelschen."

„Is er hier iets te doen in dit stille seizoen? Ik bedoel Publieke Vermakelijkheden?"

„Het Kurhaus is nog open. Er zijn concerten en er wordt gedanst."

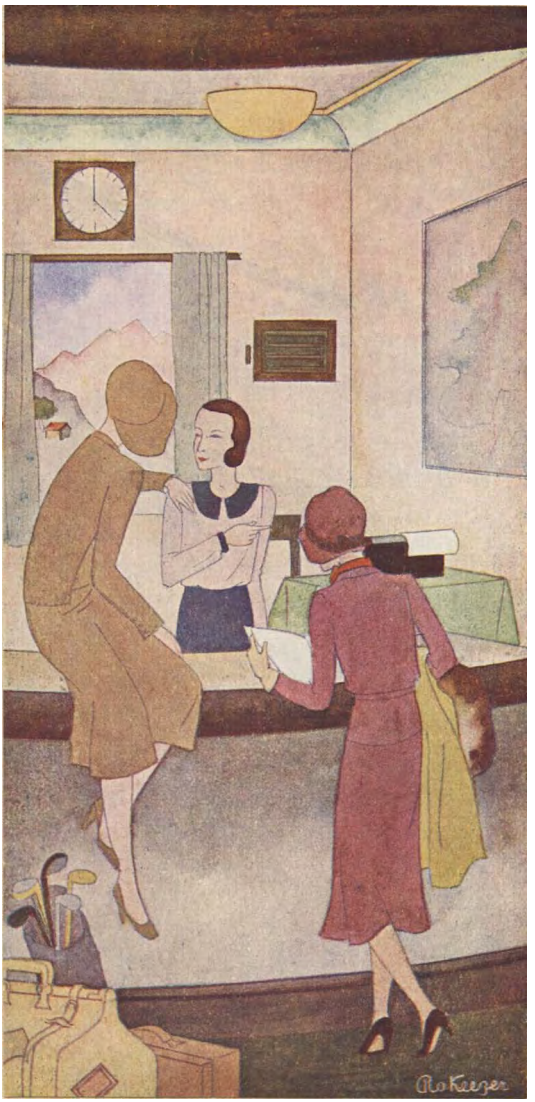

„O gelukkig! En wat kan men hier nog meer doen?"

„Mooie tochten maken." En Norine somde het aantal „Ausflüge" op, die zij of de portier den nieuw aangekomen gasten altijd animeerend aanprezen.

Sally, het wachten moede, kwam, de groote zilvervos, die ze op haar eenvoudige tailor made droeg, achter zich aansleepend, uit de hall naar hen toe gebungeld.

Ze hing, op haar ellebogen steunend over de balie, keek nieuwsgierig het bureau in, vroeg prentbriefkaarten.

„Portier!" wenkte Norine hem en ze bracht hem Miss's wensch over.

Sally, met een sprongetje, nam plaats boven op de balie, floot een niggersong, grabbelde in de zak van haar jasje naar haar sigarettenkoker, stootte een krachtterm uit toen ze zag, dat deze leeg was en vroeg:

„Heb jij nog sigaretten, Margret?"

„Neen," het klonk wat strak.

„Zorg dan dat je ze krijgt! Vang!" ze gooide haar een goudstuk toe.

„Onverdragelijke Protz!" dacht Norine geërgerd.

Margret klampte den portier aan, gaf last prentbriefkaarten èn sigaretten te brengen.

Waarop even later de chasseur verscheen met een zilveren blaadje waarop de verschillende sigarettenmerken tentoongesteld waren.

Sally graaide er in rond, smeet ze allemaal door elkaar, raasde, dat háár merk er niet bij was en eindigde met de helft te koopen.

Margret rekende met den chasseur af die boog als een knipmes en direct in de gaten had, dat er aan die beide misses wel wat te verdienen viel.

Sally opende een sigaretten-doosje en verveeld gapend, hield ze het Norine voor.

„Dank u," Norine nam er een sigaret uit, lei die naast zich.

Sally, het lichtaanstekertje, dat ze altijd bij zich droeg aanknippend, hield het haar gedachteloos voor.

„O, rookt u niet?" verwonderde ze zich, zelf uit alle macht dampend.

„Niet in m'n werk. Ik bewaar 'm tot ik klaar ben."

Sally, met een zekere arrogante nieuwsgierigheid, nam Norine van het hoofd tot de voeten op.

„Werkt u den geheelen dag?" vroeg ze en er klonk iets als belangstelling in haar stem.

„Gelukkig niet den geheelen dag," lachte Norine, die zich begon te amuseeren met de weetgierige Amerikaansche.

„Wat doet u dan als u niet werkt?"

„Wandelen, als het mooi weer is en lezen, piano spelen of handwerken als het geen wandelweer is."

„Verveelt al dat gecijfer u niet?"

‚Ik doe nog wel iets anders dan cijferen."

„Wat dan?"

„Correspondeeren, typen, hectografeeren...."

„Kan ik u niet wat helpen? Ik kan heel goed typen."

„Sally, ga je mee naar onze kamers?" vroeg Margret, die het begon te vervelen, als een hondje te moeten wachten.

„Ga maar, ik kom wel! Ik ga eerst bij Miss.... hoe heet u nu ook weer?"

„Röstel."

„Bij Miss R.... Röstel — lastig uit te spreken! — typen."

Margret haalde haar schouders op.

„'n Nieuwe gril!" zei ze schamper en ze ging naar de lift.

Sally sprong van de balie het bureau binnen en haar arm om Norine's schouders slaande, zei ze:

„U bevalt me, Miss Röstel. Ik denk, dat we het heel goed samen kunnen vinden. Geeft u me wat werk, dan kom ik misschien van die doodelijke verveling af."

En haar vilten hoedje op de copieerpers smijtend, haar mantel en bont op een stoel, ging ze voort:

„Ik houd van hotelwerk! In Zürich, waar we een tijdje waren, heb ik in de Bar geholpen! Ik heb net zoo lang gezeurd, tot de Gérant het me toestond. Ik ben specialiste in shaken! Vijf en twintig verschillende cocktails kan ik maken! Heeft u hier geen bar? Jammer! Ik zal vanavond een Angelkiss voor u maken, zoo'n kiss heeft u uw heele leven nog niet gehad!"

Ze lachte een heldere, frissche lach en Norine, die haar eerst onverdragelijk had gevonden, voelde zich overwonnen door dien smakelijken lach en het mooie, roode mondje, waarin de gave tanden als parels blonken.

„Is er hier een dancing?" vroeg Sally, onderwijl de schrijfmachine inspecteerend.

„In het Kurhaus wordt 's avonds gedanst."

„Gaat u met ons mee vanavond? U is mijn gast."

„Dank u voor de vriendelijke invitatie, maar ik kan onmogelijk."

„Onmogelijk!" verbaasde Sally zich. „Wat is er nu onmogelijk als i k iets wil? Heeft u teveel werk? Well, dan zal er toch wel iemand zijn, die voor

u in kan springen. Heeft u geen gouvernante in uw hotel? Die geef ik dan een paar mooie handschoenen en ze doet uw werk."

Norine's lachje was bitter, toen ze zei:

„In ons hotel is geen plaats voor een gouvernante. Wij kunnen ons die weelde niet veroorloven."

„Oh, dearest, ecxuse me! 't Lag niet in m'n bedoeling u te kwetsen. Ik wil u graag meehebben, u zult u amuseeren, geloof me."

„Een andere keer dan graag," zei Norine en ze ging weer aan haar werk.

„Zijn hier jongelui in huis?" informeerde Sally, die duchtig rookend op het bureau van Norine's vader plaats nam.

„Ja, er zijn twee Engelschen, jonge mannen."

„Knap?"

„Adonissen!" lachte Norine.

„Waar zijn ze?"

„Naar Lauterbrunnen."

„Wanneer komen ze terug?"

„Tegen het diner, denk ik."

„Dansen ze?"

„Ze gaan tenminste vaak naar het Kurhaus 's avonds."

„Is u verloofd?"

Norine schaterde het uit om dien plotselingen overgang.

„Neen, nog niet. Jammer, hè?"

„Och, jammer! Onbegrijpelijk! Zoo'n mooi meisje! Hoe oud is U?"

„Een en twintig."

„Ik negentien."

„Ik moet nu heusch werken."

„Laat me u helpen, toe, u zult eens zien in hoe 'n waanzinnig tempo ik kan typen."

„Er is nu niets te typen. Morgen zal ik werk voor u klaar leggen, maar laat u me dan nu aan m'n werk gaan."

Sally sprong van het bureau.

„Hoe heet je?" vroeg ze, haar arm vertrouwelijk om het meisje heen slaande.

„Norine."

„'n Aardige naam. Maar geen speciaal Zwitsersche naam."

„Mijn moeder heette Nora en om verwarring te voorkomen noemde men mij Norine."

„Ik heet Sally. Zeg geen Miss tegen me, want dan doe ik je een driedubbele moord. Nu, Norine, ga dan maar aan je werk, dan ga ik die saaie sijs boven opzoeken. Je zult een boel last van me krijgen, want je bevalt me, al werk je veel te veel naar mijn zin. Bye, bye!"

Ze slingerde het bureau uit en Norine hoorde haar schel fluitend de hall instappen.

„Hemeltje, wat een type is dat," dacht Norine, terwijl ze den arbeid weer opvatte. „Maar er is iets zóó onweerstaanbaars in haar, dat je haar graag alle nieuwsgierigheid en zotheid vergeeft."

Norine pende nu ongestoord door en toen een uur later haar vader het bureau instapte schrok ze op,

want ze had door het ingespannen werken vergeten, dat hij wel al terug had kunnen zijn.

Onderzoekend zag ze naar hem op, nu hij terug kwam van dien zwaren gang. Ze keek echter in een gezicht, dat niet zóó somber stond als tevoren en even had ze een greintje hoop, dat er een oplossing was gevonden en ze het lieve, oude huis niet uit hoefden.

Maar het bleek al gauw, dat ze te optimistisch was geweest.

„Het is in orde, kindje," zei haar vader, zich neerzettend in zijn bureaustoel. „Hänckerl is bijzonder coulant geweest en het heeft me goed gedaan, dat hij me direct voorstelde met jou in de zaak te blijven."

„O, vader!" Norine zei het hoopvol. Maar hij schudde treurig het grijze hoofd.

„Ik zou het niet kunnen, Norinchen. In een vreemd land en in een vreemd hotel kan ik een ondergeschikte plaats bekleeden, maar hier, in ons eigen huis op het tweede plan te staan, ik k a n het niet."

„Ik begrijp het," Norine keek hem liefdevol aan.

„Ik voel me opgelucht, dat het nu voorbij is," zei haar vader.

„Zoo is het mij ook gegaan. 't Heeft tè lang boven ons hoofd gehangen, Vadertje. Ik heb het gevoel, dat we nu betere tijden tegemoet gaan. Zal het.... zal het al gauw zijn?"

„Hänckerl wil heel vroeg in het voorjaar beginnen met de verbouwing. We zullen dus...."

Norine knikte.

„Schrijft u dan gauw naar uw vriend in Nice, het seizoen is daar dan juist in gang."

„Ik zal het maar direct doen," zei hij, zich tot schrijven zettend.

Maar Norine moest hem nog eerst even vertellen van de twee nieuw aangekomen gasten en hij lachte hartelijk om haar getrouwe imitatie van de Amerikaansche.

„We krijgen er dus een volontair bij," lachte hij. „Jammer, dat ik haar niet sprak vóór m'n bezoek aan Hänckerl, misschien had zij het hotel willen koopen."

„O, van haar kun je alles verwachten. Ze lijkt me een verwend, blasé meisje, dat gewend is iedere gril, die in haar bol opkomt, uit te voeren."

„Ik ben heel benieuwd haar te zien. Het aantal types, dat we in den loop der jaren meemaakten is dus weer met een vermeerderd. Wat zullen Gretie en Elsie lachen als je aan het imiteeren slaat. Eh bien, mon enfant, ik ga nu eerst even schrijven."

En Norine, bestormd door een chaos van gedachten, bleef in gepeins zitten.

Dus nu was het meenens en zouden ze het huis verlaten. Wat zou hun wachten in een vreemd land? En met het optimisme, haar jeugd, eigen, dacht ze:

„Wie weet, waar het goed voor is. Altijd op één plaats te blijven bakken is toch ook niet goed. Wat Gretie en Elsie er wel van zullen zeggen, als ze het hooren."

En in het blije weten, dat de volgende week haar beide getrouwde zusters, waarvan de een in Zürich,

de andere in Bern woonde, op Vader's verjaardag met man en kroost zouden komen en eenige dagen blijven, werkte ze weer ijverig door en werd de smart over het verliezen van het ouderlijk huis een heel stuk getemperd.

„Sally, berg je boel op! Ik heb geen zin altijd alles van jou op te ruimen."

Margaretha de Bruyn liep in de ruime zitkamer die ze in Hotel Beau-Séjour bewoonden nerveus heen en weer, keek met verstoorden blik naar den chaos, dien Sally geschapen had, nu ze uit den grooten koffer, die in de slaapkamer stond, alles naar hun zitkamer had gesleept, dat noodig was om te dragen op een bergtocht, die ze zich voornam den volgenden dag te maken.

„Klets niet!" Sally grabbelde in een berg groene, roode, witte wollen baretten en kapjes, pikte er een uit, zette die op haar ondeugend hoofd, trok 'm ver over de ooren.

„Margie dear, wat zal ik er voor 'n sweater bij aan doen? Waar is dat leuke ding met die geometrische gevallen erop? Ik doe er m'n Noorsche broek bij aan! Z ij n we in Zwitserland of zijn we er niet? Zeg, wat ben je weer oer-gezellig! Stommetje in 't kwadraat! Wat heb je nou eigenlijk, old Chap? Been niet zoo heen en weer, je maakt me formeel zeeziek."

„Hier is de sweater dien je bedoelt,' zei Margret en ze haalde uit een stuk of zes, deels kleurige, deels effen sweaters, dien met de „geometrische gevallen".

„Je bent een juweel! Zeg, wat een beeld, die sweater, hè? Wacht even, waar is m'n pantalonica?

Jakkes, waar is 't ding nou? O, daar is ie, even aantrekken!" Sally slierde haar jurk van crêpe de chine, die ze uittrok, over Margret's hoofd op den divan, ontdeed zich van overtollige dessous en stond even later voor de hooge spiegelkast als het aardigste jog, dat men zich denken kan.

„Hoe is ie?"

Margret, schoon haar hart vol grieven was, moest toegeven, dat de losse, bevallige sportdracht Sally uitstekend stond.

„Maar vind je dit sportpak niet geschikter om te dragen bij de wintersport?"

„Dan ben ik hier misschien niet meer en ik heb ook trouwens geen geduld om er op te wachten."

Sally, zich in de Noorsche broek buitengemeen op haar gemak voelende, duikelde over den kop, sprong over stoelen, nam slangenmensch-houdingen aan.

„Sally, ruim die herrie nu op," drong Margret aan.

„Straks! Ik ga nu even naar Norine, ze moet m'n pak zien. Ik zal heusch wel opruimen, ouwe zeur! Zet nu niet zoo'n snuit van zes pond zure appelen!"

„Sally!"

„Zuurtje?"

„Ik vind die plotselinge intimiteit met die hoteliersdochter meer dan belachelijk."

„O, vind je, aristocratische Miss de Bruyn? Ik ben maar de dochter van een petroleummannetje, ik denk daar eenigszins anders over."

Margret lachte ironisch.

„In je eigen land denk je er ook niet zoo over. Daar

encanailleer je je heusch ook niet met menschen die niet heelemaal van jullie stand zijn."

„Norine is een echte lady en aan d'r pink aristocratischer, dan jij aan je heele hand!"

„Dank je. Je bent buitengewoon vriendelijk."

„Niet vriendelijk, maar eerlijk! Jij met je ellendige kouwe drukte en je rang en stand en je aristocratische familie, je verveelt me gruwelijk. Dat je vader daarmee geïmponeerd hebt is treurig genoeg, maar mij overbluf je er niet mee. Als vader geweten had, dat je zoo'n vervelende draak was, zou hij heusch wel wijzer zijn geweest en me niet met jou opgescheept hebben bij m'n trip door Europa. Ik wou dat je opvloog, stuk deftigheid!"

Margaretha de Bruyn was gewend aan dergelijke uitbarstingen en meestal trok ze er zich weinig van aan.

Dochter van een verarmde aristocratische familie, was 't haar niet ongevallig op kosten van Sally's vader, die multi-millionnair was, een trip door Europa te maken, met als eenige opdracht, te waken, dat Sally geen al te onbezonnen dingen deed.

Ze had het meisje en haar vader leeren kennen op een garden-party bij haar kostschoolvriendin Ethel Burns uit New York, waarmee ze, na hun gezelligen kostschooltijd steeds in drukke correspondentie was gebleven en die, toen ze getrouwd was met een van geld bulkenden, veel op reis zijnden man, de oude kostschoolvriendin voor onbepaalden tijd verzocht had bij haar te komen logeeren en op

Margret's brief, waarin ze haar onomwonden geschreven had, dat hun eenigszins beperkte middelen een zoo kostbare reis niet toelieten, een cheque gestuurd had, die Margret's reis en extra onkosten ruimschoots dekte.

Margret's moeder, een kolonelsweduwe, die gewend was door meer gefortuneerde familieleden op reisjes en meerdere weelderigheden getracteerd te worden en die, schoon ze prat ging op haar hooge afkomst — ze was een freule Wilk tot Elkenburgh — de kunst wonderwel verstond de arme weduwe te spelen — vond het aanbod een fortuintje voor Margaretha en diep in haar hart was de wensch, dat haar jongste dochter in Amerika een echtgenoot zou vinden, die haar in staat zou stellen, de financiën van het gezin van wijlen Kolonel de Bruyn wat te verruimen.

Dus was Margaretha, na zich eerst voorzien te hebben van een garderobe, mooi genoeg, om deel te kunnen nemen aan alle diners en partijen, die Ethel haar in het vooruitzicht had gesteld, benijd door haar twee oudere zusters, bewonderd door haar moeder, den Oceaan overgestoken, en schoon ze geld genoeg had gekregen om eerste klas te reizen, had ze practisch als ze was, een ticket tweede klas genomen.

Ethel was allerhartelijkst geweest, had Margret vier maanden lang een leventje als een prinses laten leiden, maar toen haar man een reis door de Sahara ging maken en haar verzocht mee te gaan, lokte haar

dit voorstel te veel aan, om het terwille van de oude kostschoolvriendin te laten varen en Margaretha begreep, dat ze, zonder al te indringerig te worden, den terugtocht zou moeten aanvaarden.

Ze zag er vreeselijk tegen op alle comfort en luxe, waar ze in die maanden aan gewend was geraakt, op te geven en Ethel, die wel voelde, wat het terug gaan naar Holland voor Margret beteekende, zon op middelen om het meisje nog wat in Amerika te houden.

Op de groote garden-party, die ze voor Margret's afscheid gaf, kwam het noodlot, in den vorm van Sally en haar vader, Ethel daarin tegemoet.

Mr. Graham zocht reeds langeren tijd een reisgenoote voor zijn dochter, om haar te vergezellen op dien grooten trip, door Europa, dien hij absoluut noodig oordeelde voor haar educatie maar — misschien meer nog wenschte, omdat nu eenmaal alle dochters van bizonder goed gesitueerde families dien maakten.

Sally had zich totnogtoe hardnekkig verzet tegen de collectie oude of middelbare reisgenooten, die Mr. Graham de revue voor haar had laten passeeren. En wat Sally niet wilde, gebeurde meestal ook niet.

Maar Mr. Graham was zeer ingenomen met Ethel's logée, vond Margret een hoogst gedistingeerde verschijning en toen Ethel, die onmiddellijk voelde, dat daar de redding kon zijn, vertelde, dat Margret van zeer goede familie was en haar moeder een freule Wilk tot Elkenburgh, stond Mr. Graham's besluit direct vast. Zij en geen ander zou Sally's reis-

genoote worden en toen hij en z'n dochter dien avond in de geruischloos over het asfalt glijdende limousine naar huis reden, stelde hij z'n ultimatum: Margret mee of — thuis blijven!

En Sally, haar vader kennende en wetend, dat hij als 't er op aan kwam van een hardnekkigheid kon zijn, waartegen zelfs haar krachtig willetje het moest afleggen, koos eieren voor haar geld en stemde er in toe, dat Margret, die ze in haar hart een tamelijk stijve hark vond, haar zou vergezellen op dien grooten reis, waar ze zich zoo heel veel van voorstelde en die een einde zou maken aan de grenzelooze verveling, waaraan ze ten prooi was, sinds ze van kostschool thuis was.

Sally had geen moeder meer en in het enorme huis, dat ze met haar vader bewoonde, waar een groot en voorbeeldig gedrild personeel haar op haar wenken bediende, was geen enkel hart, buiten dat van haar vader, dat warm voor haar klopte.

En haar vader was weinig thuis, werd geheel in beslag genomen door zijn drukke zaken, zoodat het meisje den geheelen dag aan zichzelf was overgelaten.

De dame, die sinds den dood van haar moeder aan het hoofd van het huishouden stond, was een uiterst correcte, maar koele vrouw, die zich dagelijks groen ergerde aan Sally's bijna jongensachtig optreden en het niet goed kon keuren, dat Sally, zooals ze zoo vaak deed, in rij-broek aan de lunch verscheen.

Ze had echter niet den minsten invloed op het meisje, dat haar duidelijk liet voelen, dat haar macht zich slechts uitstrekte tot het personeel en ze zich om haar niet behoefde te bekommeren.

En de huis-dame, die een zeer hoog salaris genoot en een betrekkelijk gemakkelijk bestaan had, vond het niet noodig, Sally's vader het vaak hinderlijk gedrag van zijn dochter onder het oog te brengen, wetend, dat ze Sally hierdoor in het harnas zou jagen en de mogelijke gevolgen hiervan op haar eigen hoofd zouden neerkomen.

De laatste twee jaren had Sally dus ongestoord toe kunnen geven aan al wat in haar soms onbekookt brein opkwam en haar leven was eigenlijk een gestadig najagen van pretjes. Er was geen sport waar ze niet aan mee deed en haar laatste bevlieging was geweest om boksen te leeren.

Schermen deed ze in de perfectie, geen paard was haar te wild, terwijl ze bij dit alles nog een uitstekende roeister was.

Toen kwam het oogenblik, dat ze deze takken van sport te tam vond en het besluit nam om boksen te leeren.

Haar vader, half geamuseerd, half boos, had zich er zwakjes tegen verzet, maar Sally had als altijd haar zin doorgedreven en de bokslessen hadden een aanvang genomen, met het gevolg, dat Sally, om zich flinker nog te oefenen, in huis met bokshandschoenen rondliep, alles be-boksend, wat maar eenigszins in de termen viel, tot wanhoop van de huis-dame, die een

boks-partijtje tusschen den groom en z'n jonge meesteres beneden elk peil vond.

Doch toen Sally ook deze sport aardig meester was. kwam grijs en grauw de verveling op haar neerdalen.

Als ze 's morgens wakker werd en bedacht, dat er niets was waar ze naar verlangde, niets, dat haar belangstelling kon opwekken, dan draaide ze zich weer om in haar bed en sliep een gat in den dag.

Ze was in die dagen uiterst prikkelbaar en het personeel stond ware helle-angsten uit, want het minste of geringste was in staat haar als een furie te doen opvliegen en dan smeet ze zonder pardon den schuldige z'n betrekking uit. Het kwam tot heftige tooneelen tusschen haar en de huis-dame, die zich tekort voelde gedaan, nu haar de macht over het personeel werd ontnomen.

En voor de eerste maal sinds ze in betrekking was, sprak ze Mr. Graham aan over zijn dochter.

Maar ze deed het politiek, vergoelijkte Sally's prikkelbaarheid, wees hem er op, dat het meisje een eentonig leven leidde en hij haar, net als de andere families van standing dit deden, een trip door Europa moest laten maken. Ze kende zijn zwakke zijde, want hij, de multi-millionnair, zoon van hoogst eenvoudige burgermenschen, boog voor rang en stand.

Mr. Graham was direct te vinden voor haar goed doordacht voorstel, waarmee ze tevens Sally een grooten dienst bewees en waardoor het weken lang botertje tot den boom tusschen die twee was. Want

Sally, die haar anders buiten alles liet, was d e z e inmenging van haar kant hoogst welkom.

Zoo kwam dus voor Margaretha de Bruyn een gunstige gelegenheid om althans een jaar lang het meest verfijnde leventje te leiden wat ze zich had kunnen denken, waarbij haar nog een salaris werd aangeboden waar ze, als ze weer thuis was een tijdje bescheiden van zou kunnen leven.

Maar aan dien tijd wilde ze toen nog niet denken, dat was gelukkig nog ver af.

Ze kwam een maand als „betaald logée" bij Mr. Graham in huis, om, zooals hij lachend zei, te wennen aan Sally's nukken en onbezonnen daden. Waarbij Margret liefjes gelachen had en gezegd, dat ze zijn dochter allerliefst vond, every inch a lady en zich niet voor kon stellen, dat ze zoo nukkig en onbezonnen was.

Margret was volkomen ingelicht door Ethel en wist, dat Sally „een onberekenbaar grillig en verwend nest" was.

Maar de practische Ethel had haar voorgehouden, dat het verstandiger was, zich niets van dit alles aan te trekken en — voor zoover Sally het niet al te bont maakte — het meisje zooveel mogelijk haar gang te laten gaan. Margret moest maar bedenken, dat het een fortuintje was, dat haar zoo onverwachts in den schoot geworpen werd.

En Margret bedacht dit, althans den eersten tijd, toen ze nog in huis bij Sally's vader was. Ze nam zich echter voor, wanneer ze alleen met haar was te

trachten het meisje onder een zekere contrôle te krijgen.

Ze pakte het glad verkeerd aan, voelde niet, dat Sally door koele hooghartigheid of spot zeker niet te regeeren viel. En zoo ontstond er op reis een onaangename, vervelende verhouding tusschen de twee meisjes, een telkens weer botsen, waarvan het gevolg was, dat er kibbelpartijtjes kwamen. Sally, om Margret te plagen, was overmoediger dan ooit en Margret kreeg aan het meisje, dat haar aanvankelijk niet zoo onsympathiek was, een hartgrondigen hekel.

Sinds ze in Interlaken waren, was de verhouding tusschen de beide meisjes onaangenamer nog geworden.

Sally, het reizen moede, blasée van al wat ze in haar jonge leven reeds genoten had, was van een ongedurigheid, die Margret razend maakte.

Meestal hing Sally over de balie om een glimpje van Norine te zien te krijgen, of ze zat in het bureau te typen of haar leven er van afhing.

Ze had plotseling een groote sympathie voor het Zwitsersche meisje opgevat en volgde haar als een hondje door het geheele hotel.

Margret ergerde zich aan die plotselinge vriendschap en het stak haar vooral, dat het hotelierskind zoo in één slag de vertrouwde was geworden, terwijl zij in de vier maanden die ze nu al met Sally rondreisde, geen stap nader tot haar was gekomen.

Ze zag echter niet in, dat haar eigen koude, berekenende aard hiervan de grootste schuld droeg.

Want, Sally, slimmer dan zij vermoedde, had, toen Margret nog gast in haar vader's huis was, heel goed begrepen, dat alle hartelijkheid een uitvloeisel was van Margret's wensch om het prettig en zorgeloos leventje, dat ze bij Ethel geleid had, te kunnen voortzetten.

Het zou een klein kunstje voor Sally geweest zijn haar vader te bewegen een andere dame als reisgenoote te zoeken voor zijn dochter, maar het meisje was bang van kwaad tot erger te zullen vervallen en ze verzette zich dus niet tegen haar vader's wensch.

Maar ze had Margret volledig door en het was Sally tot een zekere sport geworden het geduld van haar reisgenoote op den proef te stellen door de meest overmoedige en onzinnige dingen te doen en hoe meer Margret zich ergerde, des te liever het Sally was.

Tot ze ook van dit spelletje, dat haar een tijd lang wat afleiding had gegeven, genoeg kreeg, waarna de eindelooze verveling zich weer van haar meester maakte, waardoor ze een waarlijk onaangenaam reisgezelschap werd.

Het was dan ook zeer begrijpelijk, dat Margret haar meer snauwen dan goede woorden gaf en hoe groot ook haar verlangen was om te blijven genieten van het onbezorgde bestaan, dat haar bovendien nog een stevig salaris gaf, ze begon toch naar het einde van de reis te snakken.

Sally was na hun woordenwisseling naar beneden

gegaan, niet met de lift, evenmin behoorlijk gebruik makend van de trap, maar in een vaart glijdend langs de leuning, wat ze, nu ze de Noorsche broek aan had, zoo pleizierig vond, dat ze het noodig vond dit spelletje eenige keeren te herhalen.

In de hall zaten de breiende Duitsche dames en „het klachtenboek" en ze keken als drie verschrikte kakatoe's toen Sally langs de trapleuning naar beneden kwam roetsjen en vlak bij hun tafeltje neerdaalde.

„O, sorry!" mompelde ze, toen het „klachtenboek" van schrik opsprong en haar verontwaardigd aankeek.

„Ein Skandal! einfach infam!" zei nijdig de breiende mama en Sally vond, dat ze er uitzag als een opgeblazen kalkoen.

De dochter legde haar breiwerk neer, mat Sally met een blik die boekdeelen sprak en mompelde: „Frechtaks!"

Sally die op de kostschool haar Duitsch tamelijk goed geleerd had, amuseerde zich met hun woede, en ze moest geen Sally geweest zijn, als ze het spelletje niet tot in den treure herhaald had, om telkens met een grooteren afsprong bijna vlak tegen hun tafeltje aan te tuimelen.

De drie dames zochten eindelijk spin-nijdig een plaatsje op, dat verder verwijderd was van de trap en toen had Sally al gauw genoeg van het spelletje.

Ze bungelde het bureau binnen, vond er Norine noch haar vader, slenterde de vestibule door, de

handen nonchalant in de broekzakken gestoken, geeuwde eens verveeld, keek naar buiten en zag een knalroode Packard voor het hotel stilhouden, waarin twee jongemannen met hun bagage.

„Arrivé!" zei ze verrast, draafde de hall in en begon, vóór de portier het kon doen, uit alle macht de groote bel te luiden, ten teeken, dat er nieuwe gasten waren aangekomen.

De drie dames in de hall hielden verschrikt hun ooren dicht en Sally, dit ziende, begon hoe langer hoe harder te luiden.

Norine en haar vader, de portier, de huisknechten, de chasseur, alles holde naar voren en Norine maakte Sally een standje over dit onbehoorlijk luiden, maar ze schoot in een lach, toen ze Sally in sport-costuum zag.

„Je bent een echte jongen! Maar je komt te vroeg met je sportpak. Bewaar 't maar tot er sneeuw ligt!"

„Ik denk er niet aan! Morgen bestijgen we jullie fameuze Jungfrau en dan is zoo'n pak reuze gemakkelijk. Zeg, Norine, er komen twee buitengewoon knappe gasten aan. Op één ben ik al stapel! Net een Argentijn, kijk eens!"

De twee uit de auto stapten binnen en Norine een lichte blos op de wangen, riep verheugd:

„Ah! een oude bekende!"

„Wie? de Argentijn?"

„Och, jij met je Argentijn! 't Is een Hollander. Hij en zijn familie komen al eenige jaren bij ons."

„Ben je verkikkerd op hem? Ja, natuurlijk; ik maak je dood, Norine, ik wil hem hebben!"

„Dag, Norinchen, hoe maak je het?"

Z'n bruin-verbrand gezicht, één gulle lach, de mooie witte tanden blinkend in den ietwat te grooten mond, stond hij recht en slank in z'n sportieve autojas, voor haar.

„Meneer Dannenburch! hoe maakt u het sinds verleden winter?" begroette Norine hem en Sally, die met arendsoogen naar haar keek, merkte op, dat de begroeting van Norine's kant niet zoo was als ze verondersteld had dat die zijn zou.

„Mag ik je mijn vriend Paul Linga aus Wien even voorstellen...."

De vriend boog en Norine boog en er was in beider blikken een even elkaar van top tot teen opnemen.

„Meneer Dannenburch heeft me zooveel goeds van Interlaken en Uw hotel verteld, dat ik me heb laten verleiden met hem nog eenige dagen hierheen te trekken, schoon 't niet in ons reisplan was opgenomen. Het schijnt dat een magneet hem hierheen trekt."

De sarcastische uitdrukking, die bij deze op vleienden toon uitgesproken woorden op het wat bleeke, geblaseerde gelaat van Paul Linga lag, deed Norine onaangenaam aan.

Sally, ware rookkolommen uitblazend, stond schijnbaar achteloos tegen de deurpost geleund, maar in werkelijkheid ontging niets haar scherpe blikken.

„Let maar niet op de woorden van dit geweldige Wienertje," lachte Fred Dannenburch. „'t Is meestal Kwatsch mit Sauce wat hij zegt!"

Norine schoot in een lach, want het „Kwatsch mit Sauce" herinnerde haar aan den Ober dien ze het vorige jaar hadden, toen Fred Dannenburch met z'n familie voor de wintersport eenige maanden bij hun woonde en die dit altijd zei, tot groot vermaak van Fred en z'n zuster Mieke.

„Hoe maakt uw familie het en Mieke? Ze heeft me nog langen tijd na haar vertrek geschreven, maar de laatste drie maanden heb ik niets meer van haar gehoord."

Fred's opgewekt gezicht verduisterde en Norine begreep, dat ze een snaar had aangeroerd, die ze beter had kunnen laten rusten.

„Ik vertel je dat wel eens, als we rustig samen praten," zei hij kort en ze zag, zooals ze wel eens meer bij hem had opgelet, als iets hem heftig ontroerde, of driftig maakte, z'n kaakspieren die wat fel uitstaken in zijn markanten kop, snel heen en weer bewegen, als bliksemschichten.

„Welke kamers krijgen we?" vroeg hij dan.

Norine dacht even na.

„Uw kamer van verleden jaar is bezet."

„Da's gemeen! Welke onverlaat heeft het gewaagd m ij n kamer in te nemen?"

Norine lachte.

„Een klein onverlaatje! Het staat hier vlak bij u." Ze wees naar Sally.

Fred keek verrast naar het rookend jog in de deurpost.

„Wie is het?" vroeg hij nieuwsgierig.

„Net wat voor u! Een American girl!"

„Potztausend! Stel me voor, Norinchen, en onmiddellijk! En staak in Godsnaam je ge-meneer! Dat zei je de vorige jaren immers ook niet; doe niet zoo uit de hoogte, Norinchen, en roep Miss America!"

„Je bent niets veranderd, meneer Fred. Net zoo'n dwingeland als je verleden jaar was."

„Ik ben wèl veranderd, Norinchen! Je zult het zien."

„I hope so! Sally mag ik je even een ouden gast van ons voorstellen?"

Sally, met hooghartig air, maar inwendig tuk op de kennismaking, keerde zich naar hen toe.

Paul Linga, die met Norine's vader had staan praten, kwam, Sally snel opnemend, naderbij en liet zich aan haar voorstellen.

Er was even een oppervlakkig gesprekje, zooals menschen dit voeren, die pas aan elkaar voorgesteld zijn en elkaar toetsend, den juisten toon nog niet te pakken hebben.

„Hoe laat is het diner ook weer?" vroeg Fred. „Kunnen we ons nog dressen vóór dien tijd?"

„Met gemak, het diner, is pas om half acht," stelde Norine hem gerust.

„Dan gaan we ons nu opfrisschen. Kom mee, Paul! Straks mag je weer flirten."

En zijn vriend onder den arm nemend, de meisjes

een ondeugend knipoogje gevend, ging hij naar de lift. Maar halverwege keerde hij zich om.

„Wordt er gedanst vanavond?" informeerde hij.

Norine en Sally schoten in een lach.

„Ja, natuurlijk, er wordt iederen avond gedanst," spotte Sally. „Ziet u die drie dames daar zitten? Die fox-trotten, dat de veeren uit hun kuif vliegen!"

„Sally!" waarschuwde Norine.

„De dansende lorretjes!" gierde Sally, terwijl haar ranke beenen eenige belachelijke dans-passen maakten.

„Wij dansen vanavond," beloofde Paul.

„Ach, we hebben hier immers geen muziek in dit middeleeuwsch hotel! Sorry, dearest," dit tegen Norine.

„Never mind! We hebben onze muziek bij ons. Stel u voor, dat Fred op reis zou gaan zonder een van z'n beroemde gramofoons!" spotte Paul.

Sally maakte een luchtsprong.

„Fijn! Eindelijk weer eens dansen!"

„En je hebt zoo vaak in het Kurhaus gedanst!" verwonderde Norine zich. „Je hebt nogal geen klagen, dat je niet gedanst hebt!"

„Och loop rond! Noem je dat dansen? Ik noem het sukkelen, zeulen! Die twee Engelsche joggies, die hier logeerden en waar Margret en ik wel eens mee rond huppelden, waren gewoon van hout! Margret vond, dat ze uitstekend dansten. En — zoo — correct!" Ze bootste Margret's wat teemerige stem na.

„Wie is Margret?" vroeg Fred direct geïnteresseerd.

„M'n geweten!" lachte Sally.

„Is uw geweten mooi en gaaf?"

„Bitter en slecht!"

„Ai, ai!"

„U zult haar aan het diner zien. Ze is jong en mooi, en van héél goede familie!"

„Dat belooft wat, Paul; jongen laten we voortmaken."

Ze gingen nu werkelijk met de lift naar boven en Sally, hen nakijkend, zag Fred's overmoedig gezicht steeds kleiner en kleiner worden. Paul sarcastisch lachen zooals zijn gewoonte scheen te zijn.

„Deartje!" zuchtte Sally, haar arm om Norine's schouder. „Ik geloof, dat er opleving komt in mijn troosteloos bestaan."

Norine haalde lachend haar schouders op.

„O, Sally! jouw bestaan troosteloos! Je hebt een prinsessen-leven en 't is jammer, dat je het niet wat meer apprecieert."

„Hoor nou es, Norientje. Jij eet iederen dag een volledig menu, de fijnste pasteitjes zijn voor jou wat voor een ander ossenlappen met gestoofde biet zijn.

Bedenk je nu ook iederen dag, dat je rijk gezegend bent boven velen, of zijn er niet oogenblikken waarop je snakt naar een gezellig eigen huisje, met heel gewone „burgerpot" door je zelf of een gedienstige klaar gemaakt?"

Norine keek verrast op. Er was een ernst in Sally's toon, die zij er meestal niet in vond.

„Zeg 't nou eens eerlijk?" drong Sally aan, terwijl ze haar volgde in het bureau en haar geliefkoosd plaatsje boven op Norine's schrijftafel innam.

„Er is wel iets van aan," gaf Norine toe. „Vooral na moeder's dood kwam dit gevoel vaak bij me op. Weet je, hoe druk moeder 't ook had, ze wist in onze huiskamer een sfeer te brengen, die zoo afweek van de gewone hotel-sfeer. En ons menu verschilde eigenlijk weinig met dat van wat een gewoon gezin gewend is te eten. Maar nu moeder dood is, Grety en Elsie getrouwd, och, nu vinden vader en ik 't niet de moeite waard om in de huiskamer te laten dekken en we eten haast machinaal het menu wat de gasten krijgen. Maar 't is, wat ik zoo goed in jou begrijp en wat in ieder mensch zit.... dàt wat je n i e t hebt!"

„Ja, dat is 't," gaf Sally grif toe. „Ik ben driedubbel beu van al wat ik heb en ik snak naar iets anders. Ik weet niet wat dit andere moet zijn, maar in ieder geval n i e t het futlooze, geestdoodende bestaantje, dat ik totnogtoe heb geleid. Als ik bij jou op bureau zit, Norine en je mag helpen, dan voel ik me tevreden en gelukkig en heb ik heelemaal geen behoefte om dol te doen."

„Toch geloof ik, dat 't je gauw zou vervelen, als je 't m o e s t doen."

„Norine, wat is ie knap, hè?"

Een schaterlach van Norine om dien plotselingen overgang van gedachten was het antwoord.

„En zoo vlot! Zeg nou es, vind jij 'm niet om stapel op te worden?"

„Wie bedoel je nou eigenlijk? Fred of Paul?"

„Ach, Fred natuurlijk! Paul is een man met 'n vraagteeken en daar houd ik niet van."

„Sally, je bent kostelijk! Ik heb nog nooit zoo'n type ontmoet als jij bent. De Weener i s inderdaad een vreemd wezen. Ik snap niet, hoe Fred daar nu weer aan komt. 't Is de wanhoop van z'n ouders, dat hij altijd zulke vreemdsoortige vrienden heeft. Dan is 't een artist, dan weer een sportheld, maar altijd is het iemand, met, zooals jij 't weer zoo raak typeert, een vraagteeken."

„Norientje, wees eens heel eerlijk, bèn je niet verkikkerd op den Argentijn?"

„Hoe kom je erbij? Stel je voor, dat ik m'n hart zou verliezen aan iederen knap uitzienden gast, die ons hotel kwam binnen waaien!"

„Dat is een vraag met een wedervraag beantwoorden, sluw nest! Je uitroep was niet gewoon, toen je zag wie er uit den two-seater duikelde. En je oogen....! I k bedrieg me niet gauw in dergelijke dingen."

„En stel nu eens het geval, dat ik werkelijk van hem hield, wat heb jij daar dan eigenlijk mee te maken?"

Sally keek haar plaagziek aan, dan zei ze langzaam:

„Als jij niets om hem geeft, dan.... hij is wel héél knap...."

Norine sloeg de groote, donkere oogen naar Sally op en 't was of ze nu pas zag h o e knap Sally eigenlijk was in haar fijne, teere blankheid, met de kruivende, blonde haren, die het eigenzinnig kopje als in gouden gloed zetten.

Norine's kleine voet drukte zich vast in de bonten vacht, die voor haar schrijftafel lag, dan zei ze opgewekt:

„Probeer je kans, Miss America! Wat mij betreft...."

Het binenkomen van haar vader maakte een eind aan dit gesprek, hetgeen Norine niet onwelkom was.

„Heeft onze volontair vrij-af?" schertste Herr Röstel.

„'n Mooie volontair!" lachte Norine. „In sweater en Noorsche broek!"

„En toch heb ik plan om werkelijk volontair te worden," zei ernstig Sally. „Ik kom voortaan geregeld hier werken, want ik moet klaar zijn als Norine naar Nice gaat."

„Wat zeg je? Wil je mee naar Nice?" vroeg Norine verbaasd.

Herr Röstel lachte eens en begon de correspondentie uit te zoeken.

Maar Sally sprong van haar hooge zitplaats en verruilde die voor de leuning van Herr Röstel's stoel en haar hand op de correspondentie leggend, vleide ze:

„Nu even niet werken, ik moet u over ernstige dingen spreken."

Herr Röstel keek naar haar op en hij zag een Sally, die hij nog niet kende.

Vastberaden stond de smalle mond in het fijne gelaat en ernst sprak uit de wakkere, grijs-blauwe oogen.

Hij legde den brief neer, dien hij begonnen was te lezen en Norine draaide zich om in haar stoel, nieuwsgierig te hooren wat Sally zich nu weer in haar overmoedig kopje had gehaald.

„Ik wil mee met Norine naar Nice."

Het klonk alsof ze maar te bevelen had en of de zaak daar mede in orde was.

„Norine weet zelf nog niet of ze er aangenomen wordt."

„Never mind! Dan gaat ze ergens anders heen en daar trek ik dan ook naar toe. Ik volg haar als een hondje, waar ze ook gaat."

„Maar Miss Sally," lachte Herr Röstel goedmoedig. „Wat zal uw vader daar wel van zeggen?"

„Vader? die zal 't uitstekend vinden, zeker als hij hoort, dat ik ga werken. Hij heeft in zijn hart het land aan luierende vrouwen.

Maar in onze kringen is 't nou eenmaal niet anders! Je brengt je tijd zoek met sport en dansen en reizen. Dan trouw je en dan doe je weer aan sport en dansen en reizen, net zoolang tot je van verveling dood gaat."

„Je geeft daar wel een troosteloos beeld van het bestaan der Amerikaansche vrouw," vond Norine.

„Nou ja, er zijn uitzonderingen, maar ik ken ze

niet! Ethel en Alice en Madge en Mary die doen aan sport en dansen en maken trips! En mij verveelt het! You know! Ik heb er genoeg van!

Ik wil werken voor den kost!

Ik wil 's avonds doodmoe in m'n bed tollen en er 's morgens verkwikt uitkomen, net als jij, Norine!"

Herr Röstel kuchte eens even bedachtzaam voor hij langzaam zei:

„Dat zijn heel goede voornemens, Miss Sally. Maar daarvoor is het toch niet noodig, dat u, de dochter van Mr. Graham, als volontair in een hotel gaat werken."

„U begrijpt me niet! Ik weet wel dat bij ons maatschappelijk werk genoeg te doen is, maar dat wil ik juist niet. Dat is me te braaf, te liefdadig met een odeurtje! En 't zou me niet de minste voldoening geven. Daarbij zou ik altijd Miss Sally Graham blijven, voor wie alle moeilijkheden uit den weg geruimd werden. Ik wil juist Miss Niemand zijn en gelijk op doen met al het overige personeel. Norine zal boven me staan en dat vind ik fijn, want als er iemand op de wereld is, buiten m'n Vader, hoor! waar ik wat voor voel, en naar wie ik opzie, dan is het Norine. Daar! nu weten jullie het. En zeg nu maar niet, dat het idioot is om zooveel voor iemand te voelen, die ik pas tien dagen ken. Ik heb nog nooit een meisje ontmoet, dat zoo natuurlijk en lief is als Norine. Ik wou.... ik wou, dat ik een zuster had zooals jij bent Norientje. Maar ik heb er geen en ook geen moeder en een vader, die er haast nooit is en ik voel

me alleen. Alleen met al m'n weelde en al m'n zoogenaamde voorrechten van vader's dochter."

Toen gebeurde er iets, wat niemand Sally ooit had zien doen; het meisje liet haar hoofd op Herr Röstel's schouder zakken en huilde zacht.

En hij, de hand streelend over het blonde hoofd, zooals hij het zijn dochtertjes pleegde te doen toen ze nog klein waren en met al hun verdrietjes bij vader of moeder kwamen, zei, dat hij al zijn best zou doen om te zorgen, dat ze bij Norine kon blijven, waarop de hemel weer helder was voor Sally, die Norine omstrengelde tot die het er benauwd van kreeg en Papa Röstel een klap op z'n schouder gaf die klonk.

„Jullie zult eens zien hoe ik verander! 't Zal niet een, twee, drie gaan, maar geleidelijk aan. En zetten jullie me toch alsjeblieft op m'n nummer, als ik iets geks doe. Ik kan 't hebben, van u, Papa Röstel en van Norientje. Schrijft u gauw aan de directie in Nice? Do it now! Nooit ergens mee wachten. Toe, schrijven!"

Maar Papa Röstel liet zich niet dwingen al was 't moeilijk Sally, die als een kind, maar een heel lief kind dan, kon dwingen, iets te weigeren.

„Ik ga vader nu direct schrijven. Bye, Mr. Röstel, bye baby!"

Ze wervelde het bureau uit.

Vader en dochter keken haar glimlachend na.

„Denk je dat ze 't meent?" vroeg Herr Röstel.

„Ongetwijfeld. U heeft er geen idee van, h o e

eenzaam ze is en als ik kan, dan hoop ik haar te helpen. Er zit ontzaggelijk veel goeds in haar, alleen, ze is zoo onbeheerscht en ook zoo heerschzuchtig. Maar dat er iets goeds uit haar kan worden, daar ben ik zeker van."

„Help haar dan zooveel als je kunt, m'n kind. 't Is bij jou al net als bij je lieve moeder, de menschen met wie je omgaat zoeken je steun, ze voelen als bij intuïtie, dat ze op je kunnen rekenen en je hun iets zult geven van de wilskracht waarover je zelf in zoo hooge mate beschikt. Aan wil ontbreekt het Sally nu ook wel niet, maar ze heeft nog niet geleerd, dien in de goede richting te gebruiken en dat moet het leven haar in de eerste plaats leeren; dan kan mijn Norinchen haar daarbij behulpzaam zijn."

„Vader."

„Kind?"

„Hoe vindt u dien vriend van Fred?"

„Daar kan ik nog moeilijk wat van zeggen. 't Lijkt me een nogal slap type. Eigenlijk niets voor gezonden, sportieven Fred. Maar misschien valt hij mee."

„Ik kan die spot-uitdrukking in z'n oogen en mondhoeken niet uitstaan. Misschien is het een air, dat hij aanneemt, maar 't is niet prettig."

„Fred is onveranderd, dezelfde opgewekte, loyale kerel van altijd. Het doet goed hem weer te zien."

„Ja," zei Norine langzaam. „Dezelfde van altijd, maar ik vrees, ook even luchthartig. Fred neemt het leven of 't één lange, blijde dag is. Er is zoo weinig ernst in hem. Eigenlijk is hij een beminnelijke egoïst,

die overal de honing uit puurt zonder erbij te denken, dat er nog wel iets anders in het leven is, dan sport en dansen en toegeven aan al je liefhebberijen."

„Zie je het niet wat te somber in, Norinchen? Je verbaast me! Jij, die altijd het goede in de menschen zoekt, ze verdedigt, haast tegen beter weten in, kun jij nu niet begrijpen, dat Fred's wilde haren er eerst nog uit moeten? Bij den één gebeurt dit vroeger dan bij den ander. Er is geen haar kwaad aan Fred, ik ben er van overtuigd, dat hij een uitstekend mensch zal worden, tenminste...."

„Juist, vader, tenminste....! Fred is zóó gemakkelijk te beïnvloeden en al is hij totnogtoe door alle invloeden van buiten af heen gerold, ééns misschien...."

„Jij bent maar bang voor den Weenschen vriend, is 't niet?"

„Ja, dat ben ik. Hij bevalt me niet en ik denk aan de angst die zijn moeder zal hebben, nu ze hem op reis weet met dit levenswijze heerschap."

Ze werden in hun gesprek gestoord door meneer van der Meerlen, die inlichtingen kwam vragen over een tour dien hij den volgenden dag met zijn vrouw wilde gaan maken.

Hij zette zich als een ouden vriend gezellig bij hen neer.

Want dat was het aardige van Beau-Séjour, de gasten die er kwamen voelden er zich geheel thuis en 't was of ze één groote familie waren. Een uitzondering was het, als een gast zich niet aansloot, of niet

op intiemen voet kwam met Norine en haar vader.

„Gaat mevrouw toch mee?" vroeg Norine verrast.

„Ja, dank zij jouw bemoedigende woorden. Ik ben je toch zoo dankbaar, Norine. Mijn vrouw is heel angstig en nerveus gebleven na haar operatie en altijd maar bang, dat ze zich teveel vermoeit. Het vele praten met jou heeft haar ontzaggelijk veel goed gedaan en ik begrijp nu beter dan ooit, waarom Professor van Buuren op een verblijf in dit hotel aandrong. Ik hoop nog eens in de gelegenheid te zijn je al je lieve zorgen voor haar te kunnen vergoeden."

„Wie weet," lachte Norine en ze dacht aan wat mevrouw haar gezegd had, van het groote hotel in Holland, in de stad waar Mieke en.... Fred woonden.

En ze begreep ineens, waarom haar verlangen naar Holland zoo groot was en ook dat het n i e t alleen kwam door het vertellen van moeder over het land met de groene weiden en de onbegrensde zee.

„U moet maar niet den grooten Ausflug maken naar die Jungfrau," ried Herr Röstel aan. „U kunt beter tot Lauterbrunnen of Scheidegg gaan, dat is minder vermoeiend voor mevrouw en de natuur is er zoo wondermooi, er valt genoeg te genieten."

„Gaat u morgen? dan gaan Sally en Miss de Bruyn ook."

„Kijk eens aan! dat is gezellig! Miss Sally is wel erg druk, maar ze is heel vermakelijk. We amuseeren ons kostelijk met al haar malle streken, al gaat ze wel eens te ver. Weet je wat, Norine, je moest

morgen onze gids zijn en meegaan. Toe, doe het, 't kan zoo gezellig worden."

Norine keek haar vader eens aan. Ze wilde zoo dolgraag mee, temeer, omdat ze een stille hoop had, dat Fred de oude bekende plekjes ging opzoeken, maar ze zag er tegen op, haar vader met al het werk alleen te laten.

Maar deze drong er op aan, dat ze mee zou gaan en na zijn stellige belofte, het werk dat hij niet af kon voor haar te zullen laten liggen, nam Norine van ganscher harte de uitnoodiging aan.

„Dat is vroeg op, meneer van der Meerlen! Om half negen gaat onze trein al. Mevrouw mag vanavond wel vroeg ter ruste gaan."

„Wordt voor gezorgd. Ik zeg haar niet, dat je mee gaat, dat is dan nog een verrassing."

Toen hij weg was begon Norine met koortsachtigen ijver te werken, want ze wilde probeeren reeds een deel van het werk van den volgenden dag klaar te hebben. En zóó was ze verdiept in haar arbeid, dat ze niet eens oplette, dat haar vader weg was gegaan en er iemand het bureau was binnen gekomen.

„Norine!"

Ze keek op en zag Fred voor zich staan. Fred, al in smoking en als het kon nog knapper, dan verleden jaar, dacht ze.

„Heb je even tijd?"

„Ik ben net klaar met m'n werk. Wat heb je op je hart?"

„'n Heeleboel, Norinchen! en er in nog veel meer."

„Ja, dat zal wel," lachte ze. „'t Is alleen maar zoo jammer, dat wat er in is, er net zoo gauw weer uitvliegt!"

„Norine, geen aantijgingen! Als ik je vertel, dat ik alleen om jou weer te zien, dezen vreeselijken omweg heb gemaakt, dan zul je je wreede woorden, die me weer eens laten zien, hoezeer je dat brave hart van mij miskent, intrekken."

„Daar is meer voor noodig, onverbeterlijke don Juan!"

„Jij bent het eenige meisje, dat me altijd onvriendelijkheden zegt."

„De rest is zeker in gestadige bewondering voor je. Die kennen je niet! Die zien alleen den buitenkant, die, ik moet het toegeven, het aankijken wel waard is."

„Houd me vast! Een complimentje van Norina! Was habe ich jetzt an mein pfiets hängen?"

„Begin je weer met je schitterend Duitsch? Vader en ik hebben je nog vaak geciteerd."

„O, dacht je nog wel eens aan me? Dat valt me mee. Zeg, Norinchen, heb je verleden winter braaf geski'd en gebob'd met charmante wintersportelingen?"

„In ieder geval minder geflirt dan jij met al wat vrouw is."

„Flens! je bent nog even vinnig als voorheen, Norina! Kun je nu nooit eens lief tegen me zijn? Weet je wat Paul van je zei?"

„Interesseert me in 't minst niet."

„O, valt ie niet erg in je smaak? Dacht ik al aan je spinnig gezicht te zien toen ik hem voorstelde. Wat heb je tegen hem?"

„Hij is, ja, hoe zal ik 't zeggen.... hij is niet echt!"

Fred lachte, dat het daverde.

„Niet echt? Ras-echt, hoor! Een echte, vlotte Wiener! En muzikaal! Daar val je van om. Norinchen, als je hem piano hoort spelen, dan ben je weg, gewoon weg!"

„Dat ben ik niet zoo gauw."

„Neen, jammer genoeg."

„Hoe kom je aan dat gefaneerde type?"

„Hè, wat overdrijf je weer! Je lijkt m'n moeder wel. Die kan 'm ook niet goed zetten. Bespottelijk gewoon! Paul is een reuze vent. Je moet 'm César Franck hooren spelen! En alles uit z'n kop, zeg! Ik zal vragen of ie vanavond voor je speelt."

„Doe dat, misschien ben ik dan ook weg van het Weensche wonder!"

„Zeg, dat American girl is niet onaardig. 't Is dik aan tusschen jullie, hè? Is die andere ook zoo aardig?"

„Kwestie van smaak."

„O, dan weet ik 't al. Zeker niet veel fraais."

„Denk toch eens aan iets anders, je hebt weer geen ander gesprek dan les femmes. Daar ergerde je me verleden jaar ook zoo mee. Hoe is het met je werk? Heb je wat uitgevoerd van den winter, of alleen maar gefuifd?"

„Ik heb flink gewerkt, al heb ik misschien niet zóó gebunkerd als jij je dat voorstelt. Donnerwetter

Norinchen, het leven is veel te mooi om er niet van te genieten! Ik ben nu eenmaal een levenskunstenaar, dat weet je."

„Een nieuw beroep!" schaterde Norine. „Fred, je bent toch eigenlijk nog een echt jog! Een schetterend, brutaal jog! En ik kan me zoo goed voorstellen, hoe je nuchtere gansjes met al dergelijke gezegden imponeert. Dè levenskunstenaar! O, eenig! Je krijgt direct den stralenkrans dien je noodig hebt om furore te maken. Ach, Fredje, wanneer zul jij eens wijzer worden?"

„Wanneer jij, opperste wijsheid, eens 'n beetje vriendelijker tegen me wordt. Wat ben je toch voor een vreemd wezentje? Je kaffert me uit, tot ik er groen van zie en toch verlang ik zoo naar je als ik niet bij je ben. Ik heb me weer gouden bergen voorgesteld van je blijdschap als je me terug zou zien. Nou, je ontvangst was ijziger nog dan de top van de Jungfrau!"

„Fred, begin niet weer met al die nonsens van verleden jaar, je meent er toch geen cent van en 't is alleen maar het bekende refrein, dat je ieder meisje voorzingt waar je mee in aanraking komt. Mij vang je er niet mee, don Juan!"

„Neen, jij bent eenvoudig niet te vangen, gepantserde Jungfrau en tòch, tòch ga ik een weddenschap met je aan...."

De diner-bel luidde voor den derden keer. Paul stak z'n hoofd om de deur van het bureau en Fred ziende, lachte hij:

„Aha! ik wist wel waar ik je vinden zou. Blijf je hier dineeren ook? Miss Sally heeft me als afgezant gestuurd om je te halen voor het diner. Ik moest je zeggen, dat ze rammelt!"

„Laat ze rammelen tot ze een ons weegt," snauwde Fred, die het zeer onaangenaam vond, dat het gesprek gestoord werd. „Waarom heb je haar en die saaie sijs waar ze mee samen is nu weer direct geinviteerd om met ons te dineeren?"

„Ik dacht je aangenaam te zijn. Buitendien, jij nam direct haar invitatie aan om morgen met ons vieren naar die Jungfrau te gaan."

„Ook alweer waar," lachte Fred. „Nou, vooruit dan maar, zachte Wiener, mee aan tafel! Norinchen, kan ik je straks misschien ongestoord spreken, ik wil je vertellen van Mieke's perikelen."

„Denk er aan, dat we vanavond dansen," herinnerde Paul hem en in z'n oogen was een licht leedvermaak toen hij naar Norine keek.

„We dansen niet direct na tafel en buitendien, ik heb Fräulein Röstel iets te zeggen; dan dans ik maar niet."

„All right!" en sarcastisch lachend voerde hij Fred mee.

Norine bleef peinzend voor haar schrijftafel zitten en haar mooie, donkere oogen staarden naar één punt.

„Fred's booze geest," mompelde ze en een angst kwam over haar, een angst, die ze niet kon motiveeren en die ze eigenlijk gevoeld had van

het eerste oogenblik af waarop ze Paul gezien had.

„Misschien is 't overdreven," dacht ze, „maar er is iets in dien jongen man dat me angst geeft. Voor Fred met z'n niet al te sterk karakter lijkt me die Paul, die er uitziet of hij veel heeft meegemaakt, heelemaal geen goed gezelschap. Ik zal probeeren er achter te komen wie en wat hij is, die man met het vraagteeken."

Ze verliet het bureau om naar de eetzaal te gaan, om, zooals ze iederen dag deed, te zamen met haar vader te zorgen, dat het diner vlot verliep.

Maar onder het doorgeven van de schotels zag ze, in het midden van de zaal, het viertal zitten.

Sally had een toiletje aan, dat ze totnogtoe nooit gedragen had en dat van een buitengewone elegance en distinctie getuigde.

En ze zag ook, hoe de gasten die om Sally heen zaten, naar het meisje keken, deels minachtend, deels afkeurend.

„Belachelijk," dacht boos Norine. „Omdat ze nu wat meer gedecolleteerd is dan gewoonlijk! Ze is toch sober en elegant."

Sally leek uitbundig te zijn en telkens weer zag Norine Fred in lachen uitbarsten.

Margret zat spin-nijdig te kijken en Paul scheen zich te amuseeren met al die nijdige blikken om hen heen.

Maar toen na het diner Sally een van de eersten was, die opstond en de zaal verliet, toen begreep Norine de afkeurende blikken, want Sally droeg bij

het fijne, modieuse toiletje sportkousen van wol in zijden schoentjes! En ze schreed fier als een pauw door de zaal, schaterende Fred dubbel gevouwen achter haar aan.

„Dat is àl te erg!" dacht Norine, maar ze kreeg toch een lachbui, toen ze de tegenstelling zag van Sally's waardig weggaan uit de eetzaal en de sportieve kousen bij het gekleede avondtoilet.

's Avonds gingen er twee brieven naar Sally's vader, één van Margret, met alle grieven tegen Sally er in vermeld, een van het meisje zelf, waarin ze met haar voorstel kwam om als volontair in het hotel in Nice werkzaam te zijn en waarin ze hem, niet twijfelend aan den goeden uitslag, verzocht z'n toestemming over te seinen.

Een koude nevel hing over de bergen, toen den volgenden morgen een troepje gasten Beau-Séjour verliet om den toer naar die Jungfrau te maken.

„Nou, wat heb ik gezegd?" 't Was Sally's wat schelle stem, die boven het gegons van de andere stemmen uitklonk.

„'t Is koud en mistig! Ik ben tenminste blij, dat ik er zoo warmpjes in zit!"

„Mr. Röstel zei, dat het mooi weer zou worden," berichtte een landgenoote van Sally en haar geloof in die woorden scheen rotsvast.

„Dan zit je met je bontjekker en je wollen sweater!" plaagde Fred, die er sportief uitzag in plus fours met pull-over en een cape over den arm.

„Je valt me geducht tegen, Sally! Boksen en schermen en bang voor 'n beetje kou! Je lijkt Paul wel, die klappertandt nu al!"

Ze keken beiden lachend om naar Paul, die als een bedaagde oude heer met Margret achter hen aan kwam stappen.

„'t Is nog zoo vroeg," klaagde hij.

„Vroeg! Papzak, dat je bent! 't Is kwart over achten."

„Midden in den nacht! Had me toch laten slapen!"

„Hij komt niet bij voor 'n uur of elf," lachte Fred. „Miss Margret, heeft u ook nog slaap?"

„In het minst niet, Mr. Dannenburch."

„Dat is de nijd, omdat Sally en ik elkaar bij den naam noemen," dacht Fred geamuseerd en hij herinnerde zich vol genoegen den vorigen avond, toen Sally en hij de meest moderne dansen gedemonstreerd hadden, waarbij ze partners bleken te zijn, volkomen bij elkaar passend, zoodat hun dans bij hen, die den rhytmus van hun bewegingen en passen apprecieerden, grooten bijval had gevonden.

Maar de meer bejaarden onder de gasten hadden verontwaardigd zitten kijken naar „dat malle gewring en geglij". Zoo heel anders allemaal dan hun goede, oude dansen.

Ze hadden tot laat in den avond gedanst en Sally was overmoediger dan ooit geweest, had cocktails geshake'd en haar beroemde Angel-Kiss gepresenteerd aan „de Kakatoe's" en op hun nijdige weigering had ze geïnformeerd of ze soms meer van een „flemming Devil" hielden, die was „most strong!"

Norine, die af en toe meedanste, had haar telkens weer tot de orde moeten roepen.

Fred's gramofoon had platen gedraaid die, volgens de jongeren geweldig waren en die de ouderen genoopt hadden de leeszaal op te zoeken.

„'t Is geen muziek meer," had het klachtenboek gesteund. „'t Is of er een troep wilde beesten huilt!"

En de mama en dochter hadden instemmend geknikt en heimelijk verlangd naar platen als: „O

Mädchen, mein Mädchen". Dat te hooren van h u n Tauber, hun Duitschen Caruso, eine Wonne!

De moeder smolt en de dochter smolt, alleen maar bij de gedachte daaraan.

En alsof Fred hun gedachten geraden had, zette hij een plaat op van Sophie Tucker en bij dat heesche gegil van de vrouw met de mannenstem vluchtten de drie dames als opgejaagde klipgeiten naar rustiger gewesten.

Fred lachte nog eens na toen hij aan dien rumoerigen avond dacht en aan de woede van Margret, toen Sally, met een van haar beroemde boks-stooten Fred uitnoodigde het vervelende „ge-miss" te laten varen. Zij zou dan ook „Fred" zeggen, dat was veel genoegelijker.

Margret, die toch al tot barstens vol was geweest over de sportkousenvertooning bij het avondtoilet, had Sally ten aanhoore van alle gasten een niet malsche reprimande gegeven en van dit oogenblik af, was het oorlog gebleven tusschen de twee meisjes.

Margret, die de taak die ze op zich genomen had tot het einde toe wilde volbrengen, had toch gezorgd, tijdig klaar te zijn om de tocht naar die Jungfrau mee te maken, maar ze had een ongenaakbaar air en Fred was in volkomen ongenade bij haar.

Paul, die er een zeker behagen in schiep, menschen die nijdig waren, te voeren, was allercharmantst tegen Margret en laakte Sally's gedrag van den vorigen avond zeer.

Waarop hij door Margret tot vertrouwde werd ge-

maakt en ze samen schimpten op Sally's belachelijke dweperij met Norine en haar intimiteit met Fred, dien ze nog maar zoo kort kende.

Paul amuseerde zich intusschen zeer met Margret's woede en constateerde voor de zooveelste maal, dat vrouwen als ze kwaad op elkaar zijn, veel hatelijker zijn, dan mannen.

Intusschen was het gezelschap bij het kleine station aangekomen, waar de trein, die hen naar Kleine Scheidegg zou brengen, reeds klaar stond.

„Halloh!" Sally stootte een verrukte kreet uit, toen ze Norine ontwaarde, die met meneer en mevrouw van der Meerlen wat vroeger weg was gegaan, omdat mevrouw langzaam liep.

En Fred, met een kleur van genoegen, begroette Norine onstuimig.

„Waarom zei je niet, dat je ook ging?" vroeg hij verbaasd.

„Omdat ik me toch niet bij jullie aansluit," zei ze zacht. „Ik ben uitgenoodigd door de familie van der Meerlen en we gaan maar tot de Kleine Scheidegg."

„Stel me voor, Norinchen," gebood hij.

„Zum Befehl, Majestät," lachte ze en zich keerend naar haar begeleiders:

„Een landgenoot van u, die er naar smacht weer eens Hollandsch te kunnen praten."

Sally, mevrouw van der Meerlen onder den arm pakkend, bedelde:

„Mogen we bij u komen zitten? ik zal heel braaf zijn en u niet moe maken."

„Kun je weer niet zonder Norine?" plaagde mevrouw haar. „Gun haar toch ook eens aan een ander!"

„Vergeet u niet, dat u haar eenige uren vroeger kende dan ik en o, Fred, wat ken jij haar al lang!"

„Kende ik haar maar," zuchtte Fred. „Maar ze is een sfinx! Mevrouw, mag ik Sally's verzoek ondersteunen en wilt u mij ook onderdak gunnen in uw coupé?"

„Geen denken aan," weerde Norine af. „We hadden juist besloten met ons drietjes te blijven, niet waar, mevrouw?"

„Norinchen, Norinchen, je jokt, meisje! Maar ik zal aannemen, dat je het met een goed doel doet," zei meneer van der Meerlen. „Vrouw, is het je niet te druk om al dat jonge goed in onze coupé te nemen?"

„Welneen, heelemaal niet. Juist gezellig."

„Wie zijn a l die jongelui?" informeerde Sally. „Margret en de zachte Weener kunnen best in een ander compartiment zitten. 't Schijnt een hevige flirtation tusschen de zuur en het vraagteeken!"

„Niet zoo onaardig zijn, spotster," zei mevrouw, „ze kunnen best bij ons komen zitten, dan is jullie heele troepje bijeen."

Margret, die zich als vanzelf sprekend bij hen voegde, groette de van der Meerlen's bijzonder vriendelijk, Norine ietwat terughoudend, wat Sally razend maakte.

Maar Norine nam het heel kalm op en vroeg beleefd of Miss de Bruyn het niet koud had.

Miss de Bruyn negeerde de vraag en keerde zich haastig naar Paul, die slaperig en hangerig op z'n Alpenstok leunde en verveeld naar het reisgezelschap keek.

„Instappen, kinderen, instappen!" commandeerde Fred, die zichzelf de taak van leider had opgelegd en allen haastten zich naar het electrisch bergspoortje, dat hen naar den Kleinen Scheidegg zou brengen, vanwaar het grootste deel der reizigers over zou stappen in den trein van de Jungfraubaan.

„Jullie bent toch nog echte blagen," lachte mevrouw van der Meerlen, toen Sally en Fred vochten om het plaatsje naast Norine te bemachtigen. Het einde was, dat Fred over haar ging zitten, omdat, zooals hij zei, hij dan het mooiste uitzicht op „S e i n e Jungfrau" had.

Maar toen de trein hen voerde door het schitterend berg- en dal-landschap, langs donderende watervallen, ze uit holen en spleten het bruisende water zagen neerklateren tot het werd tot een lichtgroen meer, donkere, sombere boompartijen afgewisseld door het liefelijkst landschap, dat men zich kan denken zich voor hun oogen ontrolden, toen kwam er bij het geheele gezelschap die stille verrukking, die het spreken onmogelijk maakt.

Zelfs Sally was al haar overmoed kwijt en zat kleintjes en stil te kijken naar de wondervolle pracht van het afwisselend natuurtafreel.

En Norine, voor de zooveelste maal, genoot mee van de verrukking, die haar geboorteland gold en

ze maakte haar medereizigers, op haar rustige, prettige wijze opmerkzaam op ieder nieuw, mooi punt.

„Norine," zei zacht mevrouw van der Meerlen, „wat ben ik blij, dat ik mee ben gegaan. 't Is overweldigend, onvergetelijk. Maar, kindje, nu moest jij met de anderen meetrekken. Ik wil niet, dat je bij ons blijft."

„Ik denk er niet aan, mevrouwtje. Voor mij is het niets nieuws en ik vind 't wàt fijn om bij u te blijven. We gaan dan telkens kleine wandelingen maken, zoo, dat u niet veel behoeft te klimmen en toch een prachtig uitzicht hebt."

„Maar de anderen komen pas om half vier terug. Toch veel gezelliger voor je om mee te gaan."

Maar Norine was niet te bewegen en toen mevrouw probeerde haar man mee te doen gaan met de anderen en haar dit ook niet gelukte, gaf ze haar goed gemeende pogingen maar op.

„Wij blijven bij mekaar, oudje," lachte haar man. „Ik laat geen twee dames alleen in den vreemde!"

Dus namen de anderen, toen ze op den Scheidegg aankwamen afscheid van het drietal en nog van uit den trein klonk hun lachend en joelend: „Auf wiedersehen! Auf wiedersehen!"

„We gaan eerst ergens aanleggen," stelde meneer van der Meerlen voor, toen ze met hun drieën het perron afliepen, „en een hartversterking nemen in den vorm van Kraftbrühe mit Einlage, jullie wonderbaar recept, om te bekomen van alle vermoeidheid."

„Ik ben heelemaal niet moe," zei mevrouw, die er opgewekt en frisch uitzag.

„Niet tegenpruttelen," gebood Norine, „eerst uw morgenrecept en dan mag u klauteren."

Dus dronken ze in de groote restauratie van het station de versterkende bouillon met een ei en bestelden er de lunch, die ze na de wandeling zouden gebruiken.

„Wat is het heerlijk rustig en dat schitterende uitzicht op de bergen. 't Is een genot om hier te zitten," vond mevrouw.

„'t Is hier meestal rustig. De meeste menschen gaan door naar Jungfraujoch," zei Norine.

Een heer, in loden cape gehuld, kwam binnen, zette zich met den rug naar hen toe aan een tafeltje neer.

„Nog een, die niet naar boven gaat en hier den omtrek komt verkennen. 'n Prettig idee, dat we nu niet heelemaal de eenigen zijn, die achter zijn gebleven."

Bij deze woorden van meneer van der Meerlen stond de man op en met een grootsch gebaar de cape om zich heen drapeerend, reciteerde hij:

„Nur wo Norine ist, da bin ich auch!"

„Fred!" schaterde Norine en toen heel verwonderd: „Hoe kom jij hier?"

„Uit den trein gesprongen, natuurlijk."

„Dat gelooven we onmiddellijk," lachte mevrouw.

„Er z ij n toch nog ridders, die iets voor hun jonkvrouw over hebben," plaagde meneer.

„Neen, Fred, zonder gekheid, hoe kom je hier en waarom ben je niet liever mee gegaan?" vroeg Norine.

„Ik liet de anderen, die aan den hol sloegen om een goed plaatsje te bemachtigen, rustig rennen en ik bleef achter. Ze zullen raar gekeken hebben toen ze mijn afwezigheid bemerkten, maar toen was ik al lang weggestormd. En waarom ik het deed? Om vele redenen. Sally snatert me teveel op den vroegen morgen. Margret ziet me liever niet dan wel en Paul verveelt me vandaag en...."

„En Norine was er niet bij," vulde meneer van der Meerlen aan.

„U spreekt als een boek! Norinchen kijk niet zoo streng. Ik zal heel braaf zijn, je zult geen kind aan me hebben. Mag ik mee, mevrouw van der Meerlen? Neemt u me een beetje als uw broer aan en zegt u Fred. Dat meneer Dannenburch maakt me tureluursch!"

„Vooruit dan maar, zwager!" lachte meneer. „We gaan en route."

„Zouden we hun voorbeeld niet volgen, Norinchen?" vroeg Fred en hij wees naar het echtpaar, dat voor hen liep, mevrouw steunend op haar man's stevigen arm.

„Ik heb geen steun noodig," lachte Norine.

„Maar ik wel!" en hij stak z'n arm door den hare.

„Och, Fred, doe niet zoo mal!" Norine maakte zijn arm los. „Koop je een Alpenstok als je steun noodig hebt; allez wij gaan vóórloopen, we zijn de gidsen."

„Da's te zeggen, jij bent mijn gids, Norinchen, en ik wou, dat je het mijn heele leven lang bleef."

Fred wierp haar één van z'n schmachtende blikken toe, waardoor hij beroemd was.

„Als je nu den heelen dag dwaasheden blijft zeggen, dan had ik maar liever, dat je mee was gegaan met de anderen."

„Wil je dit heusch liever?"

Twee ernstige, donkere oogen peilden Norine.

Het antwoorden bleef haar echter bespaard, want mevrouw van der Meerlen, met een kreet van verrukking, riep:

„O, kinderen, kijkt eens, de zon komt door!"

Eerst nog wazig, maar allengs lichter en lichter lagen daar de reuzen van het Oberland in hun stille, wonderbare pracht en de zon, voller en voller wordend, kleurde de toppen rozerood, zette den voet van de bergen in een machtig, donker violet.

Mevrouw van der Meerlen, die al dit grootsche voor de eerste maal aanschouwde, was heftig ontroerd en ze was niet weg te krijgen van de plek, die ze langzaam, haast ongemerkt stijgend, bereikt had, om plotseling dit onvergetelijk natuurtafreel voor zich ontvouwd te zien.

In de diepte lag een uitgestrekt dal, waarin de kleine huisjes als kinderspeelgoed bijeen stonden.

Vol geheimenis was de diepe stilte om hen heen, ijl de lucht die ze inademden en heel fijntjes de sneeuw, die afstoof van de bergen en als poeder op hun kleeren bleef liggen.

Zware, doffe slagen van neerploffende steenblokken en neerstortende sneeuwmassa's, werden als machtige donderslagen weerkaatst door de bergen.

Beneden in het dal hoorden ze bergstroomen bruisen, doch ze waren bijna niet te zien vanuit de hoogte, hier en daar kwamen ze als een smal, wit lintje tusschen de rotsspleten te voorschijn.

„Norinchen," mevrouw keerde het fijne, wat bleeke gelaat naar het meisje. „'t Is overweldigend! Wat is je land mooi!"

Norine wees naar een plateau waar een hut stond, omringd door banken.

„Gaat u daar wat zitten, u kunt dan uitrusten en hebt het mooiste vergezicht, dat u zich kunt denken."

Dus stegen ze nog een poosje, langs bergpassen en afgronden en bereikten zoo de hut, waarvoor ze zich neerzetten.

En mevrouw, haar hand leggend op die van haar man, fluisterde:

„Wat ben ik dankbaar, dat ik dit machtige panorama mag aanschouwen."

„Dat hadden we een half jaar geleden niet durven hopen," zei hij en in zijn stem was een schorre klank.

En beider dankbare gedachten gingen uit naar den knappen chirurg, die dit wonder bereikt had.

Aan den anderen kant van de bank zaten de twee jongelui en ook zij spraken zacht, want hard spreken is profanatie als de natuur van zoo overweldigende schoonheid is.

„Iederen keer weer komt men onder den indruk

van jullie prachtig Berner Oberland," zei Fred. „'t Zal wel hard voor je zijn, Norinchen, dit alles te moeten verlaten."

„Spreek er maar liever niet over, Fred. Er is nu eenmaal niets aan te veranderen; wat geeft dat praten dan."

„Je bent zoo sterk," bewonderde hij. „Je kunt zoo gemakkelijk ergens een streep onder zetten."

„Gemakkelijk? denk je dat heusch? dan ken je me toch slecht. Ik heb meestal een hevigen inwendigen strijd en moet vechten met mezelf om te zorgen, dat anderen niets van dien strijd bemerken."

„Dit lukt je dan ook volkomen, want toen je me gisterenavond zoo luchthartigjes vertelde van de groote verandering die er op til was, toen kreeg ik toch heusch den indruk, dat je er je heel gemakkelijk in schikte en je blij was, dat je naar Nice zoudt gaan."

„Het eerste is waar, het laatste niet. Dat is te zeggen, ik schik me er in, al ging het niet zoo gemakkelijk als jij en anderen wel gelooven, maar het laatste! O, als je wist, h o e ik opzie tegen Nice, de geheel andere omgeving en vooral, vooral, het werken onder vreemden. Hier was ik in ons eigen huis en vader was mijn Directeur. Maar o! wie weet, met hoeveel ik te kampen zal hebben daar in den vreemde." Zie je, Fred, hoe gemakkelijk ik me over dit alles heen zet? Net echt, zou Sally zeggen!"

„Maar je vader is toch bij je, dat moet toch wel prettig voor je zijn."

„We praten al over ons gaan naar Nice, alsof 't een beklonken zaak is, terwijl vader nog heelemaal geen antwoord op z'n schrijven heeft. Hij veronderstelt, dat de Directeur van het hotel, een oud vriend van vader, op reis is. Maar nu genoeg over mezelf, vertel me toch eens waarom Mieke me in zoo langen tijd niet geschreven heeft?"

„Norinchen," in zijn stem klonk een groote verteedering, „wat ben je toch een onbaatzuchtig wezentje. Altijd jezelf wegcijferen. Ik vond het juist zoo fijn, dat je nu eens iets van jezelf vertelde, vooral, omdat ik weet hoe zelden je dit doet. Maar nu je toch niet verder wilt praten, ik heb jou nog zooveel te zeggen, wat me nader aan het hart ligt, dan Mieke's moeilijkheden. Kunnen we niet wat gaan loopen en een plekje opzoeken waar niet aan den anderen kant twee menschen zitten?"

„Je kijkt die twee goede menschen met zulke booze oogen aan," lachte Norine. „Dat verdienen ze heusch niet."

„Nou ja, ik wou dat ze opvlogen."

„Als je zoet bent gaan we na de lunch een slippertje maken, mevrouw gaat dan zeker wat rusten en meneer blijft bij haar."

„Je bent een schat, Norinchen!"

„En jij een machthebber! Maar vertel nu van Mieke, we zitten hier zoo rustig en onze tochtgenooten zijn zóó in aanbidding voor al wat ze zien, die hooren heusch niet wat je me vertelt."

„Nou, 't is hommeles tusschen haar en de oude-lieden."

„Hoe komt dat?"

„Die Liebe! Mieke heeft eenige maanden geleden kennis gemaakt met een jeugdig artist, een violist, en daar is me dat malle wicht plotsklaps verkikkerd op geworden. Ze is weg van z'n spel, z'n oogen en heel z'n artistiek gedoetje. Nou, je begrijpt! net wat voor de brave oude lieden! In onze stevige vesting van oer-degelijke bankiers-family heeft nog nooit een kunstenaar weten binnen te dringen. Ze kennen het bestaan niet van zoo iemand. Daar ga je naar luisteren en je schenkt hem je bijval en als ie jubileert dok je voor hem, omdat een van je amice's in het comité zit en als ie dood is dok je weer, maar nu voor z'n monument. Allemaal goed en wel, dat doe je, omdat alle lui uit de bankierswereld het ook doen, maar je laat zoo'n kearel niet met je dochter trouwen! Enfin, om kort te gaan, Mieke, kleine achttienjarige Mieke is furieus en zweert bij hoog en laag, dat ze d'r viool-meneer tòch neemt en wachten zal tot ze meerderjarig is. Je snapt, hoe in-gezellig de stemming zu Hause ist!"

„Fred, wat hoor ik daar van op! Niets voor Mieke om zoo plotseling weg van iemand te zijn. Ze is zoo weinig dweepziek."

„Dat ben ik ook niet en toch....! Of die menschen n o o i t gaan rusten!"

„Fred, doe niet zoo onzinnig. Vertel liever verder."

„Nou ja, verder is er niet veel. Zoo het gewone

liedje van 'n smachtend maagdelijn, dat d'r zin niet krijgt. 't Eene oogenblik een geknakte lelie, 't andere een furie! Bevliegingen van verpleegster worden of maatschappelijk werk doen, enfin, ongenietbaar in het kwadraat."

„Ik kan me Mieke zoo niet voorstellen. Als ik denk hoe 'n echte bakvisch ze nog verleden jaar was. Weet je nog, h o e we gelachen hebben om d'r flirtation met dien jongen Hollander, hoe heet hij toch ook weer, hij was geloof ik bij de marine."

„O, wacht eens, ja, ik ben er, Rinus van Scheven. 'n Lollig type was dat, hè? Weet je wel, hoe moeder vond, dat ie naar de zilte baren rook? Van dat oogenblik af noemde Mieke hem den zilten baar. Ik geloof al m'n leven, dat hij het te pakken had van Mieke. Geloof je dat ook niet?"

„Ik weet het niet. Hij leek me nogal gesloten, je kon 'm moeilijk peilen. Maar dat 't bij haar een bakvisschenflirt en niets meer was ,daar ben ik zeker van."

„De oude lieden gaan heviglijk gebukt onder de muzikale bevlieging van Mieke. Moeder neemt het heel zwaar, ziet Mieke al geschaakt en weeft er natuurlijk heele romans om heen. En vader zet zich schrap, je weet wel, met uit steen gehouwen trekken. De stemming is beneden peil en natuurlijk ben ik de dupe van Mieke's stommiteit."

„Hoezoo ben jij de dupe?"

„Nou, als de barometer bij de Pipa op storm en regen staat, dan is ie als patroon ongenietbaar. Ik

kan geen goed doen en wee m'n gebeente, als ik 's morgens niet klokslag negen op m'n kantoorkruk kleef of vijf minuten voor zessen arglistiglijk tracht te eclipseeren. Goeie genade, dan zwaait er wat!"

„Is er werkelijk reden voor die ontstemming van je ouders?"

„Och neen, de vent is nou wel geen reuze-genie, maar toch een degelijk muscius. De Pipa is van meening, dat hij speculeert op z'n nalatenschap en de schatten, vergaard door de alom bekende, solide firma Dannenburch en Zonen naderhand zal verbrassen. Ze nemen 't allemaal zoo zwaar! Ik ben er zeker van, dat Mieke haar violist gauw genoeg zou vergeten als ze haar een poosje met rust lieten. Maar ze bewaken haar angstvallig en je begrijpt hoe Mieke dit maakt! Ze steigert gewoon en rolt van de eene idioterie in de andere. De laatste weken is ze heel stil, natuurlijk een nieuwe pose en ze oefent zich in een hongerkuur. De oude lieden doen net of ze 't niet zien, maar over Mieke's hoofd heen worden er wanhopige blikken gewisseld. Ik kan je zeggen, Norinchen, dat ik blij ben er drie weken uit te zijn. 't Is oer-vervelend thuis. Ging jij maar niet naar Nice en inplaats daarvan naar Amsterdam. Ik weet zeker, dat jouw invloed op Mieke wonderen zou doen. Ze spreekt vaak over je en moeder stelde al voor haar eenige maanden naar jou te sturen. Ze weten natuurlijk niet, dat je Beau-Séjour gaat verlaten."

„Wat vind ik het fijn, dat je moeder en Mieke me nog niet vergeten zijn. Je weet niet, Fred, hoe vaak

ik aan jullie allen denk en vooral aan je moeder, waar ik dikwijls zoo vertrouwelijk mee heb zitten praten."

„Je bent een vreeselijke favoriet van moeder en zelfs de Gestrenge Heer Pipa mag je graag lijden en dat wil wat zeggen!"

„Ik vind het heel jammer, dat de warme, hartelijke verhouding die er in jullie gezin was, verstoord is."

„Och, au fond is die onveranderd, ze zijn alleen maar als drie stoute kinderen die hun zin niet krijgen. En dan, de brave oude lieden houden te veel aan hun eigen jeugd vast. Vader vooral hamert eeuwig op de „ijzeren roe" waarmee hij in z'n jeugd geregeerd werd en de tegenstelling met onze gouden jeugd. Waarna er bekende litaneïen gezongen worden, die verband houden met mijn weelderige bevliegingen, m'n niet àl te groote werklust, allemaal het gevolg van „het véél te goed hebben". De brave Piepert vergeet alleen maar, dat we wat je zoo noemt geboren zijn in een opgemaakt, warm beddeke en van onze prilste jeugd niet anders gekend hebben, dan comfort, iets waaraan hij in het strenge ouderhuis heelemaal niet gewend was."

Norine, de ernstige oogen gevestigd op de stralende bergen in zon, zei langzaam:

„Draai je de dingen niet te veel naar je eigen kant toe, Fred? Ik kan me er zoo goed indenken, dat het je vader, dien stoeren werker, een gruwel is een levenskunstenaar tot zoon te hebben. O, ik weet wel, dat je het allemaal een beetje overdrijft, maar toch,

ik heb zoo'n idee, dat hij heusch wel vrede zou hebben met al je afwisselende weelde-bevliegingen, als je daarnaast een compagnon werd waar hij op bouwen kan. Maar je laat voor het eerste het beste pretje je werk liggen en het door een ander opknappen. Dat is toch niet de bedoeling van je vader."

„Goeie hemel, Norinchen, je lijkt weer precies op moeder. Die kapittelt me ook zoo. Je schijnt goed ingelicht omtrent mijn werk. Schreef Mieke je dat allemaal?"

„Ja, omdat ik er om vroeg."

„Dus je stelde nog wel een weinig belang in me?"

„Niet meer, dan in een van de anderen. Vergeet niet, dat je vader en moeder al lange jaren bij ons komen en we de familie Dannenburch niet als gewone gasten beschouwen."

„Wat zeg je dat weer allemaal correct, ijspegel die je bent! Als men zich maar even gaat inbeelden, dat er een glimpje sympathie en belangstelling in je is, dan geef jij weer onmiddellijk een ijsbad en is 't: kom me niet te na! Afstand bewaren is jouw parool! Ik ben stapel, dat ik niet met de andere lui mee naar boven ben gegaan, dit had beter geweest, dan me door jou te laten uitkafferen!"

„We praten er nog wel eens over, verwend joggie! Ik ga me nu weer een beetje aan m'n gastvrouw wijden. We hebben haar schandelijk verwaarloosd."

„Hè ja, barmhartige Samaritaan, ga je goede zorgen maar weer wijden aan menschen die het leven verstandiger opnemen, dan zoo'n knul als ik

ben. Aan mij is toch geen eer te behalen! Of ik je noodig heb raakt je kouwe kleeren niet. Iedereen mag met z'n klachten bij je komen, voor iedereen zoek je de lichtpuntjes, Sally, dat overhoope, excentrieke wicht moet mee naar Nice en kan dan beter, dan ze was, naar d'r dollarland terugkeeren. Maar voor mij heb je geduld noch begrijpen over. Nou, ik ga me even afstappen, zal goed doen na jouw koude douche, wijd jij je dan maar aan je gastvrouw, die al met hunkerende oogen zit te kijken of haar goede geest nòg niet verschijnt."

„Fred, je bent werkelijk nog onzinniger, nog veeleischender dan verleden jaar. Je zoudt iemand alleen voor jezelf willen hebben om die, wanneer je verlangen naar een ander uitging, onbarmhartig opzij te schuiven. Ik ken je goed, Fred, misschien — noem 't gerust pedant van me — beter dan ieder ander en omdat ik je zoo goed ken...."

„Norine, blijven we hier den geheelen dag zitten? We zijn rijkelijk uitgerust."

't Was meneer van der Meerlen, die, het wachten moede haar tot opstaan noodde.

„O, ik schaam me diep!" zei ze, snel opspringend. „Ik ben een slechte gids."

„De schuld ligt bij mij," nam Fred, met norsch vertrokken mond het voor haar op. „Norine is mijn biechtmoeder en ik heb haar zooveel op te biechten."

„Ja, ja, we begrijpen 't allemaal best." Meneer's gezicht was een en al plaaglust. „We zijn dan ook van plan, niet vrouw? om jullie straks een schoone

gelegenheid tot vertrouwelijke mededeelingen te verschaffen. Maar hiervoor moeten we eerst met goed fatsoen weer in ons restaurant terug zijn en een stevige lunch achter den rug hebben. Allez, gidsen, vóór ons uit! Norinchen, ik rammel! Jullie Zwitsersche lucht maakt me tot een veelvraat!"

„En u was juist zoo mooi op weg uw overtollig vet weg te wandelen," lachte Norine. „Heeft u een stevige lunch besteld?"

„Ik vrees, in verhouding tot de vreemde gewaarwordingen in m'n maag, nog niet stevig genoeg. Vrouw, deel je mijn hongergevoelens?"

Maar zijn vrouw keek, al dalend, droomverloren naar het onvergelijkelijk schoon uitzicht en Norine, zich voegend aan haar zijde, schuldbewust, dat ze zoo lang met Fred had zitten praten, wees haar de verschillende bergen, de Eiger, Mönch en Jungfrau en vertelde zoo onderhoudend van al wat om dit groote middelpunt, de Kleine Scheidegg heen lag, dat het mevrouw van der Meerlen speet, dit alles te moeten onderbreken voor een zoo prozaïsch iets als een lunch.

Maar eenmaal gezeten, voelde ze toch, hoe het klimmen haar vermoeid had en 't was haar lang niet onwelkom toen meneer na de lunch voorstelde, dat „de oudjes" nu maar rustig ergens moesten gaan zitten, dan kon de jeugd weer gaan klauteren.

Norine moest lachen om de tegenstelling van hun beider jeugdig uitzien en dat „oudjes".

„Mevrouw ziet er een beetje vermoeid uit, ik ga

eens poolshoogte nemen, of ze hier niet wat kan liggen," zei Norine en ze ging naar den restaurateur, dien ze goed kende, waarop hun direct een gezellige kamer werd afgestaan, waarin twee gemakkelijke stoelen, die „de oudjes" noodden tot een middagdutje.

Mevrouw drong er dezen keer n i e t op aan, dat haar man mee zou gaan, want tijdens de lunch, waarbij Fred stil en teruggetrokken was geweest, hadden zij en haar man elkaar van die stille telegrafische boodschappen gegeven, die tot gevolg hadden, dat Norine en Fred er zonder hen uittrokken.

En zoo liepen die beiden op dien zonnigen najaarsdag stil naast elkaar voort, Norine met dien half verlegen, half spottenden blik in de oogen, dien Fred zoo goed van haar kende, hij, met stuursch nerveus trekkend gelaat, niet wetend, hoe hij beginnen moest over dat, waarvoor hij min of meer zijn heele reis op touw had gezet.

Eigenlijk was hij sinds eenigen tijd uit z'n evenwicht en hij hoopte, door volkomen met Norine uit te spreken zichzelf te hervinden.

Ze maakte het hem echter niet gemakkelijk. Hoe zwijgend liep ze daar nu weer naast hem, met dien spottenden blik om haar mond, terwijl een aanmoedigend, hartelijk woordje van haar den stroom had kunnen doen losbreken.

Hoe anders was dit in vorige jaren geweest, toen Norine als per instinct gevoeld had, dat hij haar noodig had. Want dat was het eigenaardige, hij, de

luchthartige, de onbezonnene vaak, die al wat het leven aan prettig boods, aannam als iets dat van zelf sprak en aan iedere gril, die in zijn hoofd opkwam onmiddellijk toe gaf, die de meisjes waar hij mee omging beschouwde als aardig speelgoed, net goed genoeg om een flirtje mee op touw te zetten, juist hij had in zijn moedelooze, trieste oogenblikken het Zwitsersche meisje noodig, dat zich van het eerste oogenblik waarop hij haar gezien had, een vastere plaats in zijn hart had veroverd, dan wie ook.

„Onzin," had Paul hem ironisch gezegd, toen ze op een avond, nadat Paul een tijd lang voor hem gespeeld had, zwaar hadden zitten boomen en Fred, door Paul's meestelijk pianospel uitermate bekoord, zich meer had laten gaan, dan anders zijn gewoonte was en hem verteld had van zijn apart en groot gevoel voor het meisje uit Interlaken. „Je reinste onzin! Je praat jezelf in, dat het meisje de eenige is waar je van houdt! Ik heb je nu drie maanden meegemaakt en ken je wel zoo'n beetje. Je bent een allercharmantste kerel, maar een half mensch. Je doet niets heelemaal! Je bent een kerel vol bevliegingen. En zoo is het met je sympathieën ook. Vandaag is het Norinchen uit Interlaken en morgen krijg je een brief van Gretchen uit Berlijn of Mary uit Engeland en je verbeeldt je plotseling, dat je dol op het schaap bent en je krijgt zóó'n heimwee naar het kind, dat je wel ventre à terre naar haar toe zoudt willen rennen. Zet die Norine nu maar uit je hoofd, want dat wordt toch niets. Die ben je weer vergeten, als je drie dagen

in een andere plaats bent, onverbeterlijke don Juan!"

Fred moest aan deze woorden denken, toen hij zwijgend naast Norine liep.

Er was veel waars in wat Paul hem dien avond gezegd had en hij verwenschte zichzelf vaak om die halfheid. Waarom was hij niet, als zooveel andere jongelui van zijn leeftijd, die werkkracht en doorzettingsvermogen hadden en een vaste lijn volgden, die voerde tot de verwezenlijking van hun jeugd-idealen.

Reeds van zijn jeugd af was er die halfheid in hem, het nooit kunnen doorzetten van wat hem als taak gesteld werd.

De school was voor zijn ongedurigen, naar afwisseling snakkenden geest een gruwel en zonder zijn aangeboren intelligentie zou hij weinig opgestoken hebben van de leerstof.

Vlug van begrip, helder van geest, was hij in de vakken die hem lief waren een van de eersten. Wat hem geen belang inboezemde liet hij onaangeroerd, waardoor die heele schooltijd eigenlijk één groote lijdensperiode werd, zoowel voor hem, de leeraren, als zijn ouders.

En toen hij eindelijk ook het Gymnasium achter den rug had en hem de keuze werd gelaten tusschen studeeren of bij z'n vader in de zaken komen, koos hij dit laatste, niet omdat hij er zoo bijster voor voelde, maar alleen, omdat het leeren volgens een vastgesteld programma hem al dien tijd zoo'n gruwel was geweest en hij dit niet wenschte voort te zetten.

Liefhebberijen had hij vele, maar ook hierin was hij zeer veranderlijk en weinig volhardend.

Het eenige, dat tot volle ontwikkeling bij hem was gekomen, was zijn gulheid en spontaniteit. Dit maakte hem ook zoo bemind bij zijn vrienden.

Had hij niet als kleine jongen zijn geheele postzegel-verzameling, die hem zoo na aan 't hart lag, geschonken aan een vriendje, dat bij een auto-ongeluk zwaar gewond was en langen tijd moest liggen. En was hij in latere jaren niet direct bereid een vriend, die in nood zat te helpen met al wat hij bezat?

Bizonder muzikaal, bezield met een groote liefde voor de muziek, studeerde hij dan weer met het grootste animo viool, om eenige maanden later te verklaren, dat hij veel meer voelde voor saxophoon.

Toen hij ook hierop weer een aardige hoogte had bereikt werd de saxophoon in een hoek gezet, om plaats te maken voor een clarinet en zoo werd z'n kamer langzamerhand gevuld met allerlei muziekinstrumenten en werden de huisgenooten afwisselend vergast op de jammerklachten van een ukelele, de parelende toontjes van een dwarsfluit, of de klanken uit een van Fred's andere instrumenten.

Tot op een gegeven oogenblik alles zweeg, Fred een schilder-manie kreeg, hij z'n kamer in een atelier herschiep en hoogst ernstig in een lange linnen jas voor z'n schildersezel stond. Ook hierin bereikte hij wel iets, doch volmaakt werd het allerminst.

Na deze kunst-bevlieging werd hij dans-maniak en

werd 't zijn hobby zich te kunnen meten met de professionals, die hij in de dancings ontmoette, wat hem vrijwel lukte, zoodat hij al gauw de bewondering èn naijver opwekte van al wat danste.

„Wat Fred doet, doet hij in 't groot," had Paul eens spottend gezegd.

En hiermee had hij toch wel getoond een juisten kijk op hem te hebben.

En toch wist Paul, die hem scherper had waargenomen, dan de meeste jongelui waarmee Fred omging en die, in bewondering voor zijn algemeene ontwikkeling en vlotte levenswijze, zijn halfheid voorbij zagen, toch kende zelfs Paul niet Fred's moedelooze buien. Buien, waarin hij het nuttelooze van z'n bestaan zag, verzadigd was van alle luxe, die hem omringde en betreurde, dat hij geen ernstig levensdoel voor oogen had.

In zulke oogenblikken was het, dat hij de waarheid van zijn vader's woorden voelde wanneer die zei, dat Mieke en hij het te goed hadden en het gelukkiger voor hem geweest zou zijn, als ze net als hij, geregeerd waren met een ijzeren roe.

„De Pipa heeft waarachtig gelijk, hij had ons beter kunnen afrossen en kort houden!" dacht hij op zulke momenten en weer nam hij zich voor een verandering te brengen in z'n leven, zooals dit totnogtoe was geweest, en er iets beters, nuttigers van te maken.

Hij had juist weer een van z'n moedelooze buien gehad, vóór hij met vacantie op reis ging en was eigenlijk opgeveerd door het vooruitzicht Norine te

zullen ontmoeten, van welke ontmoeting hij de hoopvolste verwachtingen had.

En nu liep ze naast hem, met een onbewogen gezichtje en leek 't hem haast toe, of ze veel liever bij dat saaie stel beneden was gebleven. Hij had waarachtig veel beter met Sally mee kunnen gaan. Kostelijke, brutale duvel, die Sally! 'n beetje àl te vrijgevochten voor zoo'n jong ding, maar 'n snuitje om mee de wereld uit te loopen!

Stapel was ie, om daar als een hondje naast Norine te kuieren, terwijl die daarboven natuurlijk een reuze pret hadden.

„Zeg! blijven we zoo door spankeren?" vroeg hij weinig vriendelijk.

Norine, naar hem opkijkend, met om het fijn-gelijnde mondje de spottrek, die hem korzeliger nog maakte, dan hij al was, vroeg bedaard:

„Waarom ben je nu eigenlijk zoo uit je humeur?"

„I k uit m'n hum? Dè Frechheit! Jij loopt met een snuit van negen dagen regen!"

„Doe niet zoo idioot, Fred! Heb je zin om te gaan zitten? Mij best. Daarginds in de hoogte staat een hut met een bank ervoor, laten we daar neerstrijken. Of ben je te lui om te klimmen, meneer gemakzucht?"

„Kijken wie er eerder is?" Fred, in z'n eer van Alpenklimmer getast, klauterde als een berggeit langs de tamelijk steile bergwand, bereikte lang vóór Norine de Sennehütte en liet zich neerploffen op de bank.

„Nou?" vroeg hij triomfantelijk, toen Norine zich, lichtelijk buiten adem, neer liet vallen.

„O, ja," gaf ze toe. „Wat je wil, doe je buitengewoon goed. Dat kennen we van je! Eigenlijk moest er altijd iemand zijn, die je eerzucht prikkelde, dan kwam er misschien nog iets van je terecht."

„Zelfs dàn niet! M'n moeder doet niet anders, maar met weinig succes, want als ik ergens niets voor voel, dan vertik ik 't aan alle kanten en geeft 't geen klap of ze m'n eerzucht prikkelt. Alweer mis, wijze mentor! Zeg, wat zie je er verduveld aardig uit met dien blos op je wangen en je oogen schitteren zoo! Je moet meer klimmen, Norinchen, 't flatteert je buitengewoon."

„Heerlijk, dat ik genade vind in je oogen!"

„Doe niet zoo ironisch! Die spottrek om je mond maakt je heusch niet knapper!"

„Dan maar weer klimmen!" schaterde Norine. „O, Fred, je bent kostelijk! Heusch, je weet niet half, hoe ik me met je amuseer."

„Maar ik niet met jou!"

„So sorry!"

„Ik had me heel wat anders voorgesteld van m'n bezoek aan jou. Als ik had geweten, dat je zoo onuitstaanbaar zou zijn, had ik waarachtig Paul's heele reisplan niet omver gegooid."

„Poor Paul!"

„Norine, houd op met dat getreiter! Ik weet wel, dat je Paul onuitstaanbaar vindt, dat hoef je me niet telkens weer te laten voelen."

„Och, onuitstaanbaar is het woord niet. Enfin, ik zal m'n oordeel maar opschorten tot.... ik 'm César Franck heb hooren spelen!"

„Weer zoo'n leuk spotternijtje! Je bent geestiger geworden sinds verleden jaar."

„Prettig te hooren, al die complimenten. Ik zal probeeren je er ook een te geven."

„Moet je zeker lang zoeken! Je bent wel lief! Paul had groot gelijk, toen ie me voor stapelgek verklaarde, dat ik met alle geweld naar jou toe moest!"

„Dacht ik 't niet, dat hij je tegen me opstookt? Ik heb het gevoeld van het oogenblik af, dat ik hem zag."

„Je verbeeldt het je, Norinchen. In jouw kopje heeft zich nu eenmaal het idee vastgezet, dat die Paul m'n kwade geest is en dat is waarachtig niet waar. Hij heeft niet den minsten invloed op me. Als dat zoo was, zou ik toch heusch niet doorgezet hebben om hier te komen. Want dàt heeft hij me wel erg afgeraden."

„Nu, misschien heb ik het mis. Wie weet, hoe ie me nog meevalt. Ik ga nog met hem dwepen als 't een beetje wil. Hij ziet er aardig genoeg uit."

„Vind je hem knap?"

„Meer apart dan knap. Weet je hoe ik hem eigenlijk vind? Als een hagedisje."

„Norinchen, wat kun je toch malle dingen zeggen. Paul een hagedis! Hoe kom je er bij?"

„Ja, dat weet ik zelf niet. Ik heb wel eens zoo'n gratieus, slank hagedisje gevangen en als ik het

had, stond 't me tegen, was het of er iets griezeligs, geheimzinnigs van uitging en dan hergaf ik het al heel gauw z'n vrijheid."

„Norinchen?"

„Ja?"

„Weet je, dat ik ellendig veel van je houd?"

„Waarom ellendig?"

„Nou, moorddadig dan!"

„Waarom altijd zulke hevige uitdrukkingen? Verleden jaar heb je me verteld, dat je krankzinnig van me hield, nu gaan we warempel den misdadigen kant uit!"

„Als jij me nu maar eens vertelde, dat je genoeg van me hield om je met me te verloven, dan zou ik

tevreden zijn. Norinchen, geloof je het nu nòg niet, dat jij de eenige voor me bent? Denk je, dat er één meisje bestaat, dat ik drie jaar lang dezelfde vraag zou doen? Al die anderen zijn Luft voor me, ik zweer het je! Allemaal ééndags-flirtjes en niets meer. Maar jij! Jij bent iets heel anders voor me. En ik weet, dat je van me houdt, niets minder, dan ik van jou. Waarom geef je nou niet toe, Norinchen? 't Zou zoo fijn zijn, als ik verloofd hier vandaan ging. Toe nou, Norinchen, wees nou niet zoo'n geweldige ijspegel en geef toe."

Norine tuurde naar het dal aan hun voeten en Fred, ongeduldig wachtend op haar antwoord, stampte als een paard op den harden grond en kauwde nerveus op kale sprietjes, die hij driftig uit het al besneeuwde gras trok.

Het meisje streed den strijd, dien ze had, sinds Fred haar het jaar tevoren zijn liefde bekend had, een strijd tusschen haar angst hem voor goed te verliezen en zich te binden aan hem. Want altijd was er de vrees, dat Fred's liefde voor haar niet sterk genoeg was en hij eigenlijk nog niet ernstig genoeg, om zich te binden voor het leven. Zooals zij zich hun band voorstelde, zoo heilig en onverbreekbaar en voor het heele leven, zou Fred dit gevoel kunnen deelen?

Was het bij hem niet het dwingen van een verwend kind om een stuk speelgoed, dat hij nog niet had? En zou hij, als eenmaal het speelgoed in zijn bezit was, er niet gauw genoeg van krijgen?

Al wat Norine in de drie jaren, dat ze Fred kende overdacht had, het speelde zich nu weer af in haar brein en het maakte, dat ze, net als het jaar tevoren, weifelde met haar antwoord.

Fred keek naar de afwisselende aandoeningen op het zachte gelaat naast hem en hij moest zich geweld aandoen om rustig haar antwoord af te wachten.

Had hij verleden jaar niet door z'n groote onstuimigheid alles bedorven en waren ze eigenlijk niet 'n beetje kil van elkaar gegaan?

Toch had hij heel goed gezien, hoe blij haar oogen oplichtten, toen hij zoo onverwachts voor haar stond.

Wat zag ze er verbazend goed uit! Hij kende geen tweede meisje, dat zóó knap en elegant was als Norinchen. En daarbij zoo beschaafd en ontwikkeld. Hij zou zich met haar nooit behoeven te vervelen, zooals met de leeghoofdige wichten waar hij mee danste en flirtte.

't Moest al raar loopen, als hij deze keer wegging, zonder volkomen zeker te zijn, dat ze zijn vrouw zou willen worden.

Zijn vrouw! Hij kon zich er in verkneuteren. Een eigen home! waar je kon doen en laten wat je wilde! Niet altijd rekening hoefde te houden met de grillen van je huisgenooten en het vaste programma van den levensregel der oude lieden! Heavens! wat zou het fijn zijn! Als ze nu maar wilde, die kleine, mooie Norine.

't Scheen haar moeite te kosten om tot een besluit te komen. Nam ze de dingen toch maar niet zoo

zwaar! Dat was eigenlijk 't eenige, dat hij tegen haar had. Maar hij zou het haar wel afleeren als ze eenmaal getrouwd waren. Een vrouw is net als een paard, je moet ze allebei hun kuren afleeren.

„Fred!" stoorde een benauwd stemmetje hem in zijn overpeinzingen.

„Norinchen?" hij nam een schuif naar haar toe, doch waagde het nog niet haar, zooals z'n eerste opwelling was, in z'n armen te sluiten.

„Is 't je nu heusch heilige ernst?"

Hij keek haar vast in de oogen en in zijn anders zoo overmoedige stem was groote ernst, toen hij zei:

„Ik zweer je, Norinchen, dat 't me heilige ernst is. Je hebt er geen idee van, wat jij in m'n leven beteekent.

En kijk nu toch niet meer zoo ongeloovig, daar heb je me verleden jaar ook zoo mee gehinderd. Je weet niet, hoe razend ik naar je verlangd heb, en hoe in de moedelooze buien, die ik zoo vaak heb, jouw lieve gezicht me voor oogen stond.

Wees toch lief voor me, Norinchen. Jij met je groote wilskracht en daarnaast je zachtheid, kunt me zooveel steun geven.

Ik weet zeker, dat ik veel wilskrachtiger, veel meer voluit een mensch zal worden, als ik jou altijd bij me heb.

Ach Norinchen, ik ben heelemaal geen klant voor een declaratie, maar je moet toch wel voelen, dat ik dol en dolveel van je houd. Toe, weifel nu niet

langer en zeg, dat je het met me aandurft. Je zult er nooit berouw van hebben."

Hij keek haar zoo smeekend aan en Norine voelde, dat deze keer al haar twijfel ging verdwijnen voor de macht van twee donkere, vragende oogen. En haar kopje tegen zijn schouder leggend, gaf ze zich gewonnen.

Zoo bleven ze een tijdje stil-gelukkig zitten en er was in Fred een groote triomf, dat alles nu toch gekomen was, zooals hij zich voorgesteld had, toen hij Paul dwong met hem naar Interlaken te gaan.

„Fred, o, Fred, wat zullen ze er bij je thuis van zeggen?" vroeg na lang zwijgen een benauwd stemmetje.

„Wel, moeder en Mieke zullen het daverend vinden. De Piepert zal misschien lichtelijk nijdig zijn als hij hoort, dat ik me al zoo jong wil binden, schoon drie en twintig me niet te jong lijkt om je te verloven. Enfin, dat waait wel over, zoo'n bui van den ouden baas en after all zal hij het een heele geruststelling vinden, dat ik nu een beetje aan de toekomst ga denken en geen dolzinnigheden meer zal uithalen."

„Dus je bent werkelijk van plan je leven te gaan beteren?"

„Natuurlijk! Nu ik jou heb, wordt alles anders. Dit heeft me eigenlijk al dien tijd ontbroken. Jij zult absoluut een ander mensch van me maken."

„I hope so!"

„O, daar ben ik zeker van. En ik ga werken als

een paard! De Piepert moet me zoo gauw mogelijk als firmant in de zaak nemen, want ik voel er geen snars voor om een eeuw verloofd te blijven."

„Nou, een eeuw is ook wel wat heel lang," lachte Norine. „Maar een jaar of drie zal het toch wel duren en dat is ook heelemaal zoo erg niet. We zijn allebei eigenlijk nog wel wat jong. Ik ga eerst een seizoen naar Nice en wat daarna komt, daar denk ik nog maar niet aan."

„Daar moet je juist wèl aan denken, lieve schat. Zeg, Norinchen, als de Piepert 'n beetje meegaand is, dan zouden we best het volgend jaar getrouwd kunnen zijn. Dan gaan we in zoo'n mooie flat wonen. En alles hyper-modern, hoor! Jan Reekens moet onze binnen-architect worden. Dien moet je leeren kennen, deartje! Een reus van 'n vent! En artistiek! Ongelooflijk! En we nemen natuurlijk een vleugel, zeg, 's avonds onder de schemerlamp, en Paul aan den vleugel! Norinchen, kind, ik word wild als ik er aan denk! Als ik in Holland terug ben, zal ik de brave oude lieden eens even bewerken. Je zult het zien, Liebchen, het volgend jaar zijn we getrouwd! Waarom zit je nu eigenlijk zoo te grinniken? Is het zoo belachelijk wat ik zeg?"

Hel klaterde Norine's frissche lach op en ze nam zijn donker hoofd tusschen haar kleine handen toen ze zei:

„Ik lachte, omdat je weer zoo heerlijk aan het doordraven bent. Je denkt zeker, dat het opzetten van een home, zooals jij je dat voorstelt, net zoo ge-

makkelijk gaat als het koopen van een saxophoon of een two-seater! Je bent een lief, maar een verwend jog en je denkt, dat alles altijd zoo zal gaan als jij het je voorstelt."

„En jij neemt alles veel te zwaar. Probeer de dingen toch eens optimistisch te bekijken."

„Fredchen, dat wil ik dolgraag, maar dan kan ik toch niet aannemen, dat je vader zóó verrukt zal zijn over onze verbintenis, dat hij jou uit louter blijdschap als firmant in de zaak opneemt en onder zulke schitterende omstandigheden, dat we ons het volgend jaar de luxe van een moderne flat èn een binnen-architect zullen kunnen permitteeren."

Nu lachte ook Fred hartelijk mee.

„Je hebt gelijk, Norinchen, 't zou te dolzinnig zijn, maar we kunnen er toch wel over boomen. Dat is ook al fijn."

„Dat is 't," gaf ze grif toe.

„Kijk eens, deartje," hij haalde uit z'n binnenzak een klein boekje, „zoo zeker was ik, dat je me dezen keer geen blauwtje zou laten loopen, dat ik al bezig ben geweest te schetsen hoe het er in ons home uit zal zien. Zie je, dit is eenigszins de stijl van Jan Reekens. Enorm, hè? Past heelemaal aan bij onzen modernen tijd."

„'t Doet een beetje vreemd aan," vond Norine. „Weet je, in onze huiskamer is alles antiek. Wij hebben nu eenmaal een penchant voor al wat oud is. Zoo'n beetje een familiekwaal."

„Nou ja, al die kabinetten en mahonie rommel, dat

heeft afgedaan. Daar passen wij met onze moderne begrippen niet meer bij."

„Hoe kan iets wat waarachtig mooi is, ooit afgedaan hebben?"

„Och, kletsika, Norinchen! Maar als je er zoo dol op bent, laten we in onze woning één kamer inrichten, die geheel antiek is, maar dan ook streng doorgevoerd. Maar nu wat anders; wanneer maken we onze verloving publiek? Van avond?"

„Je bent zoo haastig gebakerd, Fred, we moeten toch minstens even afwachten op wat jouw en mijn vader ervan zeggen."

„Stel je voor! Norinchen, jullie Schweizerinnen bent heusch eeuwen ten achter. Vragen aan de Pipa's of we ons alsjeblieft mogen verloven? Good gracious! Wat maak je er nu toch voor een poppenkast van! Dat moet je Sally vertellen! lacht ze zich van de sokken! Ik schrijf vanavond naar de oudeliedens, dat ik me verloofd heb met het liefste en mooiste Mädderli van het gansche Berner Oberland. En je vader krijgt een heerlijk glas champie om op dit heugelijk feit met ons te klinken. Begrepen, schöne Jungfrau?"

„In 't minst niet begrepen, machthebber! Je moet maar eens probeeren op die manier bij vader aan te komen! Denk je, dat hij goed zou vinden, dat we ons verloofden, zonder dat hij weet hoe jouw vader erover denkt? Ah, mon ami! dan ken je vader slecht!"

„Hè, al dat gezwam!" zei Fred knorrig, „wat gaat 't voor den drommel anderen aan of wij ons willen verloven?"

„Maar dearest, je bent toch afhankelijk van je vader! Wie weet, of hij niet vindt, dat ik beneden jullie stand ben?"

„Loop rond! Zoo is hij heelemaal niet. En buitendien, je was altijd erg in de gratie bij de oudelui en je werkzaamheid en weet ik wat meer voor deugden werden Mieke en mij altijd heviglijk voorgehouden. Ik wed, dat ze razend blij zijn, dat ik nu eindelijk een braaf mensch zal worden. Maar als je er zoo erg op gesteld bent, dan zal ik vanavond wel een brief naar huis sturen. Wat zeg je van m'n tamheid?"

„Geweldig!! En Fredderli, spreek je er dan nog met niemand over, vóór je antwoord hebt?"

„Ik denk er niet aan! Vanavond vertel ik het aan je vader en aan Paul en Sally en aan wie het maar hooren wil! Wees niet zoo akelig verstandig deartje en laat je nou es gaan! We zijn toch van elkaar en dat blijven we, al.... al zou die Jungfrau tegen den Mönch aanrollen! Je bent mijn Norinchen, mijn aanstaande vrouw! Hoe klinkt dat?"

De late zon kleurde de bergtoppen vuurrood en over het vredig dal lag een wazige sluier. De oneindige stilte die om hen heen waarde, werd slechts verbroken door het zacht en melodieus geklingel der klokken van het naar huis keerend vee.

En de twee op het bankje voor de Sennehütte zaten stil-gelukkig bijéén, in het zekere bezit van elkaar.

Sally kwam als een wervelwind het bureau ingewaaid. In haar handen had ze een telegram waarmee ze verwoed heen en weer zwaaide.

Een regen echt Amerikaansche uitroepen van verontwaardiging rolde met haar het bureau binnen.

Norine, die zat te werken, keek verbaasd op.

„Wat scheelt jou?"

„Wat me scheelt? Daar! lees!"

Het telegram werd op Norine's schrijftafel gesmeten.

„Nou ja, dat dacht ik wel," zei Norine kalm. „Je vader zou wel dwaas zijn om je met me mee te laten gaan naar Nice, terwijl hij niets, hoegenaamd niets van ons af weet."

„Maar hij kent m ij toch, hij weet toch waarachtig wel, dat ik niet met de eerste de beste mee sjouw!"

„Wind je nu niet zoo op, nijdas, het heele Niceplan gaat niet door."

„Wat zeg je? Hoe komt dat?"

„Om de eenvoudige reden, dat Vader's allerbeste vriend gisteren schreef, dat hij in z'n groot hotel geen plaats voor ons heeft, voor vader zoomin als voor mij."

„Oh, bother! Wat nu?"

Sally plonsde in volslagen wanhoop op Norine's bureau neer.

„En daar blijf je maar zoo kalm onder? Wat ben je toch voor een wezen?"

„Ik vind 't heel naar, maar wat is er aan te doen? Meneer van der Meerlen, die schat, heeft direct voor ons naar Amsterdam geschreven, waar hij een vriend heeft, die commissaris van een groot hotel is. Misschien lukt het daar."

Sally veerde op.

„Ah! neem je het afgesprongen zaakje daarom zoo luchtig op! Dicht bij Fred hoop je te komen. Ik dacht ook al. O, maar dàn komt alles goed. Amsterdam is geloof ik een heel onschuldig dorp. Daddy vindt natuurlijk goed, dat ik daar heen zeil. Hij is er zelf vaak geweest, dus hij kent daar de situatie. Ik ga hem direct een roerend epistel schrijven."

„'t Is best mogelijk, dat je vader het goed zal vinden, want in dien tusschentijd heeft hij vader's bezadigd schrijven ontvangen en zal hij heusch wel naar ons geïnformeerd hebben."

„Wat zegt Fred er wel van, dat je nu misschien zoo dicht bij hem zult komen?"

„O, bij hem staat 't al vast! Dat is net zoo'n optimist als jij. Of z'n familie zoo heel blij zal zijn, dat hun toekomstige schoondochter in een hotel in hun stad werkzaam zal zijn, betwijfel ik hard."

„Fiddlesticks! Als 't zulke bekrompen menschen zijn, laat je ze finaal opvliegen!"

„Misschien zal het ze troosten, te hooren, dat jij,

de rijke Miss Graham, plan hebt als typiste in hetzelfde hotel te gaan werken. Ik zie je nog wel niet in een dusdanige betrekking, maar in ieder geval wil je het en dat helpt een boel. Fred zal je wel uitspelen tegen hun."

„Ben je gelukkig, Norinchen?"

„Heel, heel erg. Ik zit alleen zoo in den piepzak, dat Fred zich die toestemming tot onze verloving veel te gemakkelijk voorstelt."

„Never mind, baby! Dan doe je het immers toch! 't Is heusch belachelijk, dat toestemming-gevraag. Ik geef Fred schoon gelijk. Wanneer kan hij antwoord hebben?"

„Als alles meeloopt, over 'n dag of vier."

„Hij blijft natuurlijk hier tot het antwoord van den Gestrengen Heer Vader er is?"

„Ja, dat is hij tenminste van plan. Alleen loopt de hagedis met een snuit als een donderwolk rond, want die ziet zich in z'n reisplannen gedwarsboomd."

„Rustig laten donderen! Ik zal vandaag al m'n lieftalligheden over hem uitspreiden, misschien gaat hij er dan naar verlangen hier te blijven."

„Ik heb 't gevoel, dat hij erg 't land heeft over onze verbintenis."

„Denk je? Ik zal hem vandaag eens aan een van z'n gouden tanden voelen."

„Ja, doe dat. Maar ga nu om 's hemelswille weg, want ik moet even doorstoomen, anders kan ik vanmiddag niet mee met jullie."

„Kan ik je niet helpen?"

„Ja, door weg te gaan."

„Going!"

De handen in het korte sportjasje, slenterde Sally de hall door en er niemand vindend zakte ze neer in een van de groote stoelen, waar ze, tenger als ze was, geheel in verdween.

„Wat zou het zuurtje doen?" dacht ze.

„Sinds ons zoogenaamd brouillement verdwijnt ze na iederen maaltijd. Gezellige mosch! En die twee langslapers, Paul en Fred? Ik wou, dat er iemand kwam opdagen. Ik verveel me doodelijk."

De chasseur, die haar niet zag zitten, oefende zich vlak bij haar in het maken van acrobatische toeren en Sally, hem bespiedend, moest lachen om het anders zoo deftig doende kereltje in hoogstand.

Daar kwam een van de huisknechten, over z'n arm een dames-costuum dragend.

„Heinz!" gebood hij. „Breng dat naar den kleermaker. Oppersen en ontvlekken. Quick, boy! 't Is voor kamer 64."

Heinz stond onmiddellijk recht op z'n beenen en het costuum uit de handen van den huisknecht grissend, bromde hij:

„Voor dat oude zeilschip? Ik zal hard loopen! Ze kan opvliegen!"

Sally proestte het uit. Gisteren had ze de dame van kamer 64 nog geheel verteederd hooren zeggen:

„Dieser Heinz ist doch ein ganz herziger Kerl."

En ze dacht aan alle lieve zorgjes van den kleinen huichelaar voor de dikke Duitsche dame.

De huisknecht lachte en ging zijns weegs.

Heinz smeet het costuum op een stoel en hervatte zijn gymnastische oefeningen.

„Aber Heinzchen, doch!" klonk plotseling een stem, die sterk leek op die van de Duitsche dame en Heinz, doodelijk verschrikt, keek waar die stem vandaan kwam, maar zag niets. Hij vond het griezelig en het costuum beetpakkend, rende hij er in volle vaart de deur mee uit.

„Wat zal ie 'm knijpen, als hij de dikke tante ziet," dacht Sally geamuseerd en ze had schik in haar geslaagde imitatie.

Ze krulde zich op in haar stoel, zoodat haar beenen ook onzichtbaar waren en wachtte de terugkomst van het jog af in de hoop hem nog eens aan het schrikken te kunnen maken.

De lift, die naar beneden zoefde, bracht Margret mee, die even rondkijkend en niemand ziende, zich met een handwerk in de hall neerzette, vlak bij Sally en met den rug naar haar toe.

„De lieve zuur heeft geen idee van mijn aanwezigheid. Daar moet ik partij van trekken." En Sally zon op een streek dien ze haar zou kunnen leveren.

Weer daalde de lift.

Sally durfde niet op kijken en wachtte af.

„Morning, Miss Margret."

„Ah! de zachte Wiener!" verheugde Sally zich.

Margret's begroeting was onbehoorlijk lieftallig, vond Sally.

Stoelen schoven over den parketvloer en Paul scheen plaats te nemen naast Margret.

„Heeft u al ontbeten?" informeerde hij.

„O, ja, al lang."

„Ik wacht maar even tot Fred komt. En wat zegt u van het groote nieuws?"

„Welk nieuws?" hoorde Sally haar nieuwsgierig vragen.

„Ik zie in gedachte d'r curieusneus naar voren steken," dacht ze.

„Ah, ja, u was al naar boven, toen Fred het bekend maakte. Heeft Sally u dan niets verteld?"

„Neen, lekker niet!" verkneukelde deze zich.

„Ik sliep al toen ze boven kwam."

„Lieg je knappies, liefie!" dacht Sally.

„Fred heeft zich gisteren, terwijl wij op die Jungfrau waren met Norine verloofd."

„Wàt zegt u?"

„Ze ontploft!" genoot Sally.

„Met Norine? dat hotelierskind! 't Is belachelijk!"

„Wahnsinn!"

„Ha!" Sally slaakte bijna een hoorbaren kreet. „Daar heb ik je dan, zachte Wiener!"

„Z'n ouders zullen deze mésalliance wel heel erg vinden," zei Margret vinnig.

„Scheermes!" schold Sally in gedachte.

„De Dannenburch's zijn nu wel geen eerste klas lui, maar dàt....!"

Sally had zich in haar woede op Margret bijna verraden, maar ze hield zich nog bijtijds in.

„Fred zal wel wijzer worden," troostte Paul. „Hij is nog een veel te groot kind om zich al te binden. Wat weet zoo'n jongen van het leven! Hij moet eigenlijk nog heelemaal ontbolsteren."

„En die ontbolstering zal dan onder jouw leiding plaats vinden," foeterde Sally inwendig.

„Wat ziet hij in het onbenullige schaap?" vroeg Margret nijdig.

„Een malle gril van hem. Hij verbeeldt zich, dat hij niet zonder haar kan. We moesten met alle geweld hierheen! En nu zal ik moeite genoeg hebben om hem mee te krijgen."

„Z ij zal wel al haar best doen om hem hier te houden, daar kunt u van op aan! 't Is me nogal geen gelukje voor het schepsel!"

„Maar ze zal toch een heelen toer hebben om hem aan zich te blijven binden," lachte Paul sarcastisch. „Wanneer hij weer terug is in Holland, zullen we er hem wel van weten te overtuigen, dat hij op het punt staat een groote stommiteit te begaan."

„Daar zullen die arme ouders u zeker heel dankbaar voor zijn. Hemel! wat is dat!"

Margret sprong met een kreet van haar stoel en bewreef haar been.

„Wat gebeurde er?" vroeg Paul, die schrok van haar gil.

„Ik heb het gevoel of er iets langs m'n been ging. 't Kan toch geen muis zijn geweest?"

„Welneen," lachte Paul en hij keek langs den

grond. „Misschien is er iets los aan uw stoel, een veer of zooiets."

Margret ging weer zitten, maar ze keek onrustig den grond langs.

„Is Sally nog niet beneden?" vroeg Paul, die zich begon te vervelen bij Margret.

„Die zit natuurlijk weer bij dat kind."

„Och, ook een gril. Miss America verveelt zich," lachte Paul. „U is, geloof ik, niet erg op haar gesteld, wel?"

„'t Is een onverdragelijk, egoïstisch, excentriek schepsel."

Een dof gekerm, dat uit den grond scheen te komen, deed hen allebei verschrikt opspringen.

„'t Is hier unheimisch!" zei Margret, die wit om haar neus zag.

„Och wat, onzin! wat kan dat nu zijn?"

Paul stond op en keek den kant op waar het geluid vandaan was gekomen.

Als een duiveltje uit een doosje veerde Sally uit haar stoel en de beide verschrikte kwaadsprekers aanminnig toeknikkend, zei ze:

„Zoo komt men achter de waarheid, meine Lieben! Jammer, dat Miss America zoo goed Duitsch verstaat!"

„Unverschämt!" gromde Paul.

„Maar niet zoo in-gemeen en valsch als jullie kleingeestig geklets!" snauwde Sally. „Ik zal dan ook niet in gebreke blijven Norinchen en Fred te vertellen, hoe jullie over hun verloving denkt!"

„Morning, ladies, morning Sir!" galmde Fred's vroolijke stem door de hall.

Ze hadden hem niet uit de lift zien komen en Sally genoot van de consternatie, die zijn plotseling verschijnen teweeg bracht.

„Wat staan jullie hier op den vroegen morgen te conspireeren?" vroeg Fred. „Waarom doen jullie zoo idioot? Was ist los?"

„We zullen het maar zeggen, hè?" deed Sally beminnelijk. „De aardigheid is er nu toch al af."

„Sally!" kreet Margret.

„Kalm, snoes! Weet je waar we 't net over hadden, Fred? Margret en Paul wilden Norinchen een enorme bloemenhulde sturen. Ze zijn zoo reuze blij met jullie verloving. En nu vroegen ze mij, of ik ook weet of Norinchen van orchideeën houdt. Da's nu het heele geheim, snap je?"

„Verduveld aardig van jullie," zei Fred gevleid. „Maar neem nu niet zulke exhorbitant dure bloemen."

„Niet onaardig zijn, Fred. Je moogt je goede vrienden dit genoegen niet ontnemen. En buitendien ze vinden voor Norinchen het duurste nog niet duur genoeg. Geef ze ongelijk! Nou, ik ga me een beetje afstappen. 't Is zulk zalig weêr. Ik zie jullie straks nog wel. Bye, bye!"

Buiten gekomen, liep ze zich in den helderen zonneschijn te verkneuteren over het figuur, dat die twee geslagen hadden.

„Nu weten ze zich natuurlijk geen raad, want ze

zijn te laf, om Fred eerlijk te zeggen hoe ze over zijn Norinchen denken. Ik zal 't hem niet overkleppen en haar ook niet, maar ik zal m'n oogen en ooren open houden, want die meneer Paul bevalt me niet."

Met versnelden pas liep ze door, net zoolang, tot ze aan een bloemenzaak kwam en steeds was om haar ondeugenden mond die spotlach.

„Ik zal edelmoedig zijn en ze niet laten bloeden voor mijn streek. Ik heb er pret genoeg van gehad."

Ze koos een sierlijke vaas uit, die ze liet vullen met prachtige takken orchideeën.

„Het duurste is immers niet duur genoeg voor Norinchen," dacht ze, toen ze de chèque uit haar chèqueboekje scheurde en het tamelijk hooge bedrag invulde.

„Wat zullen de lafaards kijken als Norinchen ze bedankt," genoot ze, toen ze den chef van den bloemenzaak op het blanco kaartje had laten schrijven:

Herzlichen Glückwunsch

Margret—Paul.

En ze vond, dat de morgen, die zoo vervelend begon, hoogst amusant beloofde te worden.

In gestrekten draf ging ze naar het hotel terug en regelrecht naar het bureau waar ze haar arbeid van iederen morgen ging doen, het typen der menu's.

Norine, die 's morgens haar rondgang door het huis maakte, om te zien of alle kamers door het personeel

goed verzorgd waren, was door de kleine bezigheden, die Sally haar uit de handen nam, zeer gebaat, vooral nu ze wat vrijen tijd wilde overhouden om met Fred samen te kunnen zijn.

Sally's vlugge vingers sloegen een roffel op de machine en haar rappe voetjes, die ze onmogelijk stil kon houden, trappelden mee.

Herr Röstel, die aan het andere bureau zat te werken, keek even lachend op naar de kabaal makende typiste, maar toen ze in het vuur van haar werk ook nog luidkeels een echt Amerikaansche song ten beste gaf, vond hij het noodig haar tot de orde te roepen.

„So sorry!' lachte ze hel op. „Ik vergeet altijd weer, dat ik hier m'n fatsoen moet houden."

De portier kwam binnen, zette de zoo juist bezorgde vaas met orchideeën op Norine's bureau.

„Ach, wie schön, wie wunderschön!" zuchtte Sally, die af en toe gaarne haar Duitsch luchtte.

„Wie stuurt Norine een zoo vorstelijke bloemenhulde?" vroeg Herr Röstel verbaasd.

„Sally, met het onschuldigst gezicht van de wereld, opende het envelopje, dat er aan bengelde en reikte hem het kaartje over.

„Een beetje voorbarig!" lachte Herr Röstel.

„Hoezoo? ze zijn toch verloofd."

„Dat staat nog niet zoo vast. Eerst afwachten hoe Fred's ouders er over denken."

„Hè, alweer dat gezanik! Bij ons in Amerika...."

„En bij ons in de Schweiz en bij hun in Holland....

ach, dear Sally, ieder land heeft z'n eigen gebruiken en gewoonten. We zullen maar rustig afwachten, wat er gaat gebeuren."

„U heeft er toch niets tegen?" vroeg Sally kamplustig.

„Ik zou niet durven! Maar, zonder gekheid, ik heb er werkelijk niets op tegen, alleen lijkt Fred me wat erg jong om zich nu al te binden."

„Norinchen is serieus voor twee, die zal hem wel in den band weten te houden, net als ze het mij doet, als ik tenminste vlak bij haar ben."

Norine kwam het bureau binnen, gaf een kreet van verrukking toen ze de vaas met orchideeën zag en het kaartje lezend, zei ze verbaasd:

„Neen, maar, wie had dàt kunnen denken! En hoe eensgezind zijn ze! Ich bin einfach paf!"

„'t Valt je tegen, dat ze niet van mij zijn, hè, little monkey?" grinnikte Sally. „Maar mijn bloemenhulde komt zoodra de toestemming van de Hollandsche ouders binnen is. Zoolang die niet j a hebben gezegd erken i k jullie verbintenis niet."

„Ja, dat is zoo heelemaal in Sally's lijn," lachte Herr Röstel.

„Wat een huichelachtig wezen!" vond Norine. „Als 't van jou afhing hadden we ze voor een fait accompli gesteld."

„Of course!"

„Daar heb je de gezworenen met Fred," zei Norine, die het drietal in de hall zag staan. „Ik ga ze even bedanken."

„Ik ook!" Sally sprong van haar kantoorkruk en holde achter Norine aan.

„Vielmals, vielmals, Dank für die herrlichen Blumen!" Met uitgestoken hand ging Norine naar Margret toe.

De uitwerking was grandioos, vond Sally.

Of ze door een adder gebeten werd, zoo deinsde Margret terug toen ze de uitgestoken hand zag.

Norine keek van den een naar den ander.

En Sally, vriendelijk lachend zei:

„Jullie bloemen zijn net gekomen. Prachtig zijn ze!"

Paul, direct begrijpend, beau mine a mauvais jeu makend, lispelde:

„Ach so, na ja, eine kleine Ueberrasschung," en liet zich door Norine de hand schudden.

Maar Margret, nu ook den mop door hebbend, zei vinnig:

„'t Kan zijn, dat u bloemen gestuurd hebt, Herr Linga, i k heb dit niet gedaan en ik wensch ook nergens voor bedankt te worden."

Fred, niets begrijpend van de situatie en het land hebbend over Margret's houding, vroeg tamelijk kort:

„Hoe zit dat eigenlijk met die bloemen?"

Waarop een ijzig stilzwijgen volgde.

Sally begon spijt te krijgen van haar grap, nu ze zag, hoe 'n verwarring ze gesticht had.

De gedachten vlogen als electrische vonken door haar overmoedig hoofd. Ze moest er iets op vinden,

Norine keek zoo beleedigd en Fred had een snuit als een donderwolk.

En ze moest Sally niet zijn, als ze er niets op gevonden zou hebben.

„Margret dear," vleide haar liefste stem, „I am so sorry. Ik wilde een grap hebben en schreef een kaartje met jullie beider namen en vermoffelde het kaartje van Paul. 't Stond zoo eenig, jullie namen zoo naast elkaar, net echt, dear!"

Fred vouwde dubbel.

„Kapitaal is ie!" schaterde hij.

„Net weer wat voor jou, Miss overmoed! Norinchen, lach mee kind en kijk niet zoo donker."

Maar Norine kon niet mee lachen, want ze voelde als bij instinct, dat er meer stak achter die zoogenaamde grap van Sally.

Eenige dagen later, dagen waarin Norine en Fred, dank zij de werkelijk krachtdadige hulp van Sally, veel aan elkaar hadden en Paul verveeld rond had geloopen, omdat hij Fred niet mee kon krijgen, kwam de brief van Fred's vader en met dien veel verdriet en veel woede.

Want het was, zooals Norine's vader vermoed had, er sprak niet de minste blijdschap uit dit schrijven, noch was er iets in te lezen, dat op toestemming leek.

In korte, zakelijke bewoordingen werd gesproken over het ondoordachte en belachelijke van Fred's verbintenis, die niet erkend zou worden alvorens Fred blijk had gegeven rijp te zijn voor dezen stap.

„We hebben niets tegen Norine Röstel, je moeder en Mieke waren zelfs heel blij met het bericht, maar we willen afwachten of je door ernst en hard werken rijp toont te zijn, zoo jong al een verloving aan te gaan. Laat dus zien of het je inderdaad ernst is."

„Zoo'n sergeant-majoor!" had Fred verwoed uitgeroepen. „Geen grein gevoel is er in dien man! Maar ze zullen het weten! Ik voer geen klep uit als ik terug ben en ik zal ze eens laten zien, wat het zeggen wil me tegen te werken als ik het goede wil. Zeg jij nu toch eens wat," dit tegen Norine, die stil voor zich uit zat te kijken. „Jij zit daar met een zondaarsgezicht en doet geen mond open. Aardig van de ouwelui, hè? Zoo begrijpend en liefhebbend! Als je goed oppast en vlijtig bent, krijg je Norientje, hoor, stoute jongen. Bah! wat zijn dat voor menschen! Een eeuw ten achter zijn ze. En jij! ik geloof, dat je 't in je hart nog met ze eens bent!"

Twee groote betraande oogen keken hem aan en Fred, die niet bestand was tegen vrouwentranen, werd onmiddellijk kalm en haar naar zich toetrekkend, zei hij teeder:

„Huil maar niet, darling en trek je er niets van aan, we doen het lekker toch en hebben gewoon lak aan den Pipa!"

Norine lachte door haar tranen heen.

„Net een stout kind ben je. We doen het lekker toch! 't Is lam, Fred, en al heb ik het verwacht, tòch is 't een groote teleurstelling. We moeten ons er maar bij neerleggen. Wat geeft het of we steigeren,

je vader heeft de macht in handen en heelemaal ongelijk heeft hij niet."

„Och, schei uit! jij met je tamheid! Ik denk er niet over om me er bij neer te leggen. Hij zal weten wat hij gedaan heeft."

„Fred, bederf den boel nu niet. Luister nu eens, dear, er is toch kans, dat ik in Amsterdam kom, dan kunnen we elkaar vaak ontmoeten en als we dan allebei hard werken en je vader ziet, dat het ons absoluut ernst is, dan zul je zien, dat hij gauw genoeg zwicht. Vergeet één ding niet, je moeder en Mieke zijn er blij mee."

Het lukte Norine Fred tot rede te brengen en hoewel Sally, toen ze het hoorde als een furie te keer ging en alle mogelijke pogingen deed hen te overreden de verloving publiek te maken zonder vader's toestemming, wist Norine het toch gedaan te krijgen Fred een brief naar z'n ouders te laten schrijven, waarin hij het besluit aanvaardde.

„Met alle konsekwenties daaraan verbonden," lachte hij en hij vond dat hij als was werd in Norine's kleine handen.

„Wee je gebeente, Mädchen, als je een pantoffelheld van me maakt," dreigde hij.

Het was een onvergetelijke tijd voor Norine, de dagen, die Fred nog in Interlaken was en ze waren elkaar heel na gekomen, zoodat ze toen ze afscheid van elkaar namen, beiden het gevoel hadden, dat er een band voor het leven was gelegd.

„Auf wiedersehen in Amsterdam," had Paul ge-

lispeld en er was iets in z'n oogen geweest, dat Norine niet aanstond en Sally aanleiding had gegeven om te zeggen:

„Ik zal ook het genoegen hebben je weer te zien, ik blijf bij Norine, ik ben.... haar waakhond!"

De roode two-seater was weggereden en ze hadden den wagen nageoogd tot een kromming van den weg dien aan hun oog onttrok.

„Ik schrijf je iederen dag," had Fred beloofd en hij hield woord. Dag aan dag bracht de post lange epistels, die Norine las en herlas en die haar dol gelukkig maakten.

Juist was ze weer aan een van de „dagelijksche romans" bezig, zooals Sally Fred's brieven betitelde, toen ze opgeschrikt werd door een uitbundigen vreugdeschreeuw en Sally, verwoed zwaaiende met een brief, het bureau binnen stormde.

„Lees, darling, lees! En laat de dagelijksche roman nu toch alsjeblieft even liggen. I am so glad! Ik tracteer het heele hotel op cocktails en sigaretten! Norinchen, kind, ik mag bij je blijven, zoolang als ik maar wil. Lees dan toch, baby!"

„Je bent erger dan een lawine," lachte Norine. „Houd toch eens op met lawaai maken en ga rustig zitten. Als je zoo rondloopt kan ik niet rustig lezen."

„Ik ben al zoet. Lees nu!"

„Dat is schitterend," zei Norine blij, toen ze den brief gelezen had. „Vader's schrijven heeft dus de uitwerking gehad, die we er van verwachtten. 't Is fijn en ik kan je zeggen, dat ik er niet zuinig mee in

m'n schik ben. Er spreekt zoo'n groot vertrouwen uit je vader's brief, ik hoop dit nooit te beschamen. En dan vind ik 't ook wel heerlijk jou voor langeren tijd bij me te mogen hebben. Je bent wel een zot, overmoedig American girltje, maar ik houd heel veel van je."

„Dat is waarachtig de eerste keer, dat je me iets vriendelijks zegt. Zie je m'n neus krullen? Ik weet gewoon niet waar ik in de wereld ben! Zeg, baby, heb je gelezen, dat jij ook nog een brief van Daddy krijgt? Daar ben ik nou what you call benieuwd naar. O, Norinchen, wat zal Margret duvelsch zijn als ze geloosd wordt!"

„Maar wel op een vorstelijke wijze," vond Norine.

„O, moet je Daddy kennen! Die heeft de zuur door en weet nu zoo langzamerhand wel, dat money de hoofdrol bij haar speelt."

„Als ze een beetje karakter heeft weigert ze."

„Wedden, dat ze het niet doet? Norinchen, jij denkt veel te goed over de menschen. Zie je dan niet, hoe 'n zelfzuchtig wezen ze is?"

„Ach ja, ze is niet wat je opofferend noemt, maar vergeet niet, wat 't voor een meisje uit een verarmde, adellijke familie moet zijn, om op die wijze haar brood te verdienen. Je moet wel flink en sterk zijn, om dit opgewekt te kunnen doen."

„Quatsch mit Sauze, Norinchen! Wanneer zij op een tactvolle wijze haar werk had opgevat, dan zou ik als een zuster met haar zijn omgegaan. Maar zoodra we uit vader's nabijheid waren, heeft ze me

onhartelijk behandeld en wou ze me absoluut onder de plak hebben en dat láát ik me niet doen, door niemand! Wat denk je, als jij niet zoo'n buitengewone lieverd was, dan zou ik al je sermoenen toch ook ijskoud aan m'n laars lappen! Maar jij hebt een manier om iemand naar je hand te zetten, die gewoon uniek is. Ik kan me zoo best begrijpen, dat je dien Fred zoo onder 't sim hebt. Hoe je 't doet is me een raadsel! Zeg, Norinchen, vandaag m o e t ik dolle dingen doen! Geef je me vacantie voor één dag?"

„Als je me belooft Margret op een aangename wijze te laten weggaan en 't haar die laatste weken niet zuur te maken."

„Top, baby! Nou, ik ga van m'n vacantie genieten! Bye, bye!"

Sally botste tegen mevrouw van der Meerlen op, toen ze luidkeels zingend het bureau uitliep.

„Kom je weer van Norine?" plaagde deze.

„Gaat u weer naar Norine?" ketste Sally terug.

„Ik heb goed nieuws voor haar!"

„Ik h a d goed nieuws voor haar!"

„Een brief uit Holland!"

„Een brief uit Amerika!"

„Ik geef het op," lachte mevrouw. „Tegen jouw opsnijderij moet ik het toch afleggen."

„'t Is vandaag brieven-dag! Norine zat ook al met een roman van Fred in haar handen. Waar houdt u van, mevrouw van der Meerlen? U krijgt straks een reuze tractatie van me. Heusch, hoor!"

„Heb je een loterij getrokken?"

„En een fijne! Daddy vindt goed dat ik Margret loos en Norine door dik en dun volg. Wat een engel, hè? die vader van mij!"

„Heerlijk voor je. Nu, dan is er kans, dat we elkaar in Amsterdam zullen ontmoeten."

„Krijgt Norinchen de betrekking?"

„Waarschijnlijk wel. Ze moet er tenminste naar solliciteeren."

De gasten die in de hall zaten werden opgeschrikt door Sally's uitbundige vreugdekreten en ze zagen haar eenige hoogsprongen maken, waarbij de roode sjerp, die ze om haar Noorschen broek droeg als een vroolijk vaantje wapperde.

„O, hemel, hoe moet dat eindigen, als je den morgen al zóó dol inzet," lachte mevrouw van der Meerlen en ze ging het bureau binnen om Norine het goede nieuws mede te deelen.

„Dus nu moet je maar een prachtstuk van een sollicitatie schrijven," zei ze, toen Norine den brief gelezen had.

„Denkt u dat ik kans heb?"

„O, ongetwijfeld. De directie wil natuurlijk even van jou zelf hooren, wat je presteert en je stijl en schrift beoordeelen. Kind, ik ben zoo blij voor je en niet alleen voor jou, maar ook voor ons, want we zullen je nu vaak kunnen zien."

„Arme vader," zei Norine gedrukt, „'t zal een hard gelag voor hem zijn niet samen met me te kunnen werken. Hij is van plan om beurten bij Elsie en Grete in huis te gaan. Ze hebben het hem zoo innig lief

aangeboden en ik weet, dat hij 't er in ieder opzicht fijn zal hebben."

„En hij is zoo dol op z'n kleinkinderen," troostte mevrouw. „Die zullen hem het gemis aan jou wel vergoeden."

„Ach ja, dat zeker. Maar hij is feitelijk nog te jong om te rentenieren. Vader is voor z'n twee en zestig jaar nog zoo kolossaal werkkrachtig. Ik denk, dat hij vaak in de zaak van Elsie's man zal helpen, die heeft een heel groot en mondain restaurant in Zürich. Wat zou hij ook anders moeten beginnen met al dien vrijen tijd?"

„Norinchen," lachte mevrouw. „Ik zie je in een nieuw licht. Jij tobben? Jij, die alle tobberijen van anderen zoo heerlijk kunt wegpraten?"

„Ja, maar dat i s moeilijk weg te praten. Enfin, ook dit zal wel weer goed komen. Ik ben in ieder geval heel, heel blij, dat er kans voor mij is op een goeden werkkring, dicht bij Fred. Ik ga m'n uiterste best doen op den sollicitatiebrief. Vader zegt altijd, dat er van zoo'n brief iets suggereerends moet uitgaan."

„Goed zoo, kind. Schrijf je brief maar zóó, dat de directie als uit één mond galmt: z ij en geen ander! Fijn voor je, dat Sally mee gaat, die kostelijke kobold zal je wel opwekken als je down bent."

„Als ik daar maar eerst voet in den beugel heb, zal ik probeeren haar aan een baantje te helpen, al is 't ook nog zoo'n licht, want al dat luieren is niet goed voor haar en trouwens, 't gaat haar zelf ook

danig vervelen. Voorloopig moet ze maar als gast in het hotel wonen, daar is nu eenmaal niets aan te veranderen. Is het hotel ver van Fred's woning?"

„Gelukkig ver genoeg om te maken, dat jullie elkaar niet ieder uur van den dag zien kunt," plaagde mevrouw. „Het hotel is midden in de oude stad en Fred woont in het allernieuwste gedeelte, bijna buiten Amsterdam. Maar wij wonen net in het midden van die twee, dat is nogal een troost voor je, hè?"

„Dat is het zeker. U zult vaak genoeg last van me krijgen."

„Nooit vaak genoeg, Norinchen. En ik verheug me er op jou en Sally onze mooie stad te laten zien. Weet je wat jullie moesten doen? Je komt een week tevoren en dan logeer je allebei bij ons. We hebben een flinke logeerkamer, waar jullie met je beidjes plaats genoeg hebt. Voel je er iets voor?"

„We doen al zoo heelemaal of ik de betrekking krijg," lachte Norine. „Als dat maar niet tegen valt. Ik ben na onze mislukking in Nice erg pessimistisch geworden. Want vader's vriend had vroeger zulke mooie beloften gedaan en toen puntje bij paaltje kwam maakte hij zich tamelijk kort van alles af."

„Ga nu maar gauw schrijven, des te eerder hebben we antwoord. 't Is vandaag toch brieven-dag, zooals Sally zegt."

Toen de gasten — nu het seizoen iets begon te vorderen waren er wat meer gekomen — zich dien middag naar de eetzaal begaven, vonden ze in de hall, in het lijstje waar de aankondigingen van con-

certen en dancings hingen een getypte annonce van een dancing, die dien avond gehouden zou worden in het hotel en waarbij vele verrassingen beloofd werden.

„Ze probeeren het op die manier," zei klagelijk het klachtenboek tegen haar Duitsche vriendinnen. En de dochter van de dikke moeder, die de leeftijdsgrens waarop men dansen een zaligheid vindt reeds lang overschreden had, zei smadelijk:

„Als ze er hier een dans-gelegenheid van gaan maken wordt het een zoodje, dan gaan we ergens anders wonen, niet mama?"

En mama, hoewel ze wist, dat ze nergens anders voor dien prijs terecht zouden komen, gaf onmiddellijk toe, dat ze in dit geval direct zouden vertrekken.

Norine, die de hall doorging werd geënterd en met een blik vol afkeuring op de annonce, beet mama haar toe:

„Dat moest u niet doen, Fräulein Röstel, het is geen renommée voor het huis."

Norine, die van den prins geen kwaad wist, keek verbaasd naar de annonce.

„Dat moet een vergissing zijn. We geven geen dans-avond!" en terwijl ze het zei, dacht ze hoe dit wel weer een streek van Sally zou zijn.

„Het staat er toch duidelijk!" de driedubbele onderkin van mama werd geweldiger nog, nu ze deze verontwaardigd over haar halsboord liet zwengelen.

„Ik zal even informeeren," zei Norine kalm en ze ging terug naar het bureau waar haar vader was.

„Weet u iets van een dans-partij, die we vanavond geven?"

„Ach ja, Norinchen, ik heb het vergeten te zeggen. Sally heeft me gevraagd of er vanavond een beetje gedanst mag worden. Ze had het zoo gezellig gevonden, dien avond toen Fred en Paul er waren."

„Maar dat hoefde toch niet geännonceerd te worden," lachte Norine.

„Heeft ze dat gedaan?" vroeg haar vader verbaasd.

„Ja, in de hall, keurig getypt en met de belofte van vele verrassingen. O, vader, wat zal ze weer uitspoken! u mag haar wel even waarschuwen het niet al te bont te maken!"

„Ik heb haar in gesprek gezien met den Ober, ik zal eens even informeeren."

Maar de Ober, die ondervraagd werd, lachte geheimzinnig en zei, dat hij de verschillende verrassingen niet mocht verklappen, maar dat ze van onschuldigen aard waren en het hotel er geen schade van zou hebben.

Dus ging Herr Röstel gerustgesteld weer aan het werk.

Sally verscheen vreugdestralend in een schitterend avond-toilet aan het diner. Margret, nog steeds onvriendelijk kijkend, had zich op haar verlangen ook feestelijk uitgedost en droeg een van de mooie

japonnen waar ze er op Ethel's avondfeesten zoo gedistingeerd mee had uitgezien.

„Leg nu voor één avond je zure masker af," had Sally haar vriendelijk verzocht. „Morgen mag je weer een augurk zijn."

Maar het lukte Margret niet, vroolijker te kijken, er was teveel wat haar griefde. Ze had gehoopt op haar schrijven aan Sally's vader een waardeerend antwoord te krijgen, doch totnogtoe had die protzige petroleumkoning, zooals ze hem in gedachte noemde, haar geen enkel antwoord waardig gekeurd.

En zijn dochter, dat aanstellerige schepsel werd hoe langer hoe intiemer met het hoteliers-kind en hing het grootste deel van den dag in het bureau om. Iederen dag, nam zij, Margret zich voor de allesbehalve pleizierige betrekking op te geven en terug te keeren naar Holland, maar als ze dacht aan de troostelooze omgeving thuis, het akelige bezuinigen, dan zag ze onmiddellijk van dit voornemen af. Ze moest den bitteren kelk maar ledigen, dacht ze, in mêelij met zichzelf.

„Margret," stoorde Sally haar in haar overpeinzingen. „Ik heb allerlei leuks voor vanavond bedacht. 't Zal een dol avondje worden."

„Ongetwijfeld, als jij het op touw hebt gezet."

„Nou, je zult niet ontevreden over me zijn. Laat me nu maar rustig m'n gang gaan. Er is voor jou ook een verrassing!"

Na het diner, terwijl de gasten in de hall zaten en Herr Röstel en Norine, die altijd pas na den maaltijd

van de gasten hun diner in de huiskamer nuttigden, was het in de als danszaal herschapen conversatiezaal een druk heen en weer geloop van het geheele personeel, dat onder Sally's commando stond.

Toen de klok kwart voor negen wees en alles zoo was, als Sally het zich voorgesteld had, holde ze naar haar kamer en sloot de deur achter zich dicht.

Om half tien werden de deuren van de conversatiezaal plechtig door den portier geopend en klonken de tonen van een strijkje uitnoodigend tot ver in de hall.

De gasten keken verrast op. Een strijkje! dat was iets nieuws in dit hotel. En ze repten zich nieuwsgierig naar de conversatiezaal, waar tusschen groen en bloemen het strijkje verscholen zat.

In een anderen hoek van de zaal was een cocktailtafel op wieltjes ingericht, die alles bevatte wat noodig was om de meest verfijnde cocktails te mengen en die gereden werd door een aardig negertje, dat als mixer dienst deed en grijnzend z'n blinkend witte tanden liet zien.

„Da's niet voor de poes!" zei meneer van der Meerlen, die met z'n vrouw naar binnen gesneld was. „En daar heeft Norinchen ons niets van verteld! Hoe komen ze er toe om dat zoo onverwacht te doen?"

„Wat een eenig strijkje!" zei bewonderend mevrouw. „Man, we dansen, hoor!"

De cocktail-tafel reed langs hen heen en het negertje, uitnoodigend, vroeg:

„Do you want a drink?"

Ja, meneer wilde graag een cocktail hebben.

„I will make you the flower of Marken!"

Vlug en met routine werd de cocktail gemengd en ingeschonken.

„Please, Sir!"

Meneer wilde betalen, maar de neger, zijn rooden mond in één grijns, zei:

„Niks betaal, alles kadoo!"

„Da's een meevallertje," lachte meneer. „Ik kom straks nog eens bij je, hoor!"

De neger knikte met z'n hoofd, waar de roode fez zoo grappig op stond, maakte een malle grimas en reed z'n wagentje naar Margret, die met een Engelsch echtpaar aan een tafeltje zat.

„Do you want a drink, lady?"

Margret schrok van de schorre stem.

„No, thank you," zei ze bits.

Maar de Engelschen drongen er op aan, dat ze met hen mee zou drinken en zoo gaf ze toe.

Snel ging de shaker heen en weer in de bruine handen.

„Wat is dat voor een cocktail?" informeerde de Engelschman, toen hij Margret's cocktail voor haar neerzette.

„Baby's Smile!" zei het negertje.

In de cocktail lag een klein groen augurkje!

Het wagentje reed weer door en de eerste dansparen begonnen al over het parket te zweven.

Norine en haar vader, door den Ober geroepen,

kwamen de zaal binnen en hun verbazing kende geen grenzen.

„Die Sally toch!" lachte Herr Röstel.

„Hoe krijgt ze 't in haar hoofd! 't Is Amerikaansch op touw gezet!"

„De gasten zullen ons voor vol aanzien," spotte Norine. „Maar 't is alleraardigst, dat moet ik zeggen."

„Do you want a drink, lady?"

De schòrre stem deed ook Norine opschrikken en ze keek midden in den zwarten haar toelachenden negerkop.

Dan schaterde ze het plotseling uit.

„O, duvel, die je bent! Jammer, dat je je oogen van binnen niet ook zwart hebt kunnen maken!"

„I will shake you a Freddy's kiss!" grinnikte de neger.

Meneer van der Meerlen kwam naar hen toegeloopen.

„Norinchen, ik reken op je voor den volgenden dans!"

„Danst u dien liever met Sally."

„Die is in geen velden of wegen te zien! Margret heeft haar ook al gezocht."

„Ze staat toch heel dicht bij u," lachte Norine.

„Do you want a drink, Sir?" vroeg een melodieus, ijl stemmetje.

„Potztauzend! daar moet je Sally voor heeten!" brulde hij.

En Herr Röstel, die de zaak nu ook door had, lachte van harte met hem mee.

„Maar nu zul je ook met me dansen!" en het negertje met zich mee trekkend, voegde hij zich onder de dansenden.

't Gaf natuurlijk een algemeen gelach, toen het ongelijke stel door de zaal hupste, maar toen de dans ten einde was en meneer van der Meerlen het negertje boven op z'n schouders poottte, en luidkeels riep:

„Ein Hoch für das kleine Niggerlein, Sally!" toen begrepen allen het en het gaf een gejuich van belang, terwijl de jongeren onder de gasten zich joelend en lachend om Sally heen

schaarden en ze dan met den één, dan weer met den ander moest dansen.

Maar Margret zat met een spinnijdig gezicht naar het augurkje te kijken dat onder in haar glas lag.

Het werd werkelijk een dolgezellige avond en er was stemming, zèlfs bij het klachtenboek en haar Duitsche vriendinnen.

Want Sally, die zich weer snel verkleed en ontschminkt had, was als gastvrouw onweerstaanbaar en even zag men een glimpje van de Sally, zooals die kon zijn, wanneer ze op de grootsche feesten, die haar vader pleegde te geven, recipieerde.

Toen Margret en zij dien avond naar hun kamers gingen, zei Sally — en er was een groote zachtheid in haar stem:

„Margret, wacht je nog even met naar bed gaan, ik heb je iets te zeggen."

Margret, verbaasd, volgde haar naar hun zitkamer, die Sally, toen ze besloten had voor langeren tijd in het hotel te blijven, bij gehuurd had.

„Ga even rustig zitten," zei Sally, die zelf heelemaal niet rustig was en eigenlijk niet wist, hoe ze moest beginnen. „Ik heb vanmorgen een brief van vader gekregen. Vader vindt beter, dat.... dat...."

„Ik begrijp het," zei Margret koel en in die koele hooghartigheid was ze echt de dochter van de voormalige Freule Elck tot Wilchenburch. „Wanneer wenscht je vader, dat ik heen zal gaan?"

„Hier! lees maar, vader zal je zeker nog zelf schrijven."

Margret las de vorstelijke wijze, waarop ze ontslagen zou worden en even kwam het in haar op, dat ze dit mooie aanbod eigenlijk fier van de hand moest wijzen en zij, Margaretha de Bruyn dien onverdragelijken petroleum-Protz daarmee eens netjes op zijn plaats moest zetten. Maar dan stelde ze zich gelijktijdig voor, wat ze zich van al het geld aan weelde zou kunnen verschaffen en daarmee was haar eergevoel meteen in slaap gesust.

„Dus ik kan eigenlijk zoo gauw mogelijk weg gaan," zei ze, met een poging tot hooghartig doen, die haar niet al te best meer afging.

Sally, die den strijd gezien had en zich geërgerd had aan dat, wat zij het karakterlooze in Margret noemde, had een ironisch antwoord op de lippen, maar ze dacht aan de belofte, die ze Norine gegeven had en vriendelijk zei ze:

„Richt het net zoo in, Margret, als het je 't gemakkelijkst is. En hoor eens,...." weer weifelde ze en dit weifelen van haar bevreemdde Margret ten zeerste, „ik heb vandaag iets voor je gekocht als herinnering aan...."

„De prettige dagen die we samen hebben doorgebracht," vulde Margret sarcastisch aan. „Houd je souvenir, Sally, en doe niet zoo Norine-achtig, 't gaat je slecht af, de heilige te spelen."

„Gelijk heeft ze," dacht Sally eerlijk.

Ze ging naar de kast en haalde er een klein etui uit.

„Nou, zuur, laat 't dan een vergoeding zijn voor alle ergernis, die ik je veroorzaakt heb."

In het etui lag, fonkelend op het witte fluweel, een sierspeld, waarin een groote diamant, omgeven door kleine smaragden.

„Toe, pak aan en wees niet boos! Wij beiden, we hoorden niet bij elkaar. Ik wist het, toen vader je aannam, maar uit vrees, dat er nog iets ergers mee zou gaan, hield ik me koest! Nu ben ik heelemaal mezelf, Margret! En heusch, ik heb af en toe wel eens 't land gehad, dat ik je zoo treiterde. Neem dit dus als zoenoffer aan. Ik heb het met pleizier voor je uitgezocht."

„Nu, dank je dan wel! 't Is beeldig! En.... ik zou dan graag zoo gauw mogelijk weggaan. Ik ben hier nu toch totaal overbodig."

„Zooals je wilt. En hoor eens, ik zal je een beeld van een getuigschrift meegeven, misschien heb je dan kans om nog eens met een aristocratische familie naar Shanghai te reizen! Nou, sleep well!"

Sally lag dien avond lang wakker. „Houd ik er dan toch zoo iets als een geweten op na?" peinsde ze, „of is het ook alweer Norine's invloed die me zachter voor de zuur stemt. 't Gekke van 't geval is, dat ik kleur bekend heb tegen de zuur, dat had ik vroeger nooit gedaan, niet eens tegen vader! Wat een geslaagde avond was het. 't Heeft een bres geschoten in m'n chèqueboekje. Never mind, koop ik dat antieke vaasje niet, dat zoo uitlokkend bij dien antiquair staat! Ik sta versteld over mezelf! Ik, Sally...., die zich iets ontzegt! Wat heb ik toch een hopeloozen knoeiboel van m'n leven gemaakt! Toch voel ik me

stukken beter, nu ik tenminste enkele uren van den dag wat uitvoer. Maar 't is nog lang niet genoeg! Ik wou, dat m'n dagen zoo gevuld waren als die van Norine. Wat is het deartje gelukkig met de romans van Fred! Ik hoop zóó, dat hij haar trouw zal blijven. O, wat een driedubbele zaligheid, dat de zuur opkrast! En dan misschien over een paar weken met Norinchen naar Holland!

Poor Mr. Röstel; Als ik daddy eens vroeg hem zooveel geld te geven, dat hij hier een andere zaak kan beginnen. Maar dan zou 't Holland-plan in duigen vallen, en dat zou weer jammer zijn voor Norine en Fred. Zouden ze gelukkig worden die twee? Heavens, wat een waagstuk eigenlijk. Hoe kàn Norine nu zoo absoluut zeker zijn van haar gevoel voor Fred? Heb ik niet eenige keeren gedacht, dat het 't echte was? Maar ik was wel wijzer. Good gracious, dan had ik nu al twee jaar getrouwd kunnen zijn met Jack MacLean. Akelige tijd geweest, dat gedobber tusschen dat, wat ik dacht, dat echte liefde was en m'n angst me zoo jong al te binden. — Dad liet me wel merken dat hij niemand liever tot schoonzoon wou hebben, maar hij heeft me Gode zij dank toch netjes vrij gelaten. — 't Waren ellendige maanden. Als ik dacht met mezelf afgerekend te hebben en nu wel heel zeker te weten dat Jack eigenlijk heel weinig in m'n leven beteekende, dan kwam er toevallig net een groot feest, waar ik hem weer ontmoette, we samen dansten en meer cocktails dronken, dan goed voor ons was en als ik suf van ver-

moeidheid en slaap in de auto tolde, dan was ik er zeker van, dat Jackie de man was waar ik gelukkig mee zou kunnen worden. Den volgenden dag, als ik de zaak nuchter bekeek, was er weer geen klap van die zekerheid over. En nu ik hem in al die maanden niet gezien heb, moet ik toch af en toe aan z'n leuken snuit denken en eerlijk bekennen, dat niet één van de jonge mannen, die ik in de verschillende landen ontmoette, haalt bij Jack. — Maar ik weet zeker, dat ik weer zou weifelen als hij me vroeg. Tenslotte ben ik pas twintig en kan ik nog wat genieten van m'n vrijheid. — Ik heb er nog nooit met Norinchen over gesproken, terwijl ze toch overigens alles van me weet. Gek is dat! Vanavond deed dat eene Engelsche jog me even aan Jackie denken. Ook zoo groot en zoo sterk en zoo blond. — Ik heb onder het dansen m'n oogen dicht gedaan en gedacht, dat het Old Jack was. Stapelio gewoon! — Maar z'n evening-dress was op geen stukken na zoo „smart" als die van Jack. — Dad schrijft nooit over hem, mischien komt ie niet meer thuis, hij zal een nieuwe „darling" opgesnord hebben! Jakkes, wat ben ik aan het zeurpieten! Láát ie een ander hebben. Rustig laten doorzwemmen. — Ik zal 'm eens 'n kaart sturen. Wat zal Holland me brengen? Als 't tegenvalt, of als Fred Norinchen niet trouw blijft, tjoepen we met z'n beidjes naar Amerika. Sally, ga slapen, kind! Ik heb warempel pijn in m'n bol van het piekeren."

En in de andere slaapkamer lag Margret wakker, want ook zij kon den slaap niet vatten.

Maar in háár hoofd was geen enkele gedachte, die niet haarzelf gold.

Ze berekende hoe lang ze van al wat ze verdiend had, plus de vorstelijke eindgift, zou kunnen rond komen.

„Ik zal denk ik ergens een zit-slaapkamer huren, want nu, na alle weelde, weer op de kleine slaapkamer met ons drieën, is me niet mogelijk.

Ik heb kennissen genoeg waar ik kan dineeren, zoodat ik alleen maar voor m'n ontbijt en lunch heb te zorgen en dat doe ik dan zoo matig mogelijk. En heb ik geen invitatie voor het diner, dan neem ik ergens een warme plat, of ik eet voor een dag eens geen warm eten. Alles beter, dan thuis in die kippetjeswoning te zijn en al het gelamenteer aan te hooren van moeder en de zussen. Als het geld van den petroleum-Protz op is kan ik wel weer verder zien. Ik heb met Sally's getuigschrift, dat ik zeker zal accepteeren, een goede kans om als dame de compagnie met de een of andere oude zeur op reis te gaan. — In ieder geval heeft Amerika me zelfstandiger gemaakt en ben ik een beetje bereisd geworden."

En in die geruststellende zekerheid sliep ook zij in.

't Was allemaal als in een droom voorbij gegaan.

Eerst was er het weggaan van Margret geweest, dat zonder eenige ontroering had plaats gehad, maar waarbij Sally een plichtmatige correctheid aan den dag had gelegd, die zich zelfs had uitgestrekt tot een „reuzenstruik" en een vracht bonbons om de reis naar Holland mee te bekorten.

En toen kwamen voor Norine en haar vader weken, die van een overgroote smartelijkheid waren.

Want er moest inventaris gemaakt worden van al wat tot het hotel behoorde en door den nieuwen eigenaar met den koop van het hotel zou overgenomen worden.

En ieder stuk, dat al die jaren in het huis gestaan had, en nu opgeteekend werd, gaf hen een vlijmenden steek door het hart.

Al wat in hun eigen huiskamer stond, zou opgezonden worden naar Elsie en Grety, zoodat vader altijd omringd zou zijn door de meubelen waartusschen hij en z'n onvergetelijke vrouw zoo gelukkig waren geweest.

Norine was als gouvernante aangenomen in het hotel in Amsterdam op een salaris, dat hare verwachtingen ver te boven was gegaan.

Ze had daardoor het heerlijk vooruitzicht, haar vader een geregelde maandelijksche toelage te kunnen zenden.

„Zoolang ik geen werkkring heb, zal ik het gaarne accepteeren," had hij gezegd, want in hem was de stellige hoop, een plaats te zullen vinden.

Het echtpaar van der Meerlen was naar Holland teruggegaan, mevrouw, veerkrachtig en gezond en beiden met een gevoel van groote dankbaarheid voor Norine, die, al had ze het ook nog zoo druk, steeds tijd had weten te vinden om mevrouw met kleine zorgjes te omringen en flinker te maken.

Norine had moeten beloven veel bij hun te komen en ze te beschouwen als heel naaste familieleden.

Achtereenvolgens waren toen alle gasten vertrokken, uitgezonderd Sally, die weigerde vooruit naar Holland te gaan en Norine en haar vader wilde bijstaan in het voor hun zoo moeilijk werk.

Toen pas had Norine kunnen zien hoeveel goeds er in de oogenschijnlijk zoo oppervlakkige en lichthartige Sally verborgen lag.

Want stond ze steeds klaar om hen met alles te helpen, zoodra er een gelegenheid was, waarop Norine en haar vader rustig te zamen konden zijn, was Sally nergens te vinden, om plotseling weer op te duiken als Norine werk voor haar had.

En toen een week vóór Norine's vertrek Elsie en Grety met hun gezin kwamen, om voor het laatst allemaal bijeen te zijn in het ouderlijk huis, had Sally plotseling zin om te wintersporten in Beatenberg en vertrok ze voor een week daarheen.

Eigenlijk waren allen blij toen het afscheid aanbrak.

Herr Röstel had niet gewild, dat Norine het laatst uit het hotel zou gaan, hij was met zijn getrouwde dochters achtergebleven tot Norine vertrokken was en voor elkaar hadden ze zich flink gehouden tot het laatste oogenblik toe.

En Norine had, toen ze met Sally in den trein zat, gewuifd tot ze niets meer van het dierbare grijze hoofd gezien had. Maar toen was ook haar kracht gebroken en was ze zacht huilend neergedoken in het hoekje van de coupé.

Sally had haar rustig laten uithuilen en was al dien tijd verdiept geweest in een Amerikaansche novelle, die ze gewend was bij bosjes te verslinden. Maar de heele verdere reis had ze Norine verkwikt met al haar goede zorgen en ze was van een kalme opgewektheid, die geheel verschilde van haar anders zoo luidruchtige vroolijkheid.

Norine had moeten goed vinden dat zij de regeling had van hun reis naar Holland, iets wat haar na alle drukte van de voorafgegane weken heel welkom was.

„Je hebt 't maar weer eens Amerikaansch aangelegd," zei Norine, toen ze eindelijk merkte, dat ze de geheele reis door in een gereserveerd compartiment zaten.

„Laatste weelde-uitspatting van een petroleumprinses!" lachte Sally.

„Je zult eens zien, hoe sober ik ga leven als we in Holland zijn!"

En ze verkneuterde zich bij het idee, dat Norine niet wist, dat ze den braven meneer van der Meerlen er voorgespannen had om te zorgen, dat ze een slaapkamer kreeg vlak bij Norinchen.

„Als ik maar eerst in dat hotel zit," had ze tegen de van der Meerlen's gezegd, „dan zal ik wel zorgen, dat alles gaat zooals ik het me voorstel. Ik boks zooiets voortreffelijk voor elkaar!"

Waaraan de van der Meerlen's dan ook geen oogenblik twijfelden.

„Geen onaardige aankomst," zei Sally, toen ze de lichten van Amsterdam uit het donker zagen verrijzen.

Toen de trein het perron binnenreed, liet Sally het portierraampje zakken en boog zich erover heen.

„Halloh!" gilde ze uit alle macht en ze zwaaide met den zijden doek dien ze van haar hals had getrokken en Norine naar voren duwend: „Kijk eens wie daar staat, Norinchen!"

„Fred!" riep het meisje blij.

„Rol er niet uit!" plaagde Sally.

„'n Gelukje, dat de van der Meerlen's er ook staan, tenminste nog wat belangstelling voor mijn behouden aankomst!"

„We brengen jullie naar je nieuwe home," zei meneer van der Meerlen, na de hartelijke verwelkoming.

„'t Is heel jammer, dat je niet eerst nog een weekje bij ons kunt komen, maar we begrepen en respec-

teerden, Norinchen, dat je tot den laatsten dag bij je vader wilde blijven."

Uit het station gekomen, stapte Sally met de van der Meerlen's in hun auto, Norine zette zich bij Fred in den bekenden rooden two-seater, waarop Fred voor deze gelegenheid de kap gezet had.

„We moeten elkaar gauw rustig zien te spreken," zei Fred. „Mevrouw van der Meerlen heeft me aangeboden hun gast te zijn zoo vaak jij bij hun bent. De oudelieden zijn tamelijk halsstarrig.

Ik heb 't je niet willen schrijven, deartje, je had genoeg soesah aan je lieve bol. Mieke wil je dolgraag spreken. Geef een telefoontje als je vrij bent, dan komt ze je begroeten. 't Zal nog wel even duren, voor we de oudelui zoover hebben, dat je bij ons kunt komen. Saaie beweging, niet?"

De auto reed met snelle vaart door de drukke straten en Norine had het gevoel of ze ieder oogenblik tegen een auto of tram zouden opbotsen. Fred's claxon gierde tegen de andere autosignalen in. Trams schoten voorbij, menschen weken haastig uit, ze reden langs een verlicht plein, dat buitenlands aandeed en Norine's hoofd was moe van alle geluiden, die ze in het lieve rustige Interlaken niet gewend was te hooren.

„Ik dacht, dat je op het bureau kwam," zei Fred en Norine voelde een geringschatting voor haar gouvernante-schap in zijn toon.

„Daar was eerst sprake van, maar de gouvernante, die er al vele jaren was, is ernstig ongesteld en nu

hebben ze mij als haar plaatsvervangster aangesteld. Ik ben er wel blij mee, want het salaris is veel hooger en daar kan ik vader dus mee helpen."

Ze reden nu in een veel rustiger buurt en Fred legde even zijn arm om haar heen en trok haar teeder naar zich toe.

„Je bent lief, deartje, en je denkt altijd aan anderen. Maling, of je gouvernante of secretaire bent. Je bent mijn Norinchen en daarmee basta!"

Het deed haar goed, den ouden hartelijken toon te hooren en ze nestelde zich even warm in zijn koesterende omarming, blij te weten, dat er in het vreemde land iemand was waar ze van hoorde.

De auto stopte voor een groot hotel, dat deftig aandeed, vond Norine.

Een niet minder deftige en goudgegallonneerde portier kwam op Fred's ge-claxon de marmeren trappen afgerend, achter hem aan een lilliputterchasseur, eveneens in deftig livrei gestoken. Twee huisknechten met groene voorschoten aan, waren dra bezig de bagage af te laden.

„Dag Liebster," zei een wat beverig stemmetje, „Auf wiedersehen."

Fred keek beduusd. Hij had in de gemakkelijkheid waarmee hij gewend was zich te bewegen, vergeten, dat zijn Norinchen niet als gast dit hotel zou betreden.

Maar naast hen stond Sally al.

„Kom, dearest, we gaan gauw naar binnen," zei

ze, Norine onder den arm nemend, „ik rol om van den slaap. Bye Fred!"

Norine nam afscheid van de van der Meerlen's met de belofte zoo gauw als het kon, te zullen komen.

De twee auto's reden weg en de beide meisjes, staande op de hooge hotelstoep, wuifden ze na.

De portier en de piccolo, die in eerbiedige houding gewacht hadden, tot de dames uitgewuifd waren, lieten 't tourniquet draaien en de meisjes wervelden naar binnen in de goed-verwarmde en hel-verlichte hotelhall, waar een gezoem was van gasten.

„O! dear old America!" juichte Sally, die bekende klanken hoorde en de portier, zich naar haar overbuigend, berichtte, dat zich vele landgenooten van Miss in het hotel bevonden.

„Great Heavens! als er maar geen kennissen bij zijn!" lachte Sally.

„'t Is prettig de bekende klanken van je moedertaal weer eens te hooren, maar de lieve kennissen kunnen me gestolen worden. Kom, darling, we moeten onze namen inschrijven!" en Sally wilde zich naar de balie begeven.

„Personeel hoeft niet in te schrijven," zei Norine, en er was even een bittere klank in haar stem.

Dan wendde ze zich tot den portier en maakte zich bekend als de nieuwe gouvernante.

Z'n stem was eenige graden minder beleefd, toen hij hoorde, dat ze geen rijke Amerikaansche was, maar z'n oogen, die eerlijk en vriendelijk waren, namen snel Norine's fijne figuurtje in zich op en er

kwam iets als een vaderlijke teederheid op zijn gezicht, toen hij zei:

„Ik hoop, dat u het naar uw zin zult hebben in uw nieuwen werkkring," en dan, met een wuif-beweging naar den kleinen chasseur, die als een schaduw achter hem stond:

„Quick, chas! breng Fräulein Röstel naar Madame."

„Tot straks op m'n kamer, baby!" riep Sally haar na, en eer nog Norine bij Madame beland was, wist de portier en het heele bureau al, dat de dochter van den rijken petroleumkoning Graham een intieme vriendin was van hun nieuwe gouvernante.

„Vreemd!" zei de boekhouder en z'n wenkbrauwen beschreven een halve boog.

„Amerikaansch!" vond de portier en hij haalde z'n schouders op. „Van die American girls kun je immers alles verwachten! Een nieuwe hobby!"

Sally had zoo langs haar neus weg van „m'n vriendin Fräulein Röstel" gesproken, wel wetend, dat het Norinchen een voorsprong zou geven. Had ze niet de ondervinding dat alles boog voor de vorstelijke fooien die ze gewend was te geven?

Achter den kleinen chasseur aan liep Norine de lange gang door over den molligen Smyrna-looper, die haar een gevoelige steek gaf en evenals alles in dit schitterende eerste rangs hotel, een scherpe tegenstelling bood met het vervallen uitzien van hun eigen oude en toch zoo dierbare hotel.

„Entrez!" riep een heldere stem, toen de chasseur

aanklopte aan een deur aan het einde van de lange gang.

„U kunt binnen komen," zei hij, opende wijd de deur en liet Norine passeeren.

Heel kleintjes en schuchter stond ze in de enorm groote en hooge kamer, die overdadig en luxueus gemeubileerd, een kouden indruk maakte.

Madame van Dijk, de vrouw van den directeur, door den portier al telefonisch ingelicht dat de nieuwe gouvernante in aantocht was, stond in eenigszins geposeerde houding bij een grooten palm in een hoek van de hel-verlichte kamer, deed, alsof ze minitieus onderzocht hoe een blad van den palm aan bruine punten kwam.

Ze was een hoogblonde vrouw, met verblindend blanke teint en staalgrijze oogen, die iemand konden doorboren. Ze had, of liever gezegd, ze wilde die hebben, de houding van een koningin en ze was gekleed, of ze regelrecht naar een groot avondfeest moest.

Het blonde haar, nog hoog-gekapt, omsloot als een gouden helm haar ietwat te breed gelaat.

Vlak achter haar stond een groote ruigharige terrier, die kwaadaardig gromde en z'n tanden liet zien.

Madame liet de zweep, die ze, dat zag Norine nu pas, in haar hand had, vervaarlijk door de lucht knallen en riep:

„Allez couche, Rags!"

De hond, direct stil, kroop onderdanig achter haar. Dan, met het air van een vorstin, tot Norine:

„Kaat u zitten, juffrouw Röstel."

Norine dankte den hemel, nu Madame haar, zij 't dan ook in gebroken Hollandsch aansprak, dat haar moeder al haar kinderen haar moedertaal had geleerd, omdat ze dit noodig had gevonden in een land, waar zooveel Hollanders komen.

Madame van Dijk, hoewel ze zelf de Hollandsche taal lang niet onberispelijk sprak, eischte altijd van het personeel, dat ze de taal in den kortst mogelijken tijd machtig zouden zijn. Eigenlijk had ze gedacht, dat Norine, die haar man geëngageerd had, toen zij een week in Parijs was, geen Hollandsch zou verstaan en ze zou dan een grief te meer hebben kunnen aanvoeren tegen het meisje, dat ze veel te jong vond voor de zware taak die haar wachtte — en dit was haar grootste grief, die ze wijselijk zou verzwijgen voor haar man — dat véél te mooi en te elegant naar haar zin was.

Madame van Dijk hield er niet van, dat er onder het vrouwelijk personeel waren, die haar eigen, zoo goed onderhouden schoonheid in de schaduw konden stellen.

Want, dàt ze mooi was — niemand wist het zoo goed als zij zelf!

Er was dan ook in het hotel een collectie vrouwelijk personeel, dat bezwaarlijk in een schoonheidswedstrijd had kunnen uitkomen.

En nu kwam daar plotseling een meisje, dat direct onder háár, Amanda van Dijk, zou staan en dat haar eigen schoonheid wel eens zou kunnen verduisteren!

Henri leek wel gek, om zoo'n jong ding als gouvernante aan te stellen!

Al had nu honderdmaal een van de Commissarissen haar aanbevolen, dat was toch geen reden om het hotel in gevaar te brengen.

De staalgrijze oogen gleden koel over heel het bekoorlijke persoontje, dat haast verzonk in de enorme fauteuil van zee-groen gestreepte zijde met rose roosjes.

„Ik dacht niet, dat u zóó joenk was," zei ze dan langzaam. „Hoe heeft u het aangedurfd een zóó schwere en verantwortliche Stelle aan te nemen."

„Ik heb in ons eigen hotel niet anders gedaan, ik ben gewend hard te werken en met personeel om te gaan."

„Nun ja, in zoo'n kleines Haus." De toon waarop dit gezegd werd was zóó laatdunkend, dat Norine haar bloed voelde koken.

„Zóó klein is ons huis niet." Norine's stem beefde. „Honderd bedden!"

„Ach so, nun ja!" ze lachte een akelig minachtend lachje waarin al haar ongeloof in Hotel Beau-Séjour lag.

Dan boog ze zich over naar den hond, die vlak voor haar voeten lag en hem een por met de zweep gevend, riep ze:

„Allez houp, Rags!"

Ze stond op, ging naar de telefoon, haar stem één commando:

„'t Privékantoor!" en zich naar Norine wendend: „U heeft Herrn Generaldirektor nog niet gesproken?"

„Nog niet, Madame."

„Henri!" galmde ze door den hoorn, „die gouvernante is aangekomen."

Ze nam verder geen notitie van Norine, zich vermakend met den hond bonbons toe te werpen, die ze hem, den blanken arm hoog geheven, liet vangen en waarbij het dier, wanneer hij het zoete hapje miste, een striem met de zweep kreeg, die lang niet malsch was.

Dan kwam Herr Generaldirektor binnen.

Slank, kaarsrecht, geheel grijs al, en met heel vriendelijke oogen. Dit was de indruk die Norine van hem kreeg, toen hij, haar hartelijk de hand drukkend, zei:

„Welkom in ons huis, Fräulein Röstel, ik hoop van harte, dat het u goed bij ons zal bevallen."

En terwijl hij op gemoedelijke wijze met haar sprak over Zwitserland, dat hij goed kende, gingen zijn oogen onrustig naar zijn vrouw, die al dien tijd bezig was den hond te dresseeren en zich niet in het gesprek mengde.

„Heb je Fräulein Röstel op de hoogte gebracht van het werk, dat haar te wachten staat, Amanda?"

„Heb iek haar engagiert?" Het blonde hoofd achterover, keek ze hem uitdagend aan.

„Enfin, u zult wel moe van de reis zijn. Morgenochtend ga ik persoonlijk de ronde met u doen. Ik

denk, dat het im groszen Ganzen niet zooveel zal verschillen van uw werk in het eigen huis."

Hij belde den portier en verzocht hem Fräulein Röstel haar kamer te wijzen.

Toen ze met dezen in de lift stapte, zei hij lachend:

„Storm in aantocht daar beneden! U had dertig jaar ouder moeten zijn!"

Ze negeerde zijn woorden, vroeg vriendelijk of Miss Graham al op haar kamer was.

„Ik heb haar een half uur geleden naar haar kamer gebracht."

Toen ze op de zesde étage aangeland waren, de liftier de lift deed stoppen, en ze uitstapten, zei de portier, terwijl hij haar met iets als medelijden aankeek:

„U moet het niet onderschatten, uw functie hier. Ik heb zelf kinderen en ik ben dol op ze, maar ik zou ze liever uit schoonmaken laten gaan, dan ze onder commando van Madame te weten. Meneer is het beste mensch dat er op God's aardbodem rond loopt, maar die duivelin heeft hem er finaal onder! U moet niet denken, dat ik kwaadspreek, maar ik ben begaan met u en, 't is zooals ik zeg, ik heb zelf kinderen. Nou, hier staat u voor uw kamer. Het beste er mee, Fräulein Röstel en als ik u met iets van dienst kan zijn, dan heeft u maar te kikken."

Ze knikte hem vriendelijk toe, want ze voelde, dat er uit zijn woorden een waarachtig medevoelen sprak en zijn eerlijk, open gelaat zei haar, dat ze een steun aan hem zou hebben.

Moedeloos, eigenlijk geheel gedeukt, deed ze haar kamerdeur open.

„O, hoe cosy!" was haar eerste uitroep, toen ze de tamelijk ruime kamer binnentrad, waar Sally in een zijden pyama zat te lezen, de bloemen van Fred in een ranke vaas stonden, een lampje met zachtgeelomhuifden kap — Norine herkende het als een lampje, dat ze vaak op Sally's kamer had gezien — een gedempt licht wierp op al wat Sally aan genoegelijkheid had aangebracht in den tijd, dat Norine beneden had gezeten.

„Hoe was de kennismaking?" vroeg Sally en ze keek haar onderzoekend aan.

Norine's eerste opwelling was om haar groote teleurstelling tegen Sally uit te spreken, maar dan bedacht ze, dat het eigenlijk flauw zou zijn om na deze eerste ontgoocheling den moed al op te geven.

„All right!" antwoordde ze kort.

„Heeft Madame je aan haar boezem gedrukt?"

„Shut up! Stel je voor, dat ze me bij een eerste kennismaking zou omhelzen! Maar ze was heel geschikt."

„Waarom lieg je zoo, Norinchen? Madame Amanda van Dijk, née Bodowsky, voorheen paardrijdster, thans Frau Direktor, is de grootste duivelin die er op de wereld rondtolt. Ze zal heusch voor jou geen uitzondering hebben gemaakt, vooral niet, omdat je mooi en jong bent. Heeft ze de „peitsch" niet voor je laten knallen?"

„Sally.... hoe weet je....?" vroeg Norine een en al verbazing.

Sally lachte triomfantelijk.

„Ohne trucs, baby! Ik heb een kamermeisje van ongeveer vijftig schoone lente's en ze was nog geen vijf minuten in m'n kamer, toen ik al wist, dat ze al dertig jaar in dit hotel is, verknocht schijnt aan het huis en leeft op de herinnering aan „onze vorige Madame zaliger!" Ze heeft voorts een hartgrondigen hekel aan de paardrijdster en een diepe vereering voor diens ongelukkigen gemaal, die door de schoone Amanda getiranniseerd wordt en die altijd maar weer tracht goed te maken, wat Amandelchen „verputzt" heeft."

„Sally!"

„What 's the matter? Sta je versteld over m'n detective-neigingen?"

„Ik vind het niet prettig, dat je met het personeel over dergelijke dingen spreekt."

„Ik sprak niet, zij kookte over en ik luisterde. Ze dacht — wetende, dat ik jouw vriendin ben — aan het wijze spreekwoord: „Une femme avertie . . . etc!"

„Maar hoe wist ze, dat jij mijn vriendin bent?"

„Oh, that's another story! Dat vertelde ik haar. En 't is heelemaal niet erg, baby, maar geheel in je eigen voordeel. Dàt kan ik je wel zeggen, als ik merk, dat de paardrijdster je negert, dan zal ik haar een knock-out verkoopen, dien ze haar leven lang niet zal vergeten."

„Doe niet zoo idioot, Sally. Ik ben hier pas een

paar uur. En op geklets van het personeel ga ik nooit af. Herr Director is een heel beminnelijk mensch en morgen zal hij me zelf door het huis rondleiden en me inwijden in mijn werkzaamheden."

„Dat is toch het werk van Amandelchen, is 't niet?"

„Die bemoeit zich misschien niet met de zaak."

„Oei, oei! dàt moest waar zijn! Ze doet zelf niet veel, dat is zoo, maar ze láát doen en hoe! en ze dresseert „das Personal" of ze een troep Trakhener hengsten voor heeft. Enfin, je zult het zelf ondervinden."

„Afwachten! ik ben niet bang voor een beetje werk en ik kan niet meer, dan m'n uiterste best doen."

Er werd op de deur geklopt.

„Come in!" galmde Sally.

Een beleefd buigende kellner met een zilver blad, waarop een whiskey met soda en „un thé" trad binnen, spreidde een sierlijk wit kleedje met kant op de tafel, schikte het theegerei.

Norine, een blosje van opwinding op de wangen, zei vriendelijk, maar beslist:

„Dit moet een vergissing zijn, u kunt de thee weer mee nemen."

„Excuse, dearest, i k heb ze besteld," zei Sally.

„O, natuurlijk, je weet niet, dat ik niets op mijn kamer geserveerd kan krijgen," wees Norine haar lachend terecht.

„Never mind, je bent mijn gast. Heinrich, wil je

den rommel op mijn kamer zetten. Good gracious, wat een poppenkast!"

Heinrich, die een oogenblik tevoren met de koffiejuffrouw had gespot over „de kouwe drukte van die nieuwe gouvernante," die haar thee liet komen, heelemaal tegen de regels van het huis in, keek Norine vragend aan en pas op een vriendelijk knikje van haar nam hij zijn blad op en bracht de bestelling door de tusschendeur die Sally met boos gezicht wijd voor Norine openhield, naar haar kamer.

„Keurig van je, om me zoo'n figuur te laten slaan in het bijzijn van dien kellner!"

„I'm so sorry! Ik vind het heel hartelijk van je en nu weer van die kamer zoo gezellig vlak naast de mijne ook, maar lieve Sally, jij, in je onafhankelijkheid, kunt je niet voorstellen wat het zeggen wil om ondergeschikte te zijn. 't Zal mij ook niet gemakkelijk vallen, omdat ik het nooit geweest ben, maar ik weet tenminste hoe de regels van een hotel luiden en hoe de gouvernante, hoewel ze boven het andere personeel staat, zich in geen enkel opzicht gelijk mag stellen met de gasten of de directie."

„Och, ik ben een uil!" beschuldigde Sally zichzelf. „Op die manier zou ik je verblijf hier nog moeilijker maken. Wil ik maar liever ergens anders gaan wonen, Norinchen? Zeg dat maar eerlijk."

„Het had veel beter geweest en we zijn eigenlijk twee malle, overhoope wichten, om dit, ondanks vader's waarschuwing toch door te drijven. Maar nu je er eenmaal bent laat ik je niet meer weg gaan,

tenminste niet vóór je er zelf genoeg van krijgt. Alleen, maak het me niet moeilijk en laat me geen voorrechten genieten, die het andere personeel ook niet heeft. Mijn vrije uren zal ik eerlijk zien te verdeelen tusschen Fred en jou, maar verder ben ik „Luft" voor je!"

„Waar gebruik jij je maaltijden?" vroeg Sally, die plotseling begon te beseffen, dat alles niet zoo gemakkelijk en prettig zou gaan als zij het zich had voorgesteld. „Zeker ook niet gelijk met mij?"

„Natuurlijk niet! Heb je dat één oogenblik gedacht? Had ik er maar eerder met je over gesproken, nu is 't zoo'n teleurstelling voor je. En wat zal je zoo'n heelen dag uitvoeren? Ik kan me heusch niet met je bezig houden. Ik had zelf geen idee, dat het zoo'n groot en deftig hotel zou zijn. Wees verstandig, Sally en ga zoo gauw mogelijk naar Amerika terug, het wordt hier niets."

„No question about! Het zal hier wèl wat worden, I am sure. Ik ga eerst Amsterdam verkennen en tegen dat ik daarvan genoeg heb, is er hier wel een plaatsje voor me vacant. Wedden?"

„Wedden wil ik er niet om, want jou lukt tenslotte alles. Maar dat het je zoo gemakkelijk zal vallen als bij ons, betwijfel ik."

„In ieder geval heb ik al gehoord, dat er een zuster van Mr. van Dijk op het bureau werkzaam is, juffrouw Betty, die aangebeden wordt door het heele personeel en in ieder opzicht het contrast van Amandelchen moet zijn. Haar ga ik dus enteren."

„Je entert maar! Als je maar niet in mijn vaarwater komt. En nu ga ik slapen, want ik tol gewoon en morgen is het vroeg dag."

Toen Norine den volgenden morgen om zeven uur gewekt werd was het haar droef te moede. Ze had zoo heerlijk van het ouderlijk huis gedroomd en het ontwaken in de vreemde omgeving, de angst die haar bevangen had van het oogenblik af, dat ze het groote hotel binnen gekomen was, maakte, dat ze een gevoel had alsof al haar ledematen verlamd waren. Ze schoot niet op met haar toilet, terwijl ze toch juist zoo vlug klaar had willen zijn. Natuurlijk sprong het rubberknopje van haar jarretel en wist ze niet zoo gauw het doosje te vinden waarin ze het reservepaar had opgeborgen.

O, ze had wel kunnen huilen! Wat moest ze beginnen! Ze kon toch moeilijk met een half afgezakte kous naar beneden gaan. Daar vond ze 't eindelijk. Natuurlijk lag het vlak vooraan in haar zakdoekenla.

De zekerheid, dat haar kous nu geen dartelheden kon begaan, maakte, dat ze vlug opschoot en toen ze klaar was en op het klokje keek, zag ze, dat ze nog even te vroeg was. Ze deed het licht uit, trok de gordijnen vaneen, de ramen open en snoof met welbehagen de frissche lucht op, die naar binnen stroomde. Ze boog zich uit het raam.

„Hemel! wat een ijzige hoogte!" griezelde ze.

Even bleef ze kijken naar het glimmende asphalt, dat spiegelde door den er op neerkletterenden regen.

Menschen als kleine stipjes, met druipende parapluie's boven hun hoofd, spoedden zich naar hun werk. Trams gleden tjingelend voorbij en het was een gestaag heen en weer trekken van auto's en vrachtwagens.

„Een druk punt," dacht ze, toen ze ontdekte, dat haar kamer aan den voorkant van het hotel was. „Daardoor heb ik den geheelen nacht het autogetoeter gehoord."

Huiverig geworden door de vochtige lucht, keerde ze zich van het raam af, verliet de kamer en spoedde zich langs de personeeltrap naar beneden tot ze in de hall kwam, waar de meisjes bezig waren met stofzuigen.

Een slanke, al grijzende dame, die met den portier had staan praten, kwam naar haar toe en haar vriendelijk de hand toestekend, zei ze:

„Ik ben juffrouw van Dijk, de zuster van den directeur."

Twee warme, donkere oogen namen Norine even op en dan zei ze langzaam:

„Wat is u nog jong, Fräulein Röstel. Feitelijk veel te jong voor deze zware taak."

Norine, die zich onmiddellijk heel vertrouwd voelde, zei lachend:

„Ik ben immers een hoteliersdochter!"

„Ach ja, dat is ook zoo, dan is men er in opgegroeid en heeft van z'n prilste jeugd af niet anders gezien. Maar u ziet er nog niet eens uit voor een en twintig jaar. Ik ben haast bang, dat het personeel zal ge-

looven, dat we een bakvischje als gouvernante hebben aangesteld," plaagde ze.

„Dan zullen ze gauw genoeg weten, dat ze me niet als zoodanig moeten behandelen, want dan verandert de bakvisch minstens in een haai!"

„U ziet er nogal niet haaierig uit! Enfin, ik wensch u dan veel succes in uw werkkring en ik hoop, dat het u bij ons zal bevallen. Maar komt u even bij me op bureau, mijn broer zal daar direct komen."

Zoo welgemoed stapte Norine achter haar aan naar het privé-kantoor, waar Betty van Dijk haar domein had.

„Wat een lieve vrouw," dacht Norine, toen ze, gezellig zat en Betty van Dijk haar vertelde, hoe ze al twintig jaar de hoofd-boekhouding verzorgde.

„Wat heeft ze slanke handen en hoe mooi beweegt ze ze. En zoo ladylike is ze. Hemeltje, wat een verschil met Madame! Ik wil gelooven, dat het personeel dol op haar is. Ik ben het nu al," peinsde Norine.

„U zult misschien liever eerst willen ontbijten," zei juffrouw van Dijk, nadat ze een tijdje met Norine had zitten praten en op Betty's verzoek in het Hollandsch. „Dom van me. Ik jaag u dus maar weg. Mijn broer heeft de afspraak zeker vergeten. Ik zal hem naar u toe sturen als hij hier komt. En juffrouw Röstel, luistert u eens, er zullen misschien moeilijke tijden voor u komen hier.... enfin, ik wil maar zeggen, u kunt altijd bij mij komen, na afloop van het werk kunnen we dan knusjes babbelen. En uw Hollandsch valt me erg mee."

Een bemoedigend knikje, een stevige handdruk en Betty van Dijk sloeg het legboek open om er de krachtige cijfers in neer te zetten, de lange rijen op te tellen, al het dagelijksch werk te doen, dat ze nu al onafgebroken twintig lange jaren deed.

Maar het werk vlotte niet als anders en de slanke hand met de vulpen bleef werkeloos op het boek rusten, de vriendelijke, donkere oogen staarden naar buiten.

„Arm ding, ze zal het hier niet gemakkelijk hebben. Jong en mooi!" peinsde ze. „Gisterenavond was Amanda al zoo furieus. Ik denk niet dat Fräulein Röstel hier lang zal blijven."

Dan kwam haar broer het bureau binnen.

„Wat ziet hij er moe en verdrietig uit," dacht ze en hard op:

„Fräulein Röstel wacht op je, ik heb haar gezegd maar eerst te gaan ontbijten."

Hij streek zich over het hoofd en zei met pijnlijk vertrokken gezicht:

„Amanda zal haar zelf rondleiden."

Betty keek vol deernis naar het bleeke gelaat van haar broer.

„Heb je weer hoofdpijn, Henri?"

„Zooals gewoonlijk, wanneer ik slecht geslapen heb. 't Zal straks wel overgaan."

Hij zette zich neer aan het groote bureau, dat over Betty's schrijftafel stond, begon de post in te kijken.

Betty's pen vloog over het papier, maar af en toe

wierp ze tersluiks een blik naar haar broer, die telkens het hoofd in de hand steunde en moedeloos voor zich uit tuurde.

De stilte om hen heen werd plotseling verbroken door een schelle, kijvende stem, die uit de hall opklonk.

„Goeie hemel!" schrok Betty op en haar broer, z'n stoel haastig verschuivend, wilde zich naar de hall begeven. Doch bij de deur stuitte hij al op Madame, die in een hemelsblauwe deux-pièces van velours, de onafscheidelijke Rags achter haar aan, met driftige stappen het bureau instoof.

„Denk eens aan, Henri! daar is me die Ochse van een Troitje bezig het tapijt naar den verkeerden kant te schtofzoigen! Daar zal men haar toch onmiedelijk oentschlaan, nicht? Wie vele malen heb iek haar dit gezegd. Zoo eene Ente, zoo ein Rindvieh, zoo eene...."

Als Madame nijdig was, vergat ze af en toe het onberispelijke Hollandsch te spreken, waar ze zich zoo op liet voorstaan.

„Bedaar toch, Amanda. Ik zal Truitje straks onder handen nemen. En schreeuw niet zoo, de gasten kunnen je hooren!"

„Meinentwege. En waar ies dan die nieuwe gouvernante? Schön! al die eerste morgen te laat te komen! Teeken haar aan voor boete, Betty!"

„Fräulein Röstel was hier op tijd," zei Betty kalm. „Ik stuurde haar naar de koerierskamer om te ontbijten."

„Jai schtuurt! jai schtuurt! bemoei iek mij met jouw boeken, wáás? Rags, kom hier! Allez houp!"

Een gebiedend gebaar met de blanke hand en Rags, die vlak achter haar had gezeten, kroop voor haar voeten.

„Brave, brave!" haar lakschoentje plantte zich op zijn kop. „Waar ies dan dat Fräulein jetzt? Iek zal haar het hois zien laten, zal ze zelf wel angst hebben voor die Stelle, die dumme menschen haar ien de hand spielten. Kan ze ja zien, wat alles d'ran en d'rum hängt!"

Majesteitelijk zeilde Madame het bureau uit, met Rags als een schaduw achter haar.

„Chasseur!" galmde haar stem door de hall, bij welke klank de geheele staf, van den portier tot den piccolo, in stramme houding stond.

„Ga naar de koerierskamer en zeg de gouvernante dat iek haar op de vierde étage wacht."

Madame stevende naar de lift, waar de liftier zich al in een eerbiedigen kronkel vouwde, en hipte op haar elegante hooggehakte schoentjes het weelderige goud-getraliede en rood-gecapitonneerde kamertje in, dat lift heette, terwijl beneden in de hall de kleine chasseur vurig hoopte „dat ze met de heele lift naar beneje zou duvelen," een wensch, die iederen keer in z'n verbitterd hartje opkwam als hij Amanda de lift in zag gaan.

Maar ze kwam, ondanks dien zwarten wensch, behouden op de vierde étage aan en begaf zich, in afwachting van Norine naar de magazijnen waar het

reserve mobilair zich bevond, om, zaakkundig met den haar wachtenden huisknecht te spreken over het „changieren" van eenige kamers.

„U doet mij dan die kast daar op 40 zetten en brengt me die kast van 40 op 16, nicht? maar direct! verschtanden?"

En òf hij het verstaan had! en geen twijfel, of Madame's commando zou onmiddellijk en stipt uitgevoerd worden.

„Ah, juffrouw Röstel," ze draaide zich naar Norine, die wat schuchter in de deuropening stond te wachten. „Nu zal ik u eens zien laten, wat ien een eerstklassieges hois allemaal d'rum en d'ran hängt!" Een breed gebaar naar de salon-ameublementen, de schilderijen, ledikanten en al wat opgestapeld was in de groote magazijnen: „Ons reserve-meubilair! daar heeft man, wie man zegt, maar te graipen wenn man changieren moet. Rags, kom her!"

Ze draaide het magazijn uit en met een bevelende knik naar Norine:

„Volgt u mij."

Ze maakte eenige kamerdeuren open.

„Hier schlaapt das Personal. Dat ziet man ook niet in ieder hotel, was? Diese reinlichkeit, diese.... was? Rags, kom her."

Ze wervelde naar de lift, drukte op den knop en het belletje rinkelde onafgebroken.

„Derde étage!" klonk het commando.

Norine stapte als een goed gedrilden rekruut achter haar aan.

Met wuivende handbeweging annonceerde Amanda:

„Sehen Sie, de twee service-kamers van het étage-personeel, de bergplaats van het reserve-linnengoed en de dekens, merkt u dat aan, de lift in de service die naar het sous-terrain gaat. Alles eerste klas waas?"

De lift bracht hen naar de tweede en daarna naar de eerste étage en Amanda was koninklijk, toen ze met wijding de deuren openwierp van de appartementen met „saloon", waar alle gekroonde hoofden van Europa gelogeerd hadden.

„Sehen Sie, bij a l l e slaapkamers badkamer en toilette, op a l l e kamers telefoon en licht-signaal-inrichting, da hoort man niet dat hinderlieke schellen, nicht? Na, daar is wel iets te oenderhouden, waas?"

Ze triomfeerde inwendig, want ze zag, hoe al dit grootsche Norine inderdaad imponeerde.

„Und jetzt die parterre!"

Norine voelde zich kleiner en kleiner worden, toen ze de enorme lees- en conversatiezalen binnenkwam, de zalen met de rijke tapijten, het rustig-mooie meubilair, de immense lampen en spiegels, de uitgebreide bibliotheek.

„So was ziet man niet overal, waas?"

Ze gingen de lange corridor door en Norine moest de telefooncentrale bezichtigen, de dames- en heerenvestiaires, de weelderig ingerichte coiffeurssalons, de enorm groote table d'hôte zaal, „das Restaurank" en de groote feestzalen.

Amanda's aanschijn werd stralender en stralender en ze genoot van Norine's oprechte bewondering.

„Zooiets hebt u u niet kunnen droomen, waas?"

Neen, dat had ze zeker niet en haar bewondering groeide nog, toen ze in het sous-terrain kwam.

Ze schreed achter majesteitelijke Amanda door koffiekeukens en magazijnen, het z.g. „economat" waar alles in ijskasten, gekoeld door de machinale koelinrichting uit de groote keuken, wordt geborgen, zooals boter, kaas, melk, fruit dessert enz.

In de koffiekeuken, waar de koffiejuffrouwen met ontstellende vlugheid bezig waren het ontbijt voor de talrijke gasten te verzorgen, maakte Madame het meisje attent op de automatische koffie- en theemachines, de eierkokers, die ook al automatisch de eieren op de gewenschte zacht- of hardheid kookten en uit het water lichtten.

„Sowas ziet man niet ien kleine Häuser waas?"

De toon, waarop dit gezegd werd, was tergend en Norine voelde den steek onder water maar al te goed.

„De spoelkeuken," annonceerde Madame, haar voerend naar een groote aparte ruimte, waar duizenden stuks vaatwerk zoomede het zilverwerk gewasschen, gedroogd en gepoetst werden.

Een klein, al bejaard vrouwtje, dat op haar knieën liggend bezig was den grond te schrobben, keek op bij het binnenkomen van Amanda, de gevreesde, doch in haar blik was niet die verstarde en verschrikte uitdrukking, die het andere personeel kreeg bij de komst van Madame.

„Morgen Madame," zei het vrouwtje, „en is dat nou de nieuwe gouvernante?"

Madame negeerde de vraag, maar het vrouwtje genadiglijk toeknikkend, zei ze:

„Morgen Leenchen."

De door zeepsop en soda gerimpelde handen aan haar blauwe werkschort afvegend richtte Leentje zich op en zich op haar teenen verheffend fluisterde ze Madame in:

„Ze zijn zóó lief! U moet ze effies komen kijken!"

Een verheugde kreet ontsnapte Madame.

„Zijn ze gekomen? Wanneer? En hoeveel?"

„Vijf!" Het oude stemmetje bibberde in één verrukking.

„Twee grijsjes en drie zwartjes! Zulke liefies zijn het!"

Norine, die het gesprek gevolgd had, keek in verbazing naar Madame's gelaat, dat één en al verteedering werd. Een wonderlijke verandering van dit zoo hooghartig, koud gelaat.

„Komt u effies mee?" vleide het oude menschje, terwijl ze haar blauwe schort afdeed, waarbij een kraakzindelijk wit schort te voorschijn kwam.

Madame met een blik op Norine, weifelde even, maar dan, de spoelkeuken uitstappend, zei ze, of ze op iets betrapt werd, dat niet in orde was:

„Na ja, we moesten tòch naar de linnenkamer."

Verheugd trippelde Leentje vooruit, haar dun stemmetje zoo blij optwetterend als een leeuwerik op den eersten mooien lentedag.

„Zulke beeldjes! en u moet Moortje zien! Zoo trotsch als een pauw! Nog al geen wonder, in zoo'n mooi mandje. Ik zeg niks! u moet 't maar zelf zien!"

Madame lachte maar en vergat zelfs haar trouwen vazal te roepen, die achter gebleven was in de koffiekeuken, waar hij om klontjes bedelde.

Op de spitsen van haar teenen trippelde Leentje de linnenkamer in, waar een achttal naaisters en stopsters ijverig aan het werk waren om de bergen linnengoed, die het bedrijf vorderde, heel te houden en op te bergen in de groote kasten, die de vier wanden van de ruime kamer besloegen.

Het was er zonnig en warm en de frissche lucht van schoon waschgoed deed behagelijk aan.

In een hoek van de kamer stond een bruin teenen mandje, waar omheen een gordijn van gebloemde cretonne was, vastgehouden door een groote rosezijden strik.

„De poezen-wieg!" gniffelde Leentje, vol verwachting opkijkend naar Madame's gezicht.

Dit was één en al verrassing en neerknielend bij het mandje, lichtte ze met voorzichtige vingers het gordijntje op.

„Ach, nein, wie niedlich!"

Het kleine, zwarte poezen-moedertje liet een lokkend geluidje hooren, toen ze Madame's gezicht om het gordijntje zag verschijnen.

„Moortje, mag iek dan jouw klaine schatjes zien?"

Norine's verbazing groeide met de minuut. Was dat Amanda's anders zoo scherpe stem? Deze

warme, teedere vrouwenstem, hoorde die bij háár?

Eén voor één nam Madame de kleine diertjes in haar handen, drukte de warme lijfjes tegen haar wang.

En naast haar stond het kleine, oude vrouwtje, dat dezelfde verrukking in stem en oogen had als haar meesteres en ontroerd keek naar de kleine, hulpelooze diertjes.

„Ach, 't ies zu niedlich!" zuchtte Madame, de poesjes behoedzaam neerleggend. „Leenchen, geeft u Moortje een gekloptes eitje, nicht? en.... en .... u heeft het mandje heel, heel mooi verzorgd."

Een laatste blik naar de poezen-familie en dan, met een koelen knik naar Leentje:

„Zoo, jetzt gaat man weder aan de arbeid, nicht?"

Een nòg koeler blik naar Norine, het bevel inhoudend haar te volgen.

Achtereenvolgens liet ze Norine de magazijnen zien, waar het tapijtgoed en alle benoodigdheden voor stoffeering en reparaties aan het meubilair door vast personeel in het huis verricht werden.

„Sowas gebeurt nur ien eerstklassiege haüser!" snoefde ze en ze bracht Norine naar de verschillende eetkamers voor het mannelijk en het vrouwelijk personeel, waar aan helder geboende tafels de maaltijden gebruikt worden.

Norine leerde de dienstroosters kennen van het verschillende personeel en de dagelijksche rantsoenen.

Toen zei Madame, en in haar stem was weer dat

zekere treiterige genot, dat Norine van binnen zoo opstandig maakte:

„Und jetzt.... laat iek u dan onze keukens zien...."

„O!" dacht Norine nijdig. „Dat heele keuken-gedoe kan me geen zier schelen! Wat heb ik ermee te maken! Dat is toch mijn afdeeling niet. Onverdragelijke protzerei! Ik wou, dat ze opvloog met d'r keukens, die natuurlijk ideaal zijn, anders zou ze ze me die heusch niet laten zien."

En voor haar oogen doemde de veel te kleine keuken van Beau-Séjour op, met z'n geheele ouderwetsche inrichting, waar hun oude, goede chef wonderen in gedaan had. O, ze wist nu al, dat 't eten uit de model-inrichting, die ze nu te zien zou krijgen, haar nooit zóó heerlijk zou smaken als dat van hun eigen kleine, oude keuken.

En haast onwillig schreed ze achter Madame aan.

Maar ze moest niet in hart en nieren een geboren hoteliers-dochter zijn geweest, als ze haar wat kleingeestige jalouzie niet vergeten had, en niet in oprechte bewondering was gekomen voor al wat ze te zien kreeg en dat zoozeer verschilde van dat wat ze gewend was.

De keuken, gelegen onder de groote table d'Hôte-zaal en even groot als deze, had een vloer van lichtbruine tegels, die smetteloos rein waren en dagelijks bestrooid werden met zaagsel, om het vet op te nemen en het loopen zonder uitglijden in de hand te werken.

De muren bestonden uit witte, glanzende tegels.

Twee naast elkaar liggende liften zorgden voor het vervoer der spijzen naar de service-ruimte, die aan de table d'Hôte-zaal grensde.

Een groot fornuis met twee vuren en vier ovens, dat midden in de enorme keuken stond, had ondergrondsche rook-geleiding en een groote kap van plaatijzer voor afvoer van de dampen der spijzen en rook, bij het openen der vuren en het bijvullen met brandstof.

Boven het fornuis was een groote ijzeren tralie-étagère aangebracht, waarop de blinkend zilveren schotels, die daardoor goed heet bleven en in staat waren de spijzen, die er opgediend werden, warm te houden.

Aan de muren groote doorloopende banken, afwisselend met kunstgraniet, zink en hout gedekt al naar de bestemming, met daarin gebouwde waschbakken voor groenten.

Boven deze aanrechtbanken, waaronder kasten voor het opbergen van allerhande vormen, taartranden en emaille schalen, stonden op breede planken, smetteloos en blinkend, de roodkoperen casseroles en marmieten, braadsleden en al wat behoorde tot het gebruik van den oppermachtigen heerscher van dit grootsche gebied, den chef-kok.

Naast het fornuis, de groote electrische gril voor het roosteren van brood en grilleeren van vleesch en visch, ter vervanging van de vroegere braadspitten.

Op de withouten tafels stonden verschillende werktuigen, als machines tot het openen van oesters, vleeschsnijmachines en vleeschmolens.

Een afgeschut gedeelte van de keuken was tot bureau van den chef-kok ingericht, waar zich zijn lessenaar, telefoon en kleine bibliotheek van boeken op culinair gebied bevonden.

Voorts een grooter afgeschoten gedeelte met glazen wanden en deur, waar de zoetste aller mannen, de pâtissier den scepter zwaaide en taarten, petits fours, ijs-paleizen, pièces montées, pasteien en meerdere heerlijkheden gefabriceerd werden.

En deze pâtissier, ook alweer een meester in zijn vak, wist van suiker rozen te maken, zóó doorzichtig en fijn, dat ze leken te droomen op het zoete gebak, dat ze sierden.

Op zijn gebied bevond zich ook de electrische ijsmachine voor het vervaardigen van ruw ijs en dessert-ijs.

En naast deze ruimte was weer een aparte afdeeling, de z.g. garde manger, waar een kok, met gelijke benaming, zorgde voor het uitsnijden van het vleesch en het schoonmaken en voor het koken, braden en bakken gereed maken van vleesch, visch, kreeften, etc. De koel-inrichting bracht de garde-manger op lage temperatuur. Daar bevond zich de voorraad aan versch vleesch, visch, overgebleven spijzen, sauzen en al wat voor bederf vatbaar was.

In een aparte ruimte zaten eenige keukenmeiden de aardappelen te schillen en groenten schoon te

maken, die dan aan de koks ter verdere behandeling werden overgegeven.

In een naast de groote keuken gelegen spoelruimte, waar de pannenwasscher of casserolier, zooals zijn vaknaam luidt, baas was, waren de groote bassins met kokend heet water, waar de pannen en het verdere kookgerei voortdurend in gereinigd werden.

Ze waren aan het einde van hun rondgang, Madame en Norine.

„Nun?"

Amanda's kin stak fier omhoog en ze keek het meisje uitdagend aan.

„Es ist wircklich wunderbar!" zuchtte Norine.

„Alsjeblieft, schpreekt u Hollandsch, nicht? Man is hier ien Holland en wanneer man hier sein brood verdient zal man ook de taal schpreken. Rags, kom her! Waar is dan dat vee?"

„Hij is in de koffiekeuken, Madame," zei de casserolier.

„Iek vraag u niets. U kunt antwoorden als iek u iets vraag, nicht?"

Ze draaide de gang in, waar Rags vreugdevol tegen haar opsprong.

„Waar ben jai geweest?"

Rags kronkelde zich in onmogelijke bochten op den steenen vloer.

Patsch, patsch, patsch! Lang niet malsch kwam Madame's beringde hand op arme Rags neer.

Toen wendde ze zich tot Norine.

„Iek denk, u zult u ja niet zoo heel rustig voelen,

waas? Daar zal man toch een kracht voor aanschtellen, die ien groote huizer gewerkt heeft, nicht? Nun, eene monat kan man het probieren, dat wordt toch niets daarmee."

Nog even besprak ze de werkzaamheden met Norine en dan „trok ze zich terug in haar eigen appartementen", als een vorstin, die haar dagtaak verricht heeft en van een welverdiende rust gaat genieten.

„Is Sally niet meegekomen?"

Mevrouw van der Meerlen vroeg het verbaasd, toen Norine op een van haar vrije avonden alleen bij haar kwam.

„Sally is uit, met Amerikaansche vrienden."

Norine zei het kort en mevrouw, met een blik op het bleeke, vertrokken gezicht van Norine, vroeg niet verder.

„Kind, wat fijn, dat je bent gekomen. Mijn man moet laat werken en ik zit vanavond in m'n dooie eentje. En je weet ho e naar ik dit vind."

„Nou en of!" lachte Norine. Dan vroeg ze weifelend. „Heeft Fred soms nog opgebeld?"

„Neen, hier niet. Zou hij komen vanavond?"

„Ik weet het niet. Hij heeft me eenige dagen niet opgebeld en ik heb hem zeker in twee weken niet gezien."

Mevrouw, die thee schonk, hoorde den verdrietigen klank in Norine's stem en een groot medelijden vervulde haar.

„Misschien heeft hij het druk op kantoor."

„Ja, dat zal wel," spotte Norine. „Ik denk, dat hij tot diep in den nacht zit te werken!"

Mevrouw zette het kopje thee voor haar neer, schoof haar stoel dichter bij dien van Norine en gezellig bij haar plaats nemend zei ze langzaam:

„Niet zoo ironisch, Norinchen. Den eersten tijd van je hier zijn is Fred toch altijd gekomen als jij er was, waarom zou hij dan nu opeens weg blijven?"

„Waarom?" barstte Norine los, „omdat zijn boezemvriend Paul van z'n groote reis teruggekomen is en hij avond aan avond met hem uit gaat."

„Hoe weet je dit?"

„Van Mieke. Die komt trouw 's avonds bij me babbelen. Ze ergert zich ook zoo aan die groote vriendschap voor Paul. Trouwens, Fred's ouders houden ook niet van hem en ik geloof, wanneer ze kiezen moesten, ze nog liever wilden, dat hij dan maar met mij trouwde, dan onder Paul's invloed zoo langzamerhand een van die bekende fuif-nummers te worden, die in alle dancings bekend zijn."

Mevrouw van der Meerlen liet haar rustig uitpraten. Ze was eigenlijk blij, dat het meisje er over begon.

„U begrijpt, dat mijn trots er tegen opkomt, om op zoo'n manier gebonden te blijven aan Fred. Ach mevrouw, ik heb het gevoeld, van het oogenblik waarop Fred me in z'n auto naar het hotel bracht. In Interlaken was ik tenminste nog de dochter van den eigenaar van het hotel, hier ben ik „maar personeel" en hij heeft me dit verschillende malen laten voelen."

„Weet je dit nu wel zeker, kindje? Ben je niet wat licht geraakt?"

„Ik geloof het niet," verdrietig zei ze het. „Misschien heb ik wat teveel over mijn werkkring met

hem gesproken, maar al dit nieuwe, heel moeilijke overviel me zoo en met wien kon ik er beter over spreken, dan met hem? Op mijn eersten vrijen dag, toen we in het auto'tje naar Zandvoort gingen, was hij zóó landerig en toen ik hem vertelde van Madame en van m'n werk, zei hij plotseling zoo bruusk: „houd nu toch eens op met dat hotel-geklets. Daar kan ik toch geen interesse voor hebben."

En dan te denken, mevrouw, dat ik maar altijd rustig moet luisteren naar al z'n opgewonden verhalen over de nieuwste dansen, Jazz-moppen en sportnieuwtjes. „Weet u," ze hief haar ernstige oogen naar mevrouw op, „Fred in Interlaken is zooiets heel anders, dan Fred in Amsterdam. Hij valt me soms zoo tegen en dan begin ik te gelooven, dat ik hem allemaal deugden toegedicht heb, die hij niet bezit. Fred is een vlot type, maar.... ach, ik geloof, dat ik 't van huis uit zooveel degelijker en echter gewend ben."

Er was een lang zwijgen, waarbij mevrouw af en toe moederlijk over de fijne handjes streek, die zoo onbewegelijk in Norine's schoot lagen.

„Spreek maar alles eens uit," zei ze hartelijk. „Het doet zoo goed, ik weet wel, hoe blij ik was toen ik in Interlaken al m'n nooden aan jou kon uitklagen en er mijn man niet in den treure mee behoefde te vervolgen."

„Ik heb in die weken zooveel nagedacht en ik ben nu wel zoover, dat ik krachtig genoeg ben, om Fred uit m'n gedachten te zetten. We passen niet bij

elkaar! Hij is het rijkelui's-zoontje en ik ben het hoteliers-kind. Maar ik ben er trotsch op en ik zou mijn bestaan van hard werken niet willen ruilen met dat van al die aardige vriendinnetjes van Mieke en Fred, die 's middags en 's avonds dansen en geen andere gedachten hebben, dan mooie kleeren en uitgaan. Fred is in dien eersten moeilijken tijd toch eigenlijk weinig voor me geweest en als ik meneer en u niet had gehad en Fräulein Betty niet te vergeten, dan.... dan had ik 't misschien niet uitgehouden."

„En Sally dan?" mevrouw vroeg het langzaam.

Er kwam een onwillige trek op Norine's gelaat.

„Wil je er liever niet over praten?"

„Sally? Och, die is óók al anders geworden. Ze is wel hartelijk als ze bij me is, maar ik zie haar niet zooveel. Bij dag heb ik m'n werk en 's avonds gaat ze met eenige Amerikanen waar ze hier kennis mee heeft gemaakt, uit. Ik denk, dat het „hotel-geklets" haar ook begon te vervelen, schoon ik toch voor mezelf weet, dat ik heel weinig gesproken heb over al wat ik door moest maken. En 't is heel wat geweest, meer, dan ik meneer en u vertelde."

„Ik heb 't wel geweten, maar ik heb gewacht tot je me ervan vertellen zoudt en meneer vond, dat je dien moeilijken tijd maar door moest, omdat er voorloopig geen betere weg voor je is en je in dit hotel tenminste vooruit kunt komen."

„Echt meneer," zei Norine dankbaar. „Ik ben menig keertje van plan geweest om den heelen boel

in den steek te laten en naar vader te gaan, maar dan dacht ik weer, hoe ellendig 't zou zijn, als ik hem het geld niet kon sturen en dan verduurde ik weer gelaten al wat Madame in het werk stelde om me er uit te treiteren. Ze was een duivelin, in den waren zin van het woord!"

„Wàs? Is ze het dan niet meer?"

„Nu," lachte Norine, „ze is nòg geen engel, maar toch is de verhouding tusschen ons nu beter, dan iemand had durven hopen. De weg naar Madame's hart gaat langs de poezen! U zult het niet willen gelooven, maar die vrouw, die zoo hard en koel is en al wat onder haar staat beleedigt en trapt, is als ze bij haar acht poezen is, de zachtheid en teederheid in persoon. Nu ben ik toevallig ook erg dol op al wat kattebeest is en Leentje, die me goed gezind is vanaf het eerste oogenblik van m'n lang niet joyeuse entrée in het hotel, bezorgde me direct vrijen toegang in het katten-heim! O, u moet het eens komen zien. Es ist z u niedlich, zou Madame zeggen."

Mevrouw, die blij was, dat Norine zoo levendig begon te vertellen, vroeg vol belangstelling naar het katten-heim en Norine, heel opgewekt, nu ze in de warme, hartelijke omgeving was bij de vrouw, die haar moederlijk gezind was, vertelde:

„Het katten-heim is een kamertje in het sousterrain, waar Madame en Leentje acht zwervers bijeen gebracht hebben die in den hotel-tuin voor de ramen van den chef-kok om voedsel bedelden. Eertijds acht vermagerde, armtierige katten, zijn het

nu acht weldoorvoede, deftige poezenbeesten geworden, die een bijna abnormalen omvang hebben tengevolge van al wat Leentje ze toestopt.

Het is werkelijk aandoenlijk, hoe dat kleine, oude vrouwtje, dat den geheelen dag ploetert en plast, steeds nog tijd weet te vinden voor de poezenverzorging.

Iederen dag gaat ze in de keuken kippenbeentjes en vischafval halen en u moet niet denken, dat de poezen-familie dit zoo maar toegeworpen krijgt!

Heel minitieus krabt ze de beentjes af en dan komt ze met de malsche stukjes bij haar lievelingen."

„En deelt Madame de zorgen met Leentje?"

„Neen, dat niet, maar ze brengt ze toch wel eens lekkere hapjes en wie haar met de kleine poezen ziet — die nu al weer flinke katjes zijn — die staat verbaasd, dat er zooveel teederheid in haar schuilt. Ik denk wel eens, als Madame een troep ondeugende bengels zou hebben, was ze misschien een heel ander mensch geworden."

Norine bleef nog een uurtje bij haar moederlijke vriendin praten en toen ze naar het hotel terugkeerde, voelde ze zich heel wat prettiger gestemd.

In haar kamer vond ze Sally, die lusteloos in een stoel lag en er uitzag of ze gehuild had.

„Wat ben jij vroeg thuis vanavond!"

Norine zei het snibbiger dan ze wel meende.

„Maak me maar gerust zooveel verwijten als je wilt; ik zal ze vol deemoed aanhooren. Ik ben een ellendig, egoïstisch schepsel, ik...."

„Vanwaar die zelfkennis, zoo plotseling?" lachte Norine. „Is er iets niet naar je zin gegaan vanavond? Heeft je blonde landgenoot meer met een ander gedanst dan met jou, of heeft hij je m a a r heel gewone rozen inplaats orchideeën gestuurd?"

„Norine, houd op met je getreiter!" stoof Sally op. „Je moogt me zooveel verwijten maken als je wilt, maar treiter niet, daar kan ik niet tegen en buitendien ben ik al dat gedans begonnen met een bedoeling, die heusch mezelf n i e t gold!"

„Wat ben je buiten je zelf! Biecht eens op, wat heb je uitgespookt? Zit je in de knel met het een of ander? O, je hebt natuurlijk weer malle dingen gedaan, I am sure!"

„Ik zal 't je morgenavond wel vertellen," zei Sally, terwijl ze opstond, „jij moet morgen weer voor dag en dauw op en hebt je nachtrust heusch wel noodig. O, Norinchen," ze sloeg plotseling haar armen om Norine heen en begon wanhopig te snikken.

„Kind! wat is er gebeurd?" vroeg verschrikt Norine, want als Sally huilde! dan moest er wel iets heel ergs zijn.

Ze duwde haar zacht terug in haar stoel en bij haar plaats nemend, zei ze hartelijk:

„Toe, vertel me wat je zoo verdrietig maakt, baby!"

De oude, hartelijke toon deed de maat overloopen en Sally, zich niet meer kunnende beheerschen, brak in een woeste huilbui los.

Norine liet haar flink uithuilen en wachtte tot ze wat kalmer werd.

Toen hief Sally de rood-behuilde oogen naar haar op en snikte:

„Ik heb absoluut het goede gewild, Norinchen en gedacht heelemaal in jouw belang te handelen en nu...." een nieuwe huilbui maakte haar woorden onverstoorbaar.

„Houd nu eens even op met dat huilen en probeer kalm alles te vertellen," zei Norine flink en ze sprenkelde wat lavendelwater op een zakdoek en frischte hiermee Sally's gezicht op.

Toen kalmeerde het meisje en kwam haar oude flinkheid terug.

„I'm so sorry, baby! maar, weet je — ach, 't is zoo moeilijk te zeggen. Ik ben zoo bang je verdriet te doen...."

„Is het iets met Fred?"

Norine vroeg het ijzig kalm, want ze voorvoelde, dat Sally's ontreddering met Fred en haar zelf in verband stond.

„Norinchen!" barstte Sally uit, „je bent duizendmaal te goed voor Fred. Hij is.... hij.... en die Paul!.... O, ik zou ze kunnen verscheuren, allebei!"

„Vertel nu toch eens kalm, Sally! Wat geeft 't of je raast en tiert? Ik geloof toch, dat ik het recht heb te weten waar het om gaat."

„O, als je maar niet denkt, dat ik jou kwaad heb willen doen! Ik had je zoo graag je geluk gegund, maar dit...."

„Ik geloof, dat ik verstandiger doe maar naar bed te gaan. Misschien kun je 't mij morgen kalmer vertellen."

„Norine, wees niet zoo ijzig! Ik zal 't je vertellen! Je weet zelf, dat Fred den laatsten tijd erg onverschillig was en steeds uitvluchten zocht om niet bij de van der Meerlen's te komen als jij er was."

Norine knikte toestemmend.

„En we hoorden toch ook van Mieke, dat hij steeds met Paul naar dancings ging...."

„Ja, ja," zei wat ongeduldig, Norine.

„Ik had me in Interlaken al voorgenomen dien Paul in de gaten te zullen houden, want ik heb 't je toen niet verteld, maar ik luisterde een gesprek van Margret en hem af en toen hoorde ik, dat hij je niet erg genegen was en wel zou zorgen, dat Fred je zou vergeten."

„Dacht ik het niet!" vloog Norine op. „Van het eerste oogenblik waarop ik hem zag, wist ik, dat hij Fred's booze geest was."

„En zoo verfijnd is ie die Mephisto, zoo stiekum en gemeen en die slappeling van een Fred ziet niet eens, dat hij hem geheel overheerscht!"

„Vertel nu alsjeblieft kalm verder."

Norine's gezichtje zag heel bleek en de kleine, roode mond trok nerveus.

„Ik heb die Amerikaansche lui waar ik kennis mee maakte overgehaald het tweetal iederen avond te volgen en.... O, baby, heusch, Fred is n i e t zooals jij denkt, dat hij is.

„Hij is in een kliek cabaret-artisten te land gekomen, waarmee hij tezamen met dien ellendigen Paul cocktails naar binnen slaat, den een na den ander, zich aanstelt als het meest geblaseerde fuifnummer en eigenlijk zóó aanstellerig doet, dat het niet om aan te zien is. En nu is er vanavond zooiets ellendigs gebeurd.... ik ben heelemaal van streek.... Norinchen, j ij weet toch wel, dat ik nooit iets heb gedaan wat j o u kon hinderen...."

„Wat is er nu toch? Neen, natuurlijk niet, je bent, behalve de laatste weken een schat voor me geweest. Toe vertel nu!"

„Vanavond zat hij weer met dat heele troepje in de dancing en toen ik met één uit ons gezelschap langs hem kwam, trok hij me plotseling van mijn begeleider weg en wilde, dat ik met hem zou dansen. Ik was furieus; dat kun je denken en ik beet hem toe:

„Schaam je wat, Fred! Je bent een misselijk sujet! En toen.... O, Norientje, toen lachte hij zoo opschepperig en Paul zei hardop en treiterig: „is u n u zoo boos op Fred? In Interlaken was u toch „in love with him!"

Er was bijna ruzie gekomen, want Frank Dawes wilde hem ter verantwoording roepen.

Ik trok hem mee en we gingen onmiddellijk weg.

Norinchen. O, had ik maar niet voor detective willen spelen! Maar ik wilde niet, dat jij hem beter zou zien dan hij is! En je gelooft toch niet, dat ik ooit met hem geflirt heb? Hij is voor mij nooit iets anders

geweest, dan de aardige, joviale, maar wat oppervlakkige jongen, waar jij van houdt.

Norientje, je gelooft me toch wel?"

„Natuurlijk, geloof ik je," stelde Norine haar gerust. „'t Is een akelige geschiedenis en ik wilde, dat je me vooruit gezegd had wat je uit ging spoken, dan had ik je er zeker van terug gehouden."

„Heb je verdriet, baby?"

„Nu minder, dan in de laatste weken. Toen heb ik me zóó verlaten gevoeld en had ik de groote teleurstelling alleen te dragen, want jij was er ook haast nooit.

Nu weet ik, waarom je er niet was, maar je had beter bij me kunnen blijven. Mijn oogen waren eigenlijk al direct open, toen we hier aankwamen. En Mieke, hoe lief ze ook voor Fred pleitte, heeft me toch ook wel toe moeten geven, dat Fred's gedrag lang niet aardig was.

Dit laatste, wat jij me zoo juist verteld hebt, doet de deur dicht. Ik wist niet, dat het zóó erg was."

„Ik wilde het je eerst besparen, maar 't is beter, dat je het weet.

Norinchen, ik vind het zoo ellendig voor je en juist nu, terwijl je ver van je familie bent in zoo'n moeilijken en akeligen werkkring."

„Maak me niet week Sally! Ik heb genoeg moeite me er boven op te houden."

Norine vocht met opkomende tranen, maar zich vermannend, zei ze flink:

„Ik kom er over heen! En 't is goed dat mijn werk-

kring zóó is, dat ik niet veel tijd heb om over Fred's minderwaardig gedrag te treuren. Ik heb er eerst heusch nog over gedacht hem onder Paul's invloed weg te krijgen!" Ze lachte schamper.

„Toen wist ik nog niet, dat er meer kwade invloeden op hem inwerkten! En buitendien, al waren die er niet, het verschil in stand, in begrippen, in levensomstandigheden, is toch niet te overbruggen. Als hij eenmaal genoeg heeft van al dit artisten-gedoe, dan zal hij wel een van die weeldepopjes uit zijn omgeving trouwen, die g e e n „burgerlijke pietluttigheid" zooals hij het noemt, van hem eischt, die het geluk n i e t in haar eigen home zal zoeken, maar met hem meefladdert en het misschien in oppervlakkigheid nog van hem wint. Ik ga slapen, Sally; morgen is 't weer vroeg dag!"

„Norinchen" smeekte Sally, die al haar overmoed kwijt was, „laat er niets tusschen ons komen. Ik beloof je, dat alles weer zoo zal worden als in Interlaken.

Morgen ga ik vragen of juffrouw Betty me op het bureau kan gebruiken."

„Doe het niet, Sally. Wat in Interlaken een aardig spelletje was, wordt hier iets, dat je zal gaan vervelen. Ga zoo gauw mogelijk terug naar Amerika, ga nog vóór er in onze vriendschap werkelijk iets gaat veranderen."

„Ik denk er niet aan, jou nu alleen te laten! Ik ben wel een groote egoïste, maar zóó erg is 't toch nog niet met me. Ik laat Frank Dawes met z'n heele kluit

opvliegen en ik blijf bij jou. We zullen als je vrij bent, samen uitgaan, of knus thuis blijven en 't zal beter en gezelliger nog worden dan vroeger."

„En wat ga je dan uitvoeren als ik bezig ben?"

„Paardrijden, boksen, schermen, roeien! De portier heeft alle adressen voor me opgescharreld en mijn leven zal voortaan zijn: Norine en.... sport!

We zullen ons best door de misère heen slaan!

We zullen dat heerschap eens laten zien, dat we hem niet noodig hebben en we ons leventje gezellig kunnen maken zonder hem!

Kop op, old girl en je zult zien dat alles tot een happy end komt, hoe dan ook! Vooruit, maak dat je naar je mandje komt, dan zal ik je eens heerlijk instoppen!

Norinchen, I am your friend for ever!"

De week daarop — 't was Zondag en een stralende lente-dag — stonden Norine en Sally op het bureau bij juffrouw Betty.

Madame was met haar gemaal ter kerke en 't was een gewoonte geworden, dat Norine dan een uurtje bij juffrouw Betty kwam praten en ze knusjes een kop bouillon dronken in het zalige weten, dat Madame niet als een furie naar binnen kon stuiven om hen met verwijten te overladen, dat ze hun tijd verpraatten en niet aan den arbeid waren.

„U m o e t me 's morgens althans, wat laten helpen," bedelde Sally ,die als naar gewoonte, boven op het groote bureau, troonde.

„U doet er een goed werk mee want anders verval

ik weer in een staat van vadsigheid, of ga de onmogelijkste dingen uitspoken.

Toe, lieve, beste juffrouw Betty, verhoor de smeekbede van een naar werk snakkende ziel en laat me Uw particuliere secretaresse worden, of typiste of postzegelplakster!"

„Ze begint af te dalen!" lachte juffrouw Betty. „Ze begon zoo joyeus met particuliere secretaresse! Je bent een dwingeland, Miss-je! Waarom ga je niet 't een of ander leeren?"

„Ik heb over kaasmaken gedacht. Daddy zal verrukt zijn als ik Hollandsche kaas kan maken!"

„Ga dan een cursus in Alkmaar volgen!" spotte juffrouw Betty, „en dan moet je maar een half dozijn koeien mee naar Amerika nemen! Maar ik raad je toch liever aan goed Hollandsch te gaan leeren als je hier een werkkring wilt vinden. Niet iedereen is zoo vriendelijk om zooals wij, Engelsch of Duitsch met je te spreken.

Norinchen, wat zeg jij ervan? Je bent zoo stil! Zullen we het dwaze Miss-je wat type-werk laten doen 's morgens?"

„Als het kan? 't Zou heerlijk voor haar zijn en ze typt in een razend tempo en maakt geen fouten."

„Good gracious wat is dáár te doen?" vroeg Sally van haar zitplaats springend en naar het raam snellend.

„Twee auto's met Zondagsklanten!" lachte juffrouw Betty, die haar met Norine gevolgd was en nu ook naar buiten keek.

„Wat een typen!" amuseerde Sally zich met de auto's vol joelende Jordaners, die bepakt en beladen met drink- en etenswaren, als haringen in een ton gepakt, in de twee aftandsche Fordjes zaten.

„Er schijnt iets niet in orde te zijn met de achterste auto!" zei juffrouw Betty, en ze maakte de twee openslaande ramen van het kantoor open, om beter te kunnen zien.

De chauffeur van de achterste auto, een ras-echte Jordaner, met de pet scheef op z'n onverschilligen kop, vuurrooden das, lef-doekje en hard-gele schoenen, bekeek de auto eens, gooide de motor-kap open en begon gewichtig in het auto-innerlijk te scharrelen.

Goedmoedig zaten in den wagen, vier vrouwen, waarvan één de Opoe was, de dikke Opoe van alle uitgaande dagjesmenschen, met zwart kapothoedje, waar een zwarte kopveer als een treurwilg op bengelde en drie kinderen.

In het minst niet verstoord door het even plotseling als onverwachte einde van den pleizierigen tocht, zaten de inzittenden elkaar moppen te vertellen, waarbij telkens een hartelijk lachen opklonk.

De chauffeur, na lang kijken en zoeken, vond het noodig onder de auto te kruipen.

„Janus!" galmde een struische vrouw. „Denk an je Zondagsche pakkie!"

Weer ging een heele tijd voorbij, waarbij genoemde Janus zich in z'n volle lengte onder de auto

wrong, z'n lange beenen met de gele eendenschoenen op het trottoir lagen.

„Jullie motte d'r uit," zei hij dan somber. „Gaan maar effies aan de kant sitte."

Of ze allang een pretje beloofd was, zoo opgewekt stapten ze een voor een de auto uit, behalve Opoe, die kort en bondig verklaarde, „da'se stilletjes bleef sitte."

„La' dat ouwe mens d'r maar in blijfe," zei d'r getrouwde dochter en Janus stemde toe.

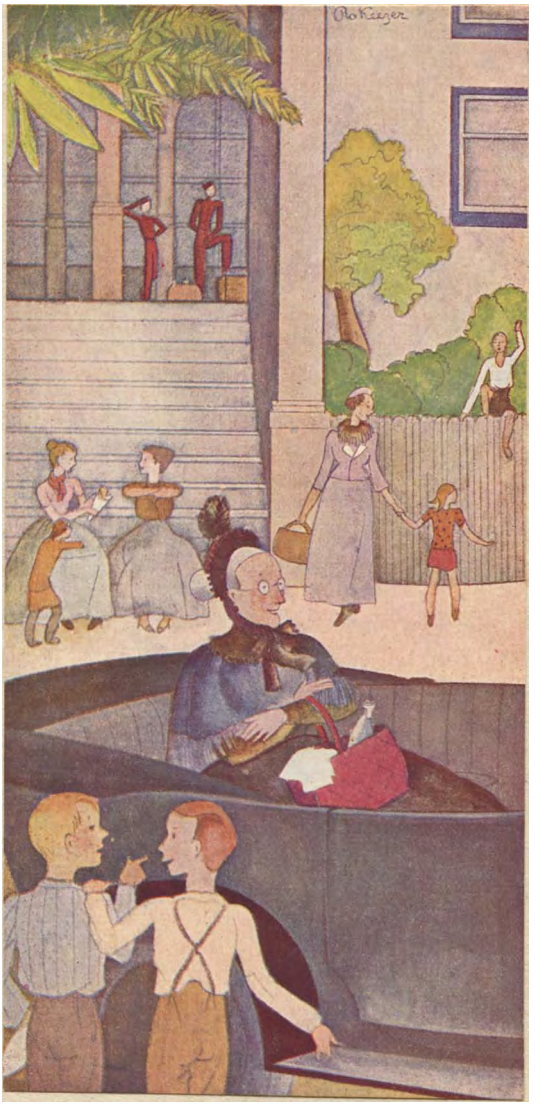

De inzittenden van de voorste auto stapten nu ook uit en met z'n allen namen ze plaats op den trottoir-

rand, waar ze als een troep drukke, jonge spreeuwen op een dakgoot, bijeen zaten.

Opoe troonde in d'r eentje in den wagen, liet zich stoven in het al koesterende lente-zonnetje.

Janus ploeterde in het zweet zijns aanschijns.

De mannen van het gezelschap stonden om hem heen, gaven opmerkingen en raad ten beste, die door Janus ijskoud aangehoord, maar niet opgevolgd werden.

Toen er een half uur voorbij was gegaan met zoeken, zei één van de vrouwen, terwijl ze ter verpoozing „suretjes en sausies" presenteerde, spottend:

„Toch effetief faan soo'n eerste klas auto!"

„Me kenne wel weer t'ruggaan," hoonde haar buurvrouw.

„Gaan je nog eres mee?" informeerde een derde.

„Moe-dèrr gane me nou?" drensde een joggie.

„Aâns," antwoordde z'n moeder kort.

„En blaaf met je vuile hande va'-je schoone pakkie!"

„Opoe! 'n suretje?"

Maar Opoe had geen trek en ze nestelde zich behagelijker nog in haar hoekje.

„Goed voor me rimmetiek!" zei ze, wijzend naar de zon.

„Opoe in 't sonnebad!" gierde een van de vrouwen.

Een van de joggie's hief het schoone lied aan: „houd er de moed maar in", wat direct door de rest van het gezelschap met luider stem meegegalmd werd.

Dan dook Janus' kop, zwart als een neger, van onder de motorkap op en sprak hij de wijze woorden:

„D'r sit 'n vuiltje in de sproeier van de karrebenater!"

„Sie dâ-je 't d'ruit vischt!"

„Joa, 't is doar 'n stoffie in me oog!"

Juffrouw Betty en Norine vertaalden voor Sally het gesprek en geamuseerd volgde het drietal den afloop van het voorval.

„Offe me nooit gaan?" informeerde Janus z'n ega.

„Me salle jou d'r veur spanne, is 't nou goed?" Janus schoof korzelig z'n pet naar achteren en bekrabde verwoed z'n hoofd. „Moar eve goed, wat motte me doar nou mee?"

„Bel effies op noar de keroasie!"

„Sekers an die letarenpoal! Hei jij 'n tillefoon, heb ik d'r een!"

„Vraag effies in 't he-tel!"

„Asjemenou! doen 't sellef!"

„Ik goan d'r noar die goud-fesant en ik vroag 't aaskoud!" en een van de mannen begaf zich naar den portier, die op de hooge stoep het geval gadesloeg.

Even later kwam hij terug met de boodschap, dat ze uit de garage iemand zouden sturen en na een kwartier wachten kwam er een derde Fordje aangetufd met een reparateur er in, die evenals Janus niets onbeproefd liet om het ding op gang te krijgen, echter zonder resultaat.

„Wat motte me nou?" vroeg Janus.

„Hebbe me daar nou weke lang onze kwarretjes voor geschokt? Faane bulle hep je baas!" dit tegen den reparateur, die den storm kalm over z'n hoofd liet varen.

„Hij mot gesleept," zei hij kalm.

„Mot de ouwe juffrouw in de andere wagen."

Maar „de ouwe juffrouw" was niet te bewegen om haar zitplaats te verlaten en van haar hand een toeter makend, gilde ze naar den chauffeur-reparateur:

„Je mot toch me deur voorbij, breng maan maar effies thuis, he'k nog 'n ritje!"

En of het heele gezelschap al betoogde, dat Opoe in de andere auto toch ook een ritje had, het oude mensch scheen verknocht aan haar zitplaats, waar „se de ruimte had."

Een dik touw werd nu aan de onwillige auto bevestigd en even later bengelde deze achter z'n tractor aan, met Opoe als eenige passagier, fier in de afgebladerde leeren kussens leunend, met wuivende treurwilgkopveer en aanminnig groetend, met het air van een souvereine, naar de haar na-joelende en wuivende achterblijvenden, die deels naar huis gingen wandelen, of dichter nog op elkaar gepakt in de andere auto den terugtocht aanvaardden, even blij en tevreden als ze dien begonnen waren.

De drie aan het raam lachten nog eens hartelijk na.

„Hier heb jullie nu eens een echt Jordaantafereeltje gehad," zei juffrouw Betty. „We hebben

hier al de meest humoristische tooneelen zien afspelen, maar meestal waren het uitgaande of terugkomende visch-colleges."

„Dood-jammer, dat we het niet gekiekt hebben," vond Sally. „Daddy had zich een aap gelachen om Opoe, tronende in dat gehavende Fordje!"

„Norine!" schudde juffrouw Betty het meisje, dat in diep gepeins verzonken was, wakker.

„Zit je weer te piekeren? Wat is er toch met jou? Wordt het werk je te zwaar, of heb je iets met mijn schoonzuster gehad?"

„Juffrouw Betty," vroeg Norine een beetje angstig, „denkt u, dat Madame en uw broer tevreden zijn over mijn werk?"

„O, is het dàt, klein piekerhoofd! Nu, van mijn broer weet ik, dat hij zeer tevreden is en Madame zegt niets, dus neem ik aan, dat ze het ook is. Heb je moeite met het personeel, Norinchen en tob je daar soms over?"

„Die eerste maand was wel hopeloos," zei Norine, die liever niet sprak over de ware oorzaak van haar gepieker. „Het personeel was zoo onwillig, ze schermden maar met al wat de vorige gouvernante voor goeds gedaan had en ik had 't gevoel, dat ik nooit vat op ze zou krijgen. Ik heb erge stommiteiten begaan en Madame heeft me niet ten onrechte in het begin zoo uitgeveterd. Maar ik heb toch hoop, dat ik het werk wel onder de knie zal krijgen, vooral, omdat het personeel me nu goed gezind is en ook omdat dit zoo voorbeeldeloos gedresseerd is. Het werk gaat

eigenlijk vanzelf, je hebt alleen maar te zorgen, dat je alles nagaat...."

„En dat ze weten, dat je alles nagaat," lachte juffrouw Betty.

„Nu en dat doe je. Men kan zien, dat je het klappen van de zweep uitmuntend verstaat."

„Al kom ik dan ook uit zoo'n klein derderangs huis!"

„Ai, dat is een piek voor Madame! Intusschen weet je maar aardig den vrede met haar te bewaren. Niemand blijer dan mijn broer! Hoe heb je het gedaan gekregen, kleine tooverheks?"

„Poezen-sympathie en.... 't is erg gemeen van me, maar ik heb echt mijn best gedaan een beetje bij haar in het gevlei te komen en daar is ze erg gevoelig voor. Juffrouw Betty, 't is eigenlijk schandelijk, dat ik zoo over Madame spreek waar u bij is."

„Ik kan nogal wat op haar hooren," spotte juffrouw Betty. „Alleen, ik zou 't toch niet van iedereen kunnen velen. Jij bent eigenlijk de eerste waarmee ik zoo intiem spreek. Je bent een heele aanwinst voor me, Norientje en 't spijt me alleen maar, dat we, om Madame's woede niet op te wekken, elkaar zoo langs omwegjes moeten spreken."

„Ik zou d'r toch kalm laten opvliegen," vond Sally. „Stel je voor, u, de zuster van den Directeur, u kunt toch zeker maling hebben aan Amandelchen."

Betty schoot in een lach over de verbastering van Amanda's naam, dan zei ze ernstig:

„Ach meisjes, zoo'n toestand kunnen jullie je mis-

schien heelemaal niet indenken. Jij zeker niet, Sally. Maar geloof me, dat de minste van het personeel onafhankelijker is, dan ik."

„Great heavens! dat noem ik sterk! En dat laat u zich maar rustig aanleunen?" vroeg Sally strijdlustig.

Juffrouw Betty zweeg even, alsof ze met zichzelf te rade ging of ze hun vertellen zou waarom ze dit alles niet van zich af kon schudden, dan zei ze, en in haar stem was ontroering:

„Waarom ik me dit alles laat aanleunen, Sally, omdat ik de eenige ben, die in mijn broer's moeilijk bestaan nog wat warmte en verlichting kan brengen."

„Omdat die feeks 'm zoo'n hel geeft? Waarom geeft hij haar niet een nog veel grootere hel terug?" vroeg Sally heftig.

„Ach, Sally, ik was vroeger net zoo'n kemphaan als jij nu. Maar de tijd en de omstandigheden hebben me veel tammer gemaakt. Ik heb genoeg tegen zijn huwelijk gesputterd. Mijn broer houdt ondanks al haar leelijke eigenschappen nog veel van zijn vrouw, al ziet hij haar ook met andere oogen dan vroeger en de fout is geweest, dat hij haar veel te veel verwend heeft. Een natuur als de hare kan niet door zachtheid geleid worden, ze had iemand moeten trouwen, die...."

„Leeuwen kan temmen," schaterde Sally.

„Ja, je lacht er nu om, maar feitelijk is het waar."

„Toch eigenaardig, dat diezelfde vrouw een en al zachtheid is, als ze bij de poezen is," peinsde Norine.

„Ze heeft zelf een katten-natuur en ze voelt zich

natuurlijk één met d'r ras-genooten," spotte Sally.

„Norientje, jij wil iedereen altijd verheerlijken. Geloof me nou, Amandel is een draak en d'r poezenvereering heeft niets om 't lijf! is eigenlijk ziekelijk."

„Sally heeft wel eenigszins gelijk," vond juffrouw Betty. „Waarom is ze in zak en asch als een van de poezen ziek is en bekommert ze zich er geen sikkepit om als mijn broer een van die vreeselijke hoofdpijnaanvallen heeft, waar hij af en toe mee geplaagd wordt en waarbij hij er zóó aangegrepen en slecht uitziet, dat de schrik je om het hart slaat.

Dan laat ze de radio rustig aanstaan en schreeuwt en tiert tegen Rags, dat een gezond mensch hooren en zien vergaan.

Kun je dat goed praten, Norine?"

„Neen, dat kan ik zeker niet en ik vind het vreeselijk."

„De poezen en Rags, die zijn alles in haar leven, o, ja, en dan ook nog haar kleeren en de zorg om er jong en mooi te blijven uitzien," zei juffrouw Betty bitter.

„Ze heeft u natuurlijk groen en geel genegerd," veronderstelde Sally.

„Ja, dàt heeft ze! Ze heeft niets onbeproefd gelaten om te maken, dat ik weg zou gaan, want ze voelt wel, dat ik de eenige ben, waar mijn broer nog eens mee uitspreekt en ze heeft veel liever, dat hij zwijgt over al wat ze hem aandoet. Hij heeft me vaak aangeraden om weg te gaan, ergens anders een betrekking te zoeken, maar ik ben sterk gebleven en heb hem niet alleen gelaten.

Onze beste dagen zijn die, waarop Madame in het buitenland vertoeft. Hij zegt het nooit, daarvoor is hij een veel te fijn mensch, maar ik voel wel, dat hij dan opleeft."

„O, wat een verschrikkelijke toestand. Hoe kunt u het volhouden! U moet een wondermensch zijn," zei Sally in oprechte bewondering.

„Ach, neen. Er is misschien wel een groot deel egoïsme bij. Als ik ergens anders ga, ben ik immers ook alleen. Ik ben niet jong meer; m'n beste jaren zijn voorbij en hier ben ik toch nog de zuster van den directeur! Ik geloof niet, dat ik me bij vreemden meer zou kunnen schikken."

Ze zweeg en toen ze Norine's blikken ontmoette, voelde ze hierin een volkomen begrijpen en beider oogen werden vochtig.

„Ik begrijp niet, dat u niet getrouwd is," flapte Sally er uit.

„U is zoo'n knappe, elegante vrouw, en zoo bizonder beminnelijk."

„Eigen schuld," zei juffrouw Betty en er was ontroering in haar stem.

„Je hebt daar een heel gevoelige snaar aangeroerd, Sally."

„I am so sorry! Ik wist niet.... ik ben altijd zoo stom...." stamelde Sally.

„Ach neen, 't hindert niet. We zitten hier zoo heerlijk vertrouwelijk met elkaar te praten; ik wil 't jullie graag vertellen.

Jaren geleden — ik was twintig jaar — was ik ver-

loofd met een dokter. We hielden dol veel van elkaar. Hij was negen jaar ouder dan ik, maar we merkten niets van het leeftijdverschil.

Maar er was iets anders, en dàt meende ik wel te merken.

Hij zag een beetje neer op ons vak. Mijn ouders hadden een klein, maar heel mooi hotel en als hij 's avonds bij ons kwam en er in de huiskamer gesproken werd over de zaak, maakte hem dit kregel.

Ik voelde dit als een minachting voor het werk van m'n ouders en mijn eergevoel kwam daartegen in opstand.

Inplaats hem tegemoet te komen en meer belang in zijn werk te stellen, schiep ik er een zeker behagen in, steeds te spreken, over al wat in verband stond met ons hotel.

O, kinderen, wat was ik dom in die dagen en wat heb ik hem door eigen schuld van me vervreemd!"

Het waren blikken van verstandhouding, die Norine met Sally wisselde.

„Ik begon me hoe langer hoe meer in te praten, dat we niet bij elkaar pasten. Ik hield van uitgaan, van dansen; hij niet. Maar met een beetje goeden wil van mijn kant had hij zich wel aangepast.

Ik heb eigenlijk het geduld gemist om te wachten tot hij gewend was aan ons milieu, en ik aan het zijne.

En toen er kort daarop een hotelierszoon uit het buitenland bij ons als chef de réception kwam en van me ging houden, heb ik me verbeeld, dat ik beter met iemand uit ons eigen vak zou kunnen samengaan en

heb ik m'n verloving bruusk verbroken. Ach, die waan duurde maar heel kort.

Al heel gauw voelde ik, dat ik mijn eerste liefde nooit zou kunnen vergeten en ik durfde een nieuwe verbintenis niet aan te gaan.

Maar mijn eerste en eenige liefde was naar Indië gegaan en ik heb hem nooit meer terug gezien."

Weer was er een stilte en schoven de meisjes bijna gelijktijdig hun stoelen dichter naar juffrouw Betty toe.

't Was prettig zoo met z'n drietjes te zitten en vertrouwelijk te praten.

„Ik heb naderhand vaak kunnen trouwen, eenmaal met een weduwnaar, die een jong kindje had en toen heb ik wel even in beraad gestaan, want het leek me heerlijk toe, zoo'n klein kindje, dat zich heelemaal aan je zou gaan hechten, op te voeden.

Maar juist, toen ik op het punt stond het aanzoek aan te nemen, was er een vreeselijke scène tusschen mijn broer en zijn vrouw, erger dan ooit en ik kon mijn broer, wiens zenuwen door al die oneenigheid erg geschokt waren, niet alleen laten.

Mijn schoonzuster is toen eenige weken naar haar familie gaan logeeren en bij haar terugkomst was de verhouding, althans voor korten tijd, iets beter. Maar hartelijkheid en gezelligheid zal ze hem nooit kunnen geven; dat ligt niet in haar aard. En zie je kinderen, daarom blijf ik hier.

Daarbij is het werk me lief en.... ach, 't was zeker

niet voor me weggelegd om een eigen huis te hebben."

Juffrouw Betty's groote, donkere oogen staarden naar buiten, als zag ze daar dàt, wat had kunnen zijn in haar leven en wat nooit gekomen was.

Maar dan, met de levendigheid haar eigen, stond ze op en ging naar haar bureau.

„Kinderen, ik ga weer aan het werk.

't Was knus zoo met ons drieën.

Norinchen, ga vanmiddag eens goed profiteeren van je vrijen dag en haal je een paar roode wangen, pipsneus!"

„Gaat u met ons mee, juffrouw Betty?" vroeg Sally.

„Kunt u niet een paar uurtjes uitbreken?"

„Onmogelijk, er is vanmiddag een groote tea en daar moet ik bij assisteeren. Maar m'n eerstvolgenden vrijen middag gaan we samen uit, misschien kunnen we 't voor een keer wel eens zoo schikken, dat Norine dan ook vrij is. Ik zal er met mijn broer over praten. Nu, veulens, m'n kantoor uit! En amuseert je maar heerlijk vandaag."

Dien middag, na de lunch, stapten de beide meisjes opgewekt het hotel uit en Madame, die met Rags achter zich aan door de hall paradeerde, nam Norine, die er in haar eenvoudige, maar goed zittende tailormade, met het kwieke vilten hoedje op, allerliefst uitzag, van hoofd tot voeten op en haar groet was ijzig, vond Sally.

„O, wat een zalig zonnetje!" zei Norine verheugd.

„Willen we naar het park gaan, waar we laatst gewandeld hebben? Daar zal 't nu heerlijk zijn."

„Ik heb een heel ander plan. We nemen een auto en laten ons naar buiten rijden. Come along, quick!" en Sally dirigeerde haar naar een van de huur-auto's, die voor het hotel stonden.

„Ik denk er niet aan!"

Norine trok Sally haastig mee, toen ze zag, dat deze den chauffeur wenkte.

„Luister nu eens even en doe nu weer niet zoo overijld."

Sally liep gehoorzaam met Norine mee.

„Waarom wil je nu niet? 't Zal buiten zoo fijn zijn."

„Dan gaan we met den trein of tram," besliste Norine.

„Je moet nu eens voor goed begrijpen, dat ik niet wil profiteeren van jouw geld. Als we samen uit zijn, betalen we ieder ons deel en mij schikt 't niet om auto's te huren. Hoe fijn ik 't ook vind om met je uit te gaan, als je al die luxe-bevliegingen niet op kunt geven, ga ik in m'n eentje!"

„Je zult je zin hebben, trotsch nest, dan gaan we maar kuieren. Eigenlijk ook veel beter voor m'n lijn! Ik word door al dat hotel-eten zoo akelig dik!"

Norine schoot in een lach.

„Je bent gewoon een den! Zou je nòg slanker willen zijn?"

„Ik ben twee pond aangekomen sinds m'n vertrek uit New-York! Weet je, dat Daddy en ik, als we geen gasten hebben, gewoon hongerkuren? Maaltijden van

grape-fruit, salade en een appel. Jullie Zwitsers, en de Hollanders ook, eten veel te veel en te zwaar."

„Vindt je dan, dat ik noodig heb aan m'n lijn te werken?"

„Nu ben je nog keurig slank, dat is waar, maar als je boven de dertig komt, ga je aandikken! Let maar eens op de vrouwen boven de dertig! Ik zou 't een gruwel vinden, om zoo uit te zetten. En ik heb Daddy gedreigd, dat ik 'm niet meer als mijn vader erken, wanneer hij den moed heeft een buikje te krijgen.

Maar wij, Amerikanen zijn zulke sportlui, we worden niet gauw dik!

Blijf eens even staan.... how beautifull! — even 'n kiekje nemen."

Ze stonden op de Hooge Sluis-brug en keken beiden in verrukking over den Amstel, die schitterde in het felle zonlicht.

Juist schoot „de oude acht" onder de brug door.

Heel de Amstel leek op dien eersten lentedag als bij tooverslag bezaaid met gieken en wherry's.

„Ik vind de Hollanders ook heel sportief," zei Norine met een sneer, „en hun lijn mag er ook wezen!"

You are right. Ik heb weer teveel op „bij ons in Amerika" gesnoefd," lachte Sally en ze knipte verschillende snap-shots af van „dien onvergelijkelijken Amstel, badend in zonlicht" om naar „Old Daddy" te sturen.

„Wat was het fijn vanmorgen bij Miss Betty," zei ze, terwijl ze haar camera dichtschoof. „En o, Norin-

chen, was het geen groot toeval, dat vertellen van haar verloving? 't Was of ze je een wenk wilde geven. Voelde je dit ook zoo aan?"

„Ja, 't frappeerde me ook, maar 't was met háár aanstaande een ander geval. Als 't bij Fred alleen dàt was...."

„Och, Norientje, oordeel niet te gauw. Je hebt Fred immers na dien tijd niet meer gesproken. Ik heb over alles nog eens goed en bezonken nagedacht en dan kan ik toch maar niet zoo aannemen, dat hij zoo plotseling geheel veranderd zou zijn. Gisteren stond ik heusch in beraad, hem op te bellen om hem te vragen me hier of daar te treffen, dan had ik eens kunnen zien hoe de zaken eigenlijk staan."

„O, wat ben ik blij, dat je 't niet gedaan hebt. Iedere inmenging is uit den booze en buitendien, 't kan me niets en niets meer schelen, ik ben er finaal over heen."

Sally lachte fijntjes. Ze wist wel beter. Maar ze gooide het gesprek op een anderen boeg.

Gezellig pratend kwamen de meisjes in het Vondelpark aan, waar 't al begon te zomeren, vond Sally.

Ze was natuurlijk in één aanbidding voor de bedden vol kleurige tulpen en vond, dat je nu eigenlijk pas goed het gevoel had in Holland te zijn.

Ze kiekte Norine bij de tulpen en bij de zwanen, beloofde vergrootingen te laten maken voor Vader Röstel en was uitgelaten en jolig als een veulen in de wei.

„Wat zal je goeie Vader blij zijn als ie z'n Norientje

zoo fleurig tusschen de tulpen ziet staan," verkneuterde ze zich.

„Ik kreeg gisteren zoo'n heerlijk opgewekten brief van hem," vertelde Norine. „Mijn zwager kan hem niet meer missen in de zaak en heeft hem een vaste en zeer goed gesalarieerde betrekking aangeboden, een betrekking, die zoo echt naar vader's zin is. Zijn dagen zijn nu geheel gevuld en hij is den koning te rijk."

„Geen wonder! hij is nog veel te actief om te rentenieren. Dad zou 't ook niet kunnen. Kind, wat fijn! nu behoef je je heelemaal geen zorgen meer om hem te maken."

„Ik word schatrijk!" lachte Norine. „Vader wil geen halve cent meer van me aannemen. Hoe vin-je zoo'n trotsch-kop?"

„En dan ben je te zuinig om een auto te nemen? O, Norinchen, ik had 't eerder moeten weten! Vooruit, nu gaan we ook fijn tea-en in dat paviljoen daar. Ik ben er al eens met mijn geliefde landgenooten afgezakt en je zit er zalig in de zon te bakken."

Het terras van het paviljoen was al gezellig vol, maar ze vonden toch nog een zonnig plaatsje.

„We nemen thé complet met een zee van zoete zaligheden. Dat mag nu toch wel."

„Doe nu niet of ik zoo op m'n centjes zit," lachte Norine. „Al wat binnen mijn bereik valt mag je bestellen en ik fuif nog op een sorbet na. We zullen dezen zaligen vrijen dag uitbuiten. O, Sally!" deed ze opeens verschrikt.

„Wat is er? Zie je spoken? Je kijkt zoo griezelig."

„Fred z'n ouders!" Norine's oogen wezen naar een heer en dame, die de steenen trappen van het paviljoen opliepen en juist hun koers namen naar waar de meisjes zaten.

„Ik doe net of ik ze niet zie," fluisterde Norine en ze keek plotseling vol belangstelling naar twee dartele herdershonden die elkaar naholden.

„Is dat Norinchen niet?" hoorde ze plotseling een volle, warme stem vragen.

Norine, schijnbaar onbevangen, maar inwendig trillend, stond op, deed verrast en begroette Fred's moeder.

Mijnheer Dannenburch, uitermate vriendelijk, drukte Norine eveneens de hand.

Norine stelde Sally voor, die van een zoo groote innemendheid was, dat ze op slag de harten van het echtpaar won.

„Mogen we ons bij de dames aansluiten?" vroeg meneer, zoekend naar een paar leege stoelen.

De dames zeiden, dat het hun heel aangenaam was en Sally gaf Norine een kneep in haar arm, die het meisje bijna een kreet ontlokte.

De manier waarop Sally zich onmiddellijk meester maakte van meneer Dannenburch, was onbetaalbaar.

Al spoedig bracht zij het gesprek op hare kennissen uit de Amerikaansche bankierswereld, allen groote lui, die den heer Dannenburch bij naam kende, allemaal vrienden van Dad en haar.

En toen werd Norine's lof in alle toonaarden bezongen.

„Daddy is zóó blij, dat ik haar tot vriendin heb! Ze is zóó ladylike, is 't niet? en zóó ontwikkeld en Daddy wil, dat ik haar mee naar Amerika neem. Norinchen zal er furore maken!

Ik heb al eenige zeer serieuse pretendenten voor haar. Ze is een kleine beauty, is 't niet?

Jammer, dat ik geen broer heb. Daddy zou gelukkig zijn met zoo'n lieve schoondochter!"

Er was geen speld tusschen te krijgen en meneer Dannenburch zat geamuseerd te luisteren naar de opgewekte twetterende stem, die zoo vol sympathie en met zooveel trots sprak over het meisje, waar hij en z'n vrouw juist kort tevoren een lang gesprek over hadden gevoerd.

En meneer Dannenburch vond het weer een van die groote toevalligheden, dat ze nu juist Norine moesten ontmoeten, toevalligheden? die hem zoo vaak in z'n leven verwonderd hadden.

Zijn ernstige oogen dwaalden af naar Norine, die zoo gezellig met z'n vrouw zat te praten.

Dat Amerikaansche meisje had 't nog zoo mis niet! Ze zag er inderdaad bizonder ladylike uit, Norientje en ze was nog mooier geworden, vond hij. Er kwam iets als spijt in hem op, dat hij, toen Fred's overhoope brief was gekomen, niet wat toegeeflijker was geweest.

De jongen was daarna uithuiziger nog geworden dan tevoren en dan dat eeuwige uitgaan met dien

Paul, dat verwende, geblaseerde pap-kereltje!

„U moet eens gauw met Norine bij ons komen," zei hij vriendelijk tegen Sally. „U heeft, meen ik, al kennis gemaakt met mijn dochter?"

Sally hinnikte inwendig.

„De looze vos," dacht ze blij, „hij ziet een redmiddel voor z'n zoontje in Norine en in mij de brug om tot haar te komen!"

„Heel graag. Ik ben gewoon „weg" van Mieke! What a pretty girl! U moest me ze meegeven naar Amerika.

Zoo'n aardig Hollandsch meisje is een aanwinst. Daddy is dol op Hollandsche logées.

„Daar valt over te denken!"

Meneer Dannenburch zag op eens de kansen van Mieke's zoo gehaten violist dalen en Sally kwam hem voor als een baken in zee.

„Hij moest weten, dat z'n Mieke Norine verteld heeft, dat ze geen sikkepit meer om d'r genie geeft!" genoot de slimme Sally.

Meneer Dannenburch had er wat om gegeven als hij het gesprek van zijn vrouw en Norine had kunnen volgen, maar Sally ratelde als een wekker die afliep en de twee dames over hem spraken zoo zacht, dat het hem niet mogelijk was er iets van te verstaan.

„De kinderen schijnen niet te komen," zei hij, z'n horloge raadplegende, tot mevrouw. Norine kreeg een schok, Sally een binnenpretje.

„Ze zouden toch nog eerst naar Schiphol gaan; ze

zullen zich daar wat opgehouden hebben," veronderstelde mevrouw.

„Misschien cirkelen ze straks boven onze hoofden," lachte Sally, die het gesprek, dat uit beleefdheid voor Norine, in het Duitsch gevoerd werd, gemakkelijk kon volgen.

„'t Zou wel wat voor Fred zijn," gaf meneer toe. „Maar hij zal wel zoo verstandig zijn, dit te laten, hij weet hoe we tegen vliegen zijn. Er gebeuren nog te veel ongelukken."

„O, Heavens, u is eeuwen ten achter," plonsde Sally er oneerbiedig uit.

Norine gaf haar een trap tegen haar enkel, waarop Sally nijdig riep:

„Ai, zeg! je trapt me!"

Gelukkig zag meneer Dannenburch niets van deze manoeuvre, wel echter z'n vrouw, die een lachje niet kon bedwingen.

„Sally, moeten we niet eens opstappen?" vroeg Norine, haar oogen één smeeking.

Maar Sally deed net of ze niets merkte.

„Nu al?" vroeg ze zoo onschuldig mogelijk.

„We hebben toch heelemaal geen haast. We behoeven pas tegen zes uur bij de van der Meerlen's te zijn."

„O, dineert u daar?" vroeg meneer belangstellend.

„Altijd als Norine vrij is. Die twee zijn ook alweer idolaat van haar. En vanavond wordt er gedanst."

Norine keek verbaasd op bij die woorden; ze wist er heelemaal niets van, dat er gedanst zou worden.

„De upper ten komt op die avondjes bij hen," sneed Sally op.

„Ze hebben enorme relaties."

Norine telegrafeerde wanhopig naar den overkant. Waarom Sally zoo zat op te snijden en te jokken, was haar een raadsel.

„O, daar komen uw babies, riep Sally plotseling, toen Fred's wagentje met een elegante zwenking vlak voor het paviljoen stopte.

„Hello! So glad to meet you!" gilde Sally naar de uit het wagentje wippende Mieke.

„Hello!" Mieke zwaaide verwoed haar groote zijden doek en rende in een vaart de trappen op.

Deftige meneer van Dannenburch fronsend de wenkbrauwen bij het onbehoorlijke kabaal dat het tweetal maakte, vond Sally op dat moment weinig ladylike.

„Wat een reuze-verrassing! Jullie met de oudeliedens samen!"

Mieke, slank, blond meisje, ietwat te lang en te dun en met iets slungelachtigs in de bewegingen van haar armen en beenen, begroette het viertal onstuimig.

Achter haar aan, met een mengeling van schuldbesef en blijdschap, Fred.

Stoelen werden bijgezet, Sally en Mieke kropen vlak naast elkaar en begonnen een geamimeerd gefluisterd Engelsch gesprek; de rest van het gezelschap was wat zwijgzaam....

„Was 't druk op Schiphol?" verbrak mevrouw het stilzwijgen.

„Ja, heel druk. En u raadt nooit, wie we er zagen."

Fred was blij, dat z'n moeder de wat pijnlijke stilte zoo keurig had verbroken. Mevrouw raadde verschillende malen verkeerd en Fred, z'n gezicht één en al plaagzucht, zei:

„Een ouden vriend van Mieke!"

„Van Mieke?"

Mevrouw bedacht zich, maar ze kon het niet raden en gaf het op.

„De zilten baar!"

„Ach, Rinus van Scheven? Neen, maar! 't Is vandaag heusch een dag vol toevalligheden. Vaart hij nog altijd?"

„Die Moeder! Wat dacht u, dat hij plotseling een komenijswinkel was gaan opzetten? Natuurlijk vaart ie! Hij heeft zijn derde reis er al opzitten! Een reuze-vent! Hij komt morgenavond aanzwaaien. Hij was altijd nog al een sympathie van vader en u. Hij vroeg trouwens erg naar u beiden."

Meneer Dannenburch boog zich één en al vriendelijkheid naar Norine.

„Wat zal 't zijn, Norientje, een plombière of zoo iets? Je hebt nu je thee toch al op."

Vele telegrafische boodschappen uit verschillende oogen.

„Sally is dol op een cocktail, vader, die hoeft u geen ijselijkheden voor te zetten," zei Fred.

„Shut up!" lachte Sally. „Ik wil veel liever een Coupe Jacques."

„En ik een sorbet, vader!" riep Mieke er tusschen door.

„Gezellige boel hier," vond Fred, terwijl hij een eindje naar Norine toeschoof. „Moeder, wat zie je er sjiek uit in dat nieuwe mantelpak," en toen, wat schuw naar Norine blikkend: „Vind je de oudelieden veranderd, Norine?"

„Heelemaal niet. En wat gaat Mieke verbazend veel op u lijken, mevrouw," zei Norine.

„En ik op „my Pa"!" grinnikte Fred. „Net zoo'n streng, deftig gezicht, vind je niet?"

„Je lijkt werkelijk heel veel op je vader, alleen...."

„De ernst des levens, die ontbreekt er nog aan. Je hebt gelijk, wijze mentor. Maar die komt nog, I am sure. Moeder, ben ik niet veel ernstiger dan...."

„Eenige weken geleden," lachte zijn moeder vroolijk op. „Ja, dàt is waar. Hij heeft goede voornemens, dat is al heel wat."

„En z'n booze geest gaat terug naar sein liebes Vaterland!" galmde Mieke, die een deel van het gesprek had opgevangen. „Fred gaat weer met zus uit, dat is een best teeken, hè boetlief?"

Fred lachte een beetje witjes en weer gluurde hij eenigszins onzeker naar Norine.

Maar zij zag er niet boos uit en ze sprak zoo onbevangen en gezellig met zijn vader en moeder, dat Fred zich plotseling honderd pond lichter voelde.

Zou Mieke 't toch bij het rechte eind hebben? Hij had, toen ze de laatste dagen zooveel samen waren veel met haar over Norine gesproken en Mieke had hem verzekerd, dat alles wel weer goed zou komen, als hij zich niet zoo onmogelijk gedroeg.

„Je bent een driedubbele ezel," had ze gezegd, toen Fred haar verteld had van z'n uitgaan met Paul en de cabaret-artisten.

„Laat dien vervelenden Paul toch tjoepen! Buiten z'n muzikaliteit is er heusch niet veel goeds in hem. Hoe kom je zoo dwaas?"

En Fred, die anders niet zoo mededeelzaam was, had zich uitgesproken tegen Mieke en haar verteld, hoe 'n teleurstelling 't voor hem geweest was, dien eersten avond van Norine's aankomst in Amsterdam, toen ze hem gezegd had, dat hij niet met haar het hotel kon binnen gaan.

Hij vond 't nu dwaas en klein van zichzelf, maar hij had toen het gevoel gehad, dat zijn Norine, zijn meisje, een minderwaardige positie bekleedde en maar „Personal" was. En hij gaf toe, dat Paul het noodige had gedaan om deze meening te versterken. De keeren waarop hij met Norine was uit geweest, had ze bijna aanhoudend over het hotel gesproken en last not least had de houding van de oudelui hem geërgerd en vond hij 't vervelend, dat hij Norine altijd bij de van der Meerlen's moest ontmoeten.

„En toen ben je op hol geslagen, dwaas!" had Mieke gezegd. „Terwijl je in je hart heel erg naar Norinchen verlangde. Waar, of niet?"

„Natuurlijk deed ik dat," had Fred toegegeven. „En hoe meer ik naar haar verlangde, hoe onzinniger ik deed. Ik had 't land aan mezelf en aan iedereen en was te trotsch en te koppig om naar Norinchen toe te gaan."

„Gek genoeg van je. Ik ken Norine te goed, om niet te weten, dat ze je al je onzinnigheden wel zou vergeven. Bel haar maar gauw op als ze bij de van der Meerlen's is."

Maar Fred vertelde haar hoe hij het niet gekund had en toen was daarna die hopelooze avond gekomen, waarop hij Sally zoo beleedigd had en durfde hij het heelemaal niet meer aan.

En toch was juist na dien avond de inkeer gekomen. 't Was of Sally's zoo verachtelijk uitgesproken „misselijk sujet" hem wakker had geschud en hem gehaald had uit den roes, waarin hij zichzelf had gebracht, door z'n misplaatste trots.

En zijn gevoel voor Norine, dat door alles heen, gebleven was, zooals het was, werd sterker nog, het verlangen naar haar grooter.

En weer passeerden, zooals dat nog al eens gebeurd was, in zijn gedachten al de meisjes de revue, die hij in zijn leven ontmoet had.

Was er wel één bij, die zoo zacht, zoo echt vrouwelijk en lief was als Norinchen? Was er één, die hem zoo goed begreep en die zoo van hem hield, ondanks al z'n fouten?

„Als toch maar de oudelieden niet zoo wanhopig antiek waren en heen wilden stappen over

al hun vermeende bezwaren," had hij geklaagd.

„Die staan er al niet meer zoo streng tegenover," wist Mieke te vertellen. „Of eigenlijk, moeder had er altijd vrede mee gehad, want die is dol op Norinchen, maar je weet wel, vader's wil is wet voor haar."

„Denk je, dat vader een beetje meer meegaande is?" had Fred gevraagd.

„Na je laatste escapades met Paul heeft hij zijn veldheersplan veranderd," had Mieke hem verzekerd. „Ik meen uit moeder's woorden te hebben moeten opmaken, dat hij nog al eens met haar keuvelt over Norinchen. Maar wees nu eens eenmaal in je leven verstandig, knaap, en overhaast de dingen niet. Zorg jij er nu maar voor, dat met Norientje alles in het reine komt."

Maar Fred had er tegen opgezien, Norine op te bellen, hoe groot zijn verlangen naar haar ook was. Hij had in beraad gestaan Sally te schrijven, of mevrouw van der Meerlen te gaan opzoeken, maar al die plannen had hij weer verworpen en 's avonds had hij in z'n kamer gezeten, somber en vervelend, niet wetend wat te doen.

Paul had eenige malen geprobeerd, hem weer mee te krijgen, doch Fred was ontoegankelijk voor al z'n invitaties en zelfs Paul's virtuoos klavierspel was niet in staat geweest Fred over te halen.

Het was dan ook een ware opluchting voor Fred geweest, toen Paul hem kwam vertellen, dat zijn vader hem terug geroepen had naar Weenen en bijna was Fred uit louter blijdschap bezweken, toen Paul

hem voorstelde zijn „Abschied zu feieren". Hij was echter, denkend aan Norine, sterk gebleven en zijn afscheid met Paul was tamelijk koel geweest.

Al deze gebeurtenissen flitsten door Fred's hoofd, toen hij daar zoo plotseling en onverhoopt met Norine tezamen was.

„Een ongeloofelijke bof," dacht hij dankbaar. „En met de oudelieden schijnt het botertje tot den boom te zijn."

Er kwam een groote verteedering in Fred's vaak zoo luchthartig gemoed, toen hij naar z'n ouders keek.

„Vader ziet er moe uit," dacht hij. „Nogal geen wonder, hij werkt als een paard! Ik zal eens 'n beetje stevig aanpakken. Ik zal hem laten zien, dat ik niet alleen voor m'n pleiziertjes en liefhebberijen leef, zooals hij altijd zegt. Kijk die moeder daar nou es genoegelijk met Norinchen zitten praten. M'n meisje en m'n moeder, toch eenig."

En 't was of het Fred ineens duidelijk werd, waarom Norine zooveel meer voor hem beteekende, dan ieder ander meisje.

Want was niet in haar datzelfde zachte, meegaande en tòch sterke, wat hem in zijn moeder zoo lief was?

Fel scheen de zon op de al ontluikende boomen en de musschen, die elkaar de kruimels van biscuits en cake betwistten, die op den rand van het terras voor hen neergestrooid werden, twetterden lustig door-een. Er klonken blije kinderkreten van uit het park

op en er was in iedereen en alles de vreugde der zich hernieuwende natuur.

Toen keek Fred Norine lang aan en in dien blik lag een groote belofte.

En het meisje, hoewel er eerst nog verwijt in haar oogen lag, gaf toch allengs dien blik terug en er sprak vertrouwen uit.

Sally had haar zin weten door te drijven en iederen morgen om negen uur was ze op Juffrouw Betty's bureau aanwezig, waar ze tot twaalf uur de brieven tikte en menu's hectografeerde, met een nauwgezetheid, die Betty's verbazing in hooge mate opwekte.

„Ik ben nog nooit in m'n leven met zooveel eetlust aan tafel gegaan," had Sally beweerd. „Ik heb het gevoel, dat ik, althans mijn lunch zelf verdiend heb."

Herr Director, dien ze ook alweer om haar vinger kon winden, droeg haar af en toe wat werk op en Sally voelde zich „een deel van het hotel".

Alleen in Madame's oogen kon ze geen genade vinden en daar deze niet openlijk onbeleefd tegen haar durfde zijn, vermeed ze het angstvallig in het bureau te verschijnen wanneer ze Sally daar wist.

Er gingen wekelijks groote brieven naar Daddy, brieven, die daar aan den overkant van den Oceaan met onvermengde gevoelens van blijdschap gelezen werden, want er sprak een totaal andere Sally uit, dan de Sally, die in huis rond gebungeld had en die uit verveling de malste dingen deed.

En Jack MacLean, die 's avonds vaak bij Mr. Graham kwam praten, genoot mee van den kostelijken humor in haar lange epistels. En al kon hij niet goed begrijpen, hoe een meisje als Sally er behagen in kon scheppen als volontaire op een hotel-bureau

te werken, hij voelde wel, uit den toon harer brieven, dat zich een groote verandering in haar had voltrokken en hij was er dankbaar voor. Want hoe lief ze hem ook was met al haar grilligheden en excentrieke invallen, haar egoïsme en onbeheerschtheid hadden hem toch vaak heel erg gehinderd.

„Ze zal het toch niet in haar hoofd halen, voor goed in Holland te blijven?" had hij op een avond gevraagd, toen de mail weer een lofzang van Sally op Holland en haar Hollandsche vrienden had gebracht.

Mr. Graham, die zijn dochter heel erg miste, werd door die vraag opgeschrikt.

„Ze kon er wel eens iemand vinden, waar ze genoeg van gaat houden om hem tot haar echtvriend te promoveeren," had Jack gezegd en in zijn stem klonk felle jalouzie op den onbekenden Hollandschen jongeling, die hem het meisje zou kunnen wegkapen, waar hij sinds z'n prilste jeugd van gehouden had.

In Mr. Graham's gelaat kwam die vastberaden trek, die er meestal op zetelde, als hij een groote transactie deed.

„We gaan haar terughalen, my boy."

Jack was innerlijk verrukt over dit besluit, maar uiterlijk was daar niets van te merken. Noch lichtte Mr. Graham toe, waarom hij dit besluit zoo plotseling nam.

„Ze is er nu lang genoeg geweest," was het eenige, wat hij nog over de kwestie zei.

Veertien dagen later — Sally zat net op haar gewone koortsachtige wijze te tikken — kwam de

portier het bureau binnen en zijn excuus aanbiedend, dat hij Miss Graham storen moest in haar werk, berichtte hij haar, dat er twee landgenooten van Miss waren aangekomen, die haar een brief van haar vader wilden overhandigen.

„Heavens!" galmde Sally. „Wie weet, wat voor ergs Dad me me op m'n dak stuurt. Miss Betty, mag ik even verdwijnen? Ik maak de brieven direct af."

Ze fladderde achter den glimlachenden portier de hall in.

„Waar zitten ze?" vroeg ze.

„In den bar," wees hij haar.

„Had ik niet eens behoeven te vragen," lachte Sally en ze liep den bar in, waar op de hooge krukken, met den rug naar haar toe, twee heeren zaten.

„Helloh?" vragend klonk het, want Sally herkende de ruggen niet zoo direct.

„Helloh!" de twee keerden zich om.

„Good heavens! Dad! Jack!"

Mr. Graham deed wanhopige pogingen om zijn ontroering te verbergen, toen hij zijn dochter in de armen sloot.

„Old Dad!"

„Baby!"

„Mee naar m'n kamer!" zei Sally, die het heelemaal niet noodig vond, dat de bar-man het roode puntje aan haar neus zou zien.

En toen wilde ze natuurlijk alles tegelijk doen en alles tegelijk weten en gunde ze zich haast geen tijd om rustig te gaan zitten.

„Ik moet Norine voor jullie halen! O, m'n brieven! Die moet ik nog afmaken. Hoe komen jullie hier? Ben je hier voor zaken, Dad? En jij, Jack? Oh, Jacky! old boy, how are you? Hebben jullie kamers besteld? We gaan alles zien, hoor! Jack, jij kent Holland niet. Hebben jullie een goede reis gehad? Waar zijn de kamers, Dad? Blijven jullie lang? Z e g g e n jullie toch eens wat, je laat mij maar praten!"

Toen barstten de beide mannen in een goedmoedig lachen uit en Sally lachte hartelijk mee, schoon ze niet begreep, waarom ze zoo'n pret hadden.

„Is dit je zitkamer?" vroeg Mr. Graham langzaam en hij keek rond in het keurig, maar uiterst sober gemeubileerd vertrek.

„Niet zoo vorstelijk als je gewend bent, hè Dad? Maar, weet je, ik wilde dicht bij Norinchen zijn."

„That's right!" hij knikte begrijpend.

„Wat fijn, jullie weer te zien." Sally's blikken gingen van den een naar den ander en Jack dacht, dat hij nog nooit een zoo lieve uitdrukking in Sally's anders zoo overmoedige oogen gezien had.

„Dad, ik m o e t Miss Betty even zeggen, dat ik m'n werk vandaag niet af kan maken. Maar morgenochtend ga ik weer werken, hoor!"

„Of course. Breng ons dan maar eerst even naar onze kamers, dan gaan we ons opfrisschen en daarna moet je ons je vrienden brengen. Quick, baby!"

De voor hen bestemde kamers waren natuurlijk de mooiste en duurste van het geheele hotel en toen

Sally, nadat ze opgetogen op het bureau verteld had, waarom ze vandaag niet kwam werken, de salon binnen hupste, hoonde ze:

„Wat een deftigheid! das Fürstenzimmer! Dad, hoe durf je. Daar hebben alle vorsten van Europa gelogeerd. Ik voel me niet meer thuis in al die luxe."

„En waar is nu je vriendin?" vroeg Mr. Graham.

„Dad," vleide Sally. „Ga jij naar Mr. van Dijk en vraag of Norine vandaag vrij mag. Jou, als bewoner van deze vorstelijke vertrekken durven ze toch niets te weigeren. Vooruit, Dad!"

Toen Mr. Graham naar beneden was gegaan, bleven Sally en Jack wat verlegen tegenover elkaar zitten.

„Nou gaat ie me natuurlijk weer een declaratie doen," dacht Sally.

Maar Jack, wijzend naar een schilderij aan den wand, vroeg:

„Is dat van een Hollandschen meester?"

„Ja, een echte Rembrandt," jokte Sally.

Hij stond op, bekeek het schilderij vol aandacht.

„Very nice, maar geen Rembrandt," lachte hij.

„Waarom ben je met Dad meegekomen?"

„Om Holland te zien."

„Holland is very interesting."

„Ja."

„De Hollandsche meisjes zijn erg knap."

„Zoo. De jongens ook?"

„Ja, bijzonder." Sally genoot inwendig en verwachtte zijn volgende vraag.

„Ik wil graag eens kaas zien maken."

„Kun je gedaan krijgen. En je kunt de bloembollen zien en den nachtwacht van Rembrandt en Marken en Volendam," zei ze spottend.

„Ha!" dacht Jack. „Daar hebben we de oude Sally."

Mr. Graham kwam juist de salon binnen.

„En?" vroeg Sally haastig.

„O. K.!"

„Fijn! dacht ik wel. Madame zal ziedend zijn. Ik ga Norinchen meteen halen."

Even daarna kwam ze terug, haar arm om Norine geslagen.

„Dat is ze nu, Dad!"

Mr. Graham stond haastig uit z'n stoel op en met één blik had hij Norine van kop tot teen opgenomen.

Toen stak hij bei z'n handen uit en omsloot met fermen greep de twee tengere meisjeshanden.

„Miss Röstel, I am your friend for ever."

Meer zei hij niet, maar Norine voelde in dien stevigen greep, dat ze in hem werkelijk een vriend voor het leven gevonden had.

„Mr. Jack MacLean, Miss Röstel," stelde Sally voor.

Toen gingen ze gezellig bij elkaar zitten.

„Nou heb je twee dochters, Dad," zei Sally, die dicht naast haar vader was gekropen.

„Dat voel ik ook zoo. Ze moest werkelijk maar met ons mee terug gaan. Miss Röstel...."

„Zegt u Norine?" vroeg het meisje, dat zich direct

op haar gemak voelde met den goedmoedigen eenvoudigen man.

„Als ik het uit kan spreken," lachte hij. „U spreekt intusschen voortreffelijk Engelsch, Nou . . . Nouryn."

„Ze spreekt alle talen zoo buitengewoon goed, zelfs Hollandsch," sneed Sally op. „Maar Dad, mee naar Amerika krijg je ons niet. Haar niet, omdat ze in love is en mij niet. . . ."

Norine keek even naar Jack MacLean. Wat staarde hij in verrukking naar Sally, vond ze. En wat was hij knap. Sally had nooit over hem gesproken. Wel over andere boy-friends, maar nooit over hem en dit feit gaf haar te denken.

„En waarom ga jij niet mee terug naar Amerika?" informeerde Jack.

„Omdat ik n i e t in love ben," lachte Sally overmoedig.

„Oh, I see!"

Maar Mr. Graham deed alsof hij geen notitie van haar woorden nam en vroeg waar ze dien middag heen zouden gaan.

„Jack mag kiezen," zei Sally. „Wat wil je Jacky, Rembrandt of tulpen?"

„Miss Röstel, kiest u voor mij," Jack wendde zich vriendelijk naar Norine. Waar gaat u het liefste heen?"

„Ik zal tot mijn groote spijt niet mee kunnen gaan, ik heb vanmiddag niet vrij."

„Alles al in orde," zei Mr. Graham. „Ik heb toestemming van uw Directeur voor den geheelen dag."

Maar Norine schudde verdrietig het hoofd.

„Madame kan me niet missen."

„Wat zeg je?" stoof Sally op. „Weet ze, dat vader het gevraagd heeft en haar man het goed heeft gevonden?"

„Ze zegt, dat haar man niets te beslissen heeft over den vrijen tijd van het vrouwelijk personeel, dat is háár zaak. En dat is ook wel waar."

„My Lord! ik ga naar haar toe, ik...."

„Bedaar Sally. Als Nou.... Nouryn hier in betrekking moet blijven, is het beter er niet langer op aan te dringen. Je zoudt er haar, dunkt me, geen dienst mee doen."

„Zoo is het," zei Norine, hem dankbaar aankijkend. „En buitendien, vanavond had ik toch niet mee kunnen gaan. Je weet toch wel, Sally, we zouden toch naar...."

„Ach ja, dat is waar ook. We waren verzocht bij.... je weet wel Dad, bij Fred's ouders. Natuurlijk ga je daarheen, Norinchen, veel te fijn, dat 't daar zoo botert. Ik zal ze een belletje geven waarom ik door afwezigheid zal schitteren. Ik doe 't meteen maar."

Ze hoorden Sally een geänimeerd gesprek voeren met mevrouw Dannenburch.

„Great idea!" jubelde ze in antwoord op iets dat mevrouw haar zei. „Ik breng ze mee," en toen tot haar vader. „Mrs. Dannenburch inviteert u om met uw aanhangsel mee te komen."

„That's all right," besliste hij, want hij wist uit

Sally's brieven precies hoe de zaak in elkaar zat en wilde zijn steentje bijdragen om het aardige Zwitsersche meisje en haar lover tot elkaar te brengen.

Norine, die geen idee had, dat Mr. Graham zoo van alles op de hoogte was, verwonderde er zich in stilte over, dat hij de invitatie zoo grif aannam. Ze kon immers niet weten, dat hij van alles wat Fred en haar betrof op de hoogte was en Sally in haar lange epistels zelfs al eens voorgesteld had, dat haar vader Fred een hoog gesalarieerde betrekking zou geven in een van z'n groote zaken. 't Was, toen Fred's vader geweigerd had zijn toestemming tot de verloving te geven.

Sally, die geen teleurstellingen kende, wien alles altijd strijk en zet was gegaan, die een veel vrijere opvoeding had gehad, dan de Hollandsche jeugd, had zich woedend gemaakt over die weigering en 't zou haar een genoegdoening gegeven hebben als ze Fred's vader dien hak had kunnen zetten.

Gelukkig was haar vader wijzer en had hij haar een bezadigden brief geschreven met de belofte, dat hij ten allen tijde bereid was Norine, die zoo goed voor zijn kind was, te helpen, maar niet op een zoo onbekookte wijze. En hij had Sally aangeraden de dingen kalm hun loop te laten. Wat niet weg nam, dat hij zich er zeer voor interesseerde.

„Ik moet nu heusch weer aan m'n werk," zei Norine, nadat ze een tijdje gezellig met Mr. Graham had zitten praten.

„Ik vind 't ellendig, dat je niet meegaat," klaagde Sally.

„Hoe komt Amandelchen nu plotseling weer zoo geniepig?"

Norine antwoordde er niet op, maar ze nam haastig afscheid, na hen een „ripping day" toegewenscht te hebben.

Met looden schoenen begon ze aan haar werk. Niet omdat Madame haar geweigerd had mee te gaan, maar wel, omdat er iets gebeurd was, waardoor ze wist zich den toorn van Madame op den hals gehaald te hebben.

Het vrouwelijk personeel had reeds eenigen tijd geklaagd, dat het eten, dat ze kregen, niet goed toebereid, en ontoereikend was en schoon Norine de klachten van het personeel niet altijd geheel voor waar aannam en bij ondervinding wist, dat er dikwijls overdreven werd, had ze zich eenige keeren er van overtuigd, dat het eten inderdaad onverschillig toebereid was, de groenten niet gaar, het vleesch taai en de porties te klein.

Daags te voren had ze het Madame meegedeeld, doch deze had haar toegebeten, dat ze liever moest opletten of het werk goed gedaan werd.

„Iek denk, das Personal in uw hois zal nog heel wat anderes gegessen haben, waas?"

Toen had Norine zich verstout te zeggen:

„Ja, Madame, héél wat anders!"

Waarop Madame, in woede ontstoken door den

toon waarop dit gezegd werd, haar toegeschreeuwd had:

„Frechtaks! U zal maar liever uw arbeid goed maken en anders zal iek u koendigen!"

Norine had er Sally niets van verteld en ook niet geklaagd bij juffrouw Betty, maar ze had zich voorgenomen voor de rechten van het personeel op te komen.

Ze voelde zich zoo opgewekt en krachtig, nu ze Fred en zijn familie ontmoet had en de blijdschap, dat Paul van het tooneel verdwenen was, maakte, dat ze de onaangenaamheden met Madame lichter opnam.

„Laat ze maar razen en tieren," dacht ze blij. „Alles komt nu toch goed! Ik trek me lekker niets aan van al haar lawaai. Maar recht zal er zijn!"

En nu juist vandaag had het personeel haar weer geroepen om te constateeren, hoe slecht de chefkok hun maal verzorgd had.

„Natuurlijk," hadden de meisjes geklaagd, „voor ons komt het er niet op aan. Hij zorgt wel, dat de gasten en de directie goed te eten krijgen, maar wij...."

En weer had Norine den rauwen kost, de onsmakelijke, aangebrande ossenlapjes geproefd en ze kon een geest van verzet niet weerhouden.

Voor ze er zich rekenschap van gaf wat ze eigenlijk deed, was ze naar den Ober gegaan en had ze hem gezegd een bon te schrijven voor acht kalfscoteletten.

De Ober had getreuzeld met het schrijven van den bon, maar Norine, in jeugdigen overmoed had gezegd:

„Het personeel heeft recht op behoorlijk eten."

De kalfscoteletten waren boven gekomen en gretig verorberd, maar de chef de cuisine, in woede ontstoken op „de Zwitsersche praatsmaakster", was, wel wetend, hoe hij het zaakje aan moest pakken, naar Madame gesneld en had haar gezegd, dat hij wel bevelen van Madame afwachtte, maar niet van een ondergeschikte en Madame, die net even te voren van haar gemaal gehoord had, dat Mr. Graham beloofd had de gouvernante vrij te geven, en al een ruzietje met haar echtvriend over die kwestie achter den rug had, omdat zij Norine had bevolen thuis te blijven, werd furieus.

„Nun, warte mal!" had ze gekrijscht, en de zweep had Rags, die dood onschuldig was aan de affaire met de kalfscoteletten, om de ooren geknald, gelukkig zonder hem te raken.

„Warte mal, wij sollen das Fräulein wel klein krijgen! Zoo eine Frechtaks! Zoo eine...."

De chef was voldaan naar zijn heiligdom teruggekeerd en had zich de handen gewreven bij de gedachte dat „die Zwitsersche Mamsell" er van langs zou krijgen.

„Toen Norine zich regelrecht van das „Fürstenzimmer" naar haar werk begaf, werd ze per telefoon naar de kamer van Madame ontboden.

„Daar zullen we 't hebben," dacht Norine en ze

voelde zich niet meer zoo zeker als te voren.

Ze klopte bescheiden aan Madame's „saloon".

„Herein!"

Als een ijsbeer in een kooi, zoo liep Madame in het vertrek op en neer, de zweep, als een boog gespannen, in haar beide handen.

Plotseling staakte ze haar wandeling en bleef voor Norine staan, haar van kop tot teenen opnemend, of ze haar voor de eerste maal aanschouwde.

„So.... So! da zal man denken, so een oensjoeldieges Fräuleinchen, nich? Wat valt u dan ein?

U heeft misjien gedacht u kan hier die baas schpielen, waas?

Kalbscoteletten!! Kalbscoteletten!!

So eine Frechheit! Iek denk in das feine hotel van u heeft u ze selber nooit bekommen, waas? Misjien heeft uw Vater zuviel kalbscoteletten an das Personal gegeben, hat er het hois misjien daaroem verplempert, waas?"

Norine was krijtwit geworden.

„Ik verzoek u vriendelijk mijn vader buiten de kwestie te laten, Madame," zei ze met bevende lippen.

„Na, die heeft es schön gemaakt, in die kleine snertzaak! Man kan ja zien wie het u geleerd is! U kan Ende der Monat naar eene andere stelle oemzien. Kan u Kalbscoteletten beschtellen soviel als u wil!

Und jetzt an die arbeit! Rasch!"

Toen ontwaakte in Norine alle trots, die ze, zoo-

lang ze in het hotel was, onderdrukt had en Madame recht in de oogen blikkend, zei ze fier:

„Ik zal wel direct heengaan en ik ben blij, dat ik kan gaan, want u maakt het iemand tot een hel!

Ik heb mijn best gedaan en als ik fouten heb gemaakt, dan spijt me dat en ik wil graag erkennen, dat ik dom heb gedaan met die kalfscoteletten, maar mijn vader laten beleedigen, dat duld ik niet!

Daar staat mijn vader veel te hoog voor!

Ik zal Herrn General-Director zeggen, dat ik hier geen minuut langer wil blijven!"

Ze wilde zich naar de deur begeven, toen plotseling Madame zich tusschen haar en de deur stelde.

„Na, wissen Sie, u heeft sjoeld bekend, da kan man de zaak nog einmal überlegen. U zal ja niet meer zoo doem zijn, waas?

Iek zal mij dat eten van het Personal aanzien. Aber doen Sie dat niet nog eenmaal, waas?

Rags, kom hier, wat doe jij daar dan?

Na, Fräulein Röstel, niet meer zulke doemheden maken, waas? Na, also!"

Er was werkelijk vriendelijkheid in Madame's oogen, toen ze Norine aankeek en het meisje, dat voelde, wat het voor een vrouw als Madame wilde zeggen om eenigszins bakzeil te halen, verteederde die blik.

„Ik had het niet moeten doen," zei ze zacht. „Ik zal me er in het vervolg niet mee bemoeien."

En toen deed Madame iets, wat ze in haar heele

leven niet gedaan had, uitgezonderd dan bij de katten, ze streek even vluchtig over Norine's wang.

„Iek ben im grossen Ganzen niet oentevreden over u.

U is nog joenk, maar u heeft kwaliteiten!

Na dan gaat man weer an die arbeid, nich?"

Norine wiekte als op vleugels gedragen naar de étages, waar ze opgewekt haar rondgang begon.

„Ik heb tòch een overwinning behaald en Fräulein Betty zal het niet willen gelooven als ik 't haar vertel.

En ik heb geen spijt, dat ik niet mee mocht met Sally.

Ik geloof, dat ik een heele stap verder ben gekomen.

Gek, ze heeft me zulke gemeene dingen gezegd en ik had haar kunnen ranselen en toch voel ik nu heelemaal geen wrok tegen haar.

Ik ga nog ééns zoo hard m'n best doen.

't Was een groote brutaliteit van me en een nog véél grootere om mijn betrekking direct te willen opgeven! Na also, zou Amandelchen zeggen."

Van de eene kamer naar de andere gaande, ging ze na of de kamermeisjes het werk naar behooren verricht hadden en stil-gelukkig zong ze zacht voor zich heen het vroolijke Schweizerliedje, dat haar oude kindermeisje voor haar zong, toen ze nog klein was: Liebli ist's überall, Liebli auf Erde.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Dien avond waren in de groote suite van het statige huis, dat de familie van Dannenburch bewoonde en

dat in een nieuw en mooi gedeelte van de stad stond, alle lichten feestelijk ontstoken.

„Moeder, hoe doe je met je Engelsch?" plaagde Fred, die dicht bij z'n moeder in een van de groote stoelen bij den haard zat.

„Durf je?"

„Ik zal wel moeten," zuchtte z'n moeder. „Ik was al zoo blij, dat Sally Duitsch spreekt en ik heb er eigenlijk heelemaal niet bij gedacht, dat haar vader alleen maar Engelsch verstaat. Bepaald angstig. Ik heb 't in jaren niet gesproken."

„Ik help je er wel doorheen; 't zal best gaan. Zeg moeder, van helpen gesproken: doe je je best een beetje voor ons bij vader?"

„Overhaast de dingen niet, Fred. Je vader is heel erg ingenomen met Norine, hij vindt haar zoo flink en daarbij zoo ladylike."

„En u, moeder? Wat zegt u van haar?"

„Dat weet je wel, malle jongen."

„Maar ik hoor 't zoo graag. U weet niet, hoe blij ik ben, dat vader zoo over haar te spreken is."

„Fred?"

„Ja, moeder?"

„Ben je nu heel zeker van jezelf? Is 't niet weer een bevlieging?"

„Neen moeder, waarachtig niet. Ik begrijp zoo goed, dat u aan me twijfelt. Ik heb 't ernaar gemaakt, net als Tijl Uilenspiegel. Maar juist die weken, waarin ik Norientje verwaarloosd heb en als een dolle met Paul in dancings heb rond gehuppeld, juist die

hebben me geleerd, dat al dat dansen en pret maken, knudde in 't kwadraat is. U weet niet, hoe meer dan genoeg ik er van heb. En 't is net of in de zaak ook alles veel beter gaat. Ik heb zin in 't werk en 't vlot."

„Vader is heel tevreden de laatste weken. Hij hoopt zóó, dat nu eindelijk de ware werklust en ernst er is."

„Die is er! dat heeft u me toch nog nooit hooren zeggen."

„Neen, dat is waar. Maar Fred, hoor eens, zul je nu niet teleurgesteld zijn als vader nog niet direct z'n toestemming tot jullie verloving geeft? Je kunt heusch nog wat geduld hebben, jullie bent nog zoo jong."

„Hoe oud was vader toen hij zich verloofde?" lachte Fred.

„En dat nog wel in jullie veel geroemde jeugd, waarin alles zooveel beter en solider was? Neen moeder, nou geen verstoppertje spelen, de Pipa was een en twintig, je hebt het zelf verteld."

„Ja, maar hij was buitengewoon ernstig voor z'n leeftijd en dan, wij bleven drie jaar verloofd. Jullie van tegenwoordig voelt daar niets voor."

„Allicht niet. Zoo'n lang engagement is heusch niet je dàt. Eén jaar, hoogstens anderhalf, maar dan moet je ook getrouwd zijn. Als de Pipa 'n beetje wil kan 't ook best. Norinchen heeft heelemaal geen hooge eischen, ze is het eenvoudig gewend."

„Ja, zij wel. Maar jij, Fred? Zul jij tevreden zijn

met een bescheiden woning en een totaal gemis aan luxe?"

„Hè, moeder, maak 't nou niet zoo heel zwart. Een lid van de firma Dannenburch behoeft het als ie trouwt heusch niet zoo zuinig aan te leggen. Een kleine flat, een bescheiden meidje, een eenvoudige maar artistieke inrichting en.... le coeur qui vous comprend!"

„En het dagelijksch brood vergeet je bij je begrooting," zei zijn moeder lachend, en ze blikte hem vriendelijk aan, want zóó ernstig had ze haar onstuimigen en onevenwichtigen zoon toch nog nooit hooren spreken. „Nu, heb maar geduld en werk zoo hard als je kunt. Een betere manier om vader goedgunstig te stemmen is er niet."

„Wat zitten jullie hier knusjes bijeen," zei Mieke, die in een licht en modieus toiletje de kamer binnen kwam. „Waar confereeren jullie zoo over? Is de Pipa zich nog aan het dressen?"

„Alle menschen, wat is dat kind elegant!" riep Fred. „Voor wien heb je je zoo mooi gemaakt? voor Rinus of voor Mr. MacLean?"

„Voor Mr. Graham natuurlijk. Zeg, Fred, zou dat wat zijn met Sally en dien Mr. MacLean?"

„Zal wel. Waarom zou die snuiter anders heelemaal uit de States komen? Hij heeft hier niets te doen en zijn verlangen naar Holland zal toch niet zóó groot zijn geweest."

„Wenn der weisse Flieder wieder blüht," zong Mieke, terwijl ze de takken sneeuwballen en witte

seringen, die in een vaas te wuiven stonden, losser nog schikte.

„Jullie hebt de lente in je bol," lachte mevrouw en haar oogen gingen vol moederlijke teederheid naar Mieke's tenger figuurtje in het soepele jurkje van maan-blauwe crêpe georgette.

„Fred, is de balzaal in orde?" vroeg Mieke, doelend op de groote aangrenzende zijkamer, waar de enorme radio-gramophoon stond, Fred's laatste weeldebevlieging, zooals hij gezegd had, en waar ze, als er 's avonds jongelui kwamen zoo zalig op dansten.

„O. K. Miss Dannenburch. Kleed opgenomen, lamp naar boven geschoven en eenige hoekjes om drie stel menschen op te nemen, als ze moe van het dansen, willen babbelen."

„Moeder, wat zeg je van boetlief? Hij heeft zelf de handen uit de mouw gestoken! 't wordt angstig," plaagde Mieke, „Ah, daar is het hoofd van de firma Dannenburch. All correct! Vader, wat zie je er vreeselijk in de puntjes uit. Ik wed, dat Mr. Graham smult van zooveel gedegen oud-Hollandsche deftigheid."

„Malle meid," lachte goedmoedig meneer van Dannenburch, zich neerzettend in een van de groote club-fauteuils, die om de lage tafel stonden.

Fred schoof de courant binnen zijn vader's bereik.

„Wat is die jongen toch attent," fluisterde Mieke ondeugend haar moeder in.

„De beurs sloot flauw vandaag," zei Fred op zake-

lijken toon, hiermee zijn vader te kennen gevende, dat hij de beurs-noteeringen gelezen had.

„Ja, er is nog weinig kooplust bij het publiek," zei z'n vader, de courant openvouwend.

„Heelemaal bij de zaak is boetlief," lachte Mieke. „Aandeelen Norine gaan de hoogte in."

„Nest," fluisterde haar moeder, het meisje naar zich toe trekkend.

„Daar zul je ze hebben," zei Fred, toen de huisbel klonk en hij spoedde zich de hall in.

„Ze zijn het niet, ik hoor maar één stem. Zeker Rinus," deed Mieke onverschillig.

„De zilten baar!" annonceerde Fred, de deur wijd openend om Rinus van Scheven binnen te laten.

Blond, blank, stoer en krachtig, stond hij blijlachend in de deur-opening.

„Dag Rinus, jongen, hoe gaat het?" begroette mevrouw hem vriendelijk.

„Wat ben je flink geworden. Nòg langer dan je al was."

't Was even een algemeen gesprek, waarbij Rinus' oogen telkens afdwaalden naar Mieke, die hij in anderhalf jaar niet gezien had, maar naar wie zijn gedachten steeds uit waren gegaan.

Hoe vaak had hij niet, in de eenzame stilte van z'n kooi het kleine portretje bekeken, dat hij van Mieke gemaakt had, toen ze in Interlaken waren.

In moedelooze oogenblikken, als er niets anders om hem heen was, dan de eindelooze zee, of ook vaak wanneer de storm het schip heen en weer zwiepte,

zoo, dat ze ieder oogenblik dachten te pletter te slaan tegen een klip, had een blik op het kleine portretje hem kracht gegeven.

En nu stond ze voor hem, een andere Mieke en toch dezelfde. Iets vrouwelijker was ze geworden, iets ernstiger ook, leek het hem toe. Maar het natuurlijke, ongedwongene, dat hem, zelf zoo stoer en krachtig, juist zoo aangetrokken had, was in haar gebleven.

„Norinchen?" vroeg hij blij-verwonderd, toen Mieke hem vertelde, dat hij een oude kennis uit Interlaken zou ontmoeten. „Och, dàt is aardig! Is ze nog zoo mooi en zoo bijzonder innemend?"

„Vraag het Fred," plaagde Mieke, ondanks waarschuwende blikken naar vader's kant van Fred.

„Zoo, ben jij nog altijd zoo épris van haar." Rinus' gezonde lach klonk door het vertrek. „Oude liefde roest niet, wat Fred? Nou, zoo'n meisje zou iedereen ook wel willen hebben. Je keuze is nog zoo slecht niet."

„Pas dan maar op je eigen hart, zilte baar! Ik zal jou in de gaten houden vanavond," zei Fred.

„Mijn hart is schotvrij."

„Daar zijn ze!" riep Mieke, toen ten tweede male de huisbel luidde.

„Ik brand van verlangen naar de twee Amerikanen."

In de hall hoorde men Sally's opgewekt praten al.

Fred spoedde zich naar buiten, wat gejaagd, nu Norine's entrée in de ouderlijke woning zou plaats vinden.

„Je ziet er uit om te gappen," vond hij nog even tijd Norine in te fluisteren, die een avondjapon droeg van roode crêpe georgette, die zoo wonderwel kleurde bij haar donkere teint en haren en alleen maar opviel door een onberispelijke snit.

Sally, die eerst een van de schitterende avondjaponnen had willen aandoen, waarvan ze er een regiment had hangen, bedacht bijtijds, dat 't niet aardig zou zijn tegenover Norinchen's eenvoud om zoo te brilleeren en ze had een van haar meest modeste robes aangetrokken, terwijl ze een heel eenvoudig gouden kettinkje als eenig sieraad droeg.

En op Daddy's verbazing had ze lief gezegd:

„Vanavond geen groot toilet, Dad, Norinchen moet „reine du soir" zijn.

Morgenavond, als we naar de comedie gaan, zal ik me dressen, dat je ervan omvalt."

Mr. Graham had goedkeurend geknikt en gedacht, dat er in Sally stellig nog iets van den eenvoud was van zijn grootouders, die een heel eenvoudige grutterszaak in Holland hadden gedreven.

Er was geen oogenblik van stijfheid toen de vreemde gasten hun entrée maakten in den huize Dannenburch en Mr. Graham zat in minder dan geen tijd genoegelijk in een van de groote clubsessels met een excellente Hollandsche sigaar, druk met zijn gastheer over zaken te praten.

Mevrouw, geroutineerde gastvrouw, wist onmiddellijk een prettige en genoegelijke sfeer te schep-

pen, die ieder op z'n gemak stelde en het gevoel gaf al jaren in dit milieu verkeerd te hebben.

Zelfs Jack MacLean, die gevreesd had, zich als een vreemden eend in de bijt te zullen voelen, werd opgenomen in deze sfeer van gezelligheid.

„Dad! kijk toch eens even wat een schitterende blauwe borden!" galmde Sally „en o, wat hebben jullie mooie schilderijen! Dad, kijk eens even!"

En echte Amerikanen als ze waren, geraakten ze in verrukking voor al het mooie antiek, dat van geslacht op geslacht was overgegaan in de familie Dannenburch.

„Hebben jullie een familie-wapen?" vroeg Sally zeer belangstellend.

„Of course!" protzte Fred. „Vader, laat je ring eens zien."

Drie hoofden bogen zich over den zegelring van meneer Dannenburch.

„Een den en een burcht," expliceerde Fred gewichtig.

„Eenig!' vond Sally. „Heeft u dit wapen op al uw linnengoed, Mevrouw?"

„Overal op," gierde Mieke. „Op m'n kamermuiltjes en op m'n tandenborstel, enfin, op alles!"

„Bij ons doen ze een moord voor een familiewapen," zei Sally.

„Zeg, Fred, we moeten je kamer zien, waar al je muziekinstrumenten hangen. Mieke heeft me ervan verteld."

„Er is een heidensche bende," weifelde Fred.

„Never mind! Vooruit, laat zien!"

„Gaan jullie dan maar allemaal mee. U ook Mr. MacLean, natuurlijk!"

Het heele stel holde achter Fred aan naar boven en men hoorde hun vroolijke stemmen door de gang weerklinken. Toen vond Mr. Graham het oogenblik gekomen een woordje over Norine en Fred te spreken.

Want, hij had zijn dochter moeten beloven een poging in die richting te zullen doen.

Met een vriendelijk compliment tot Mevrouw voor haar gastvrijheid en haar charming children," vroeg hij, of ze zijn Sally niet veel te vrij gevochten vond voor zoo'n jong meisje.

„En nu is ze reeds heel veel veranderd bij vroeger," zei de looze Daddy, op zijn kalme wijze koersend naar het doel, dat hij voor oogen had.

„Ik ben die kleine Norine toch zóó dankbaar. Ik wil haar gaarne meenemen naar Amerika.

We hebben werkelijk niet één meisje onder onze kennissen, zooals zij; zoo flink en doortastend en daarbij zoo fijntjes, zoo heelemaal een lady.

Ze is als een zuster voor Sally en ik heb het gevoel of ze ook een beetje mijn dochter is.

U kent haar al langeren tijd, niet waar?"

„O, ja, al sinds drie jaar en we houden ook heel veel van haar," zei mevrouw Dannenburch.

Toen schraapte meneer Dannenburch z'n keel en kuchte eens. Zijn kinderen noemden dat „de gelegenheids kuch."

„U heeft misschien al van uw dochter vernomen, dat mijn zoon...."

Mr. Graham knikte toestemmend.

„Het is een felicitatie waard, dear Sir, u kunt werkelijk geen betere, lievere en mooiere schoondochter verlangen."

„Ja, maar...."

„I see. U vindt uw zoon nog wat te jong en te luchthartig.

My dear Sir, zoo jong en onbezonnen waren we immers allemaal en we hebben er ook geen berouw van gehad.

Norine is juist de vrouw om uw boy te leiden.

„Als ik in uw plaats was...."

Zoo sprak Mr. Graham, de machtige petroleumkoning en het liet niet na indruk te maken op zijn gastheer.

„Hij is een clever boy, uw zoon. Sally heeft me over hem geschreven," ging Mr. Graham onverstoord verder. „Wanneer de wilde haren er uit zijn, zal hij een even respectabel mensch worden als zijn vader nu is. I am sure."

Gevleid boog meneer Dannenburch voor dien lof.

„We stellen uw waardeerende woorden zeer op prijs, Mr. Graham.

En 't is, zooals u het daar zoo juist uitdrukte, we waren geen van allen direct zoo bezadigd en als er iemand is, die weet, wat de invloed van een verstandige en liefdevolle vrouw, wil zeggen, dan ben ik het wel," zei meneer Dannenburch, waarop zijn

vrouw een oolijke buiging naar zijn kant maakte.

„We zijn dan ook overeengekomen, niet waar, vrouw? den jongen zijn zin te geven en zijn verloving niet langer in den weg te staan. Alleen, we zouden gaarne zien, dat ze niet te spoedig trouwen.

Een verloving van minstens anderhalf jaar lijkt ons toch geen onbillijke eisch. Ze zijn allebei nog zoo jong."

Toen stond Mr. Graham plechtig op en ze allebei stevig de hand drukkend, zei hij hartelijk:

„Ik wensch u geluk met dit verstandig besluit.

Bij ons in Amerika zeggen ze: „do it now!" Well, Mr. Dannenburch, stel het niet uit, opdat ik ook nog getuige kan zijn van het geluk van deze twee charmante jonge menschen."

Een zijdelingsche blik van meneer naar zijn vrouw; een aanmoedigend knikje van haar terug.

„En dan wil ik u dit nog zeggen."

Mr. Graham stak een tweede sigaar op en zette zich weer genoegelijk neer, „uw boy zal waarschijnlijk voor business wel eens naar New York komen, niet waar?

Mijn huis staat voor hem open en mijn relaties zijn tot zijne beschikking."

Het werd zoo eenvoudig weg gezegd, maar de Dannenburch's voelden wel dat er meer in lag, dan een gewone beleefdheids-phrase.

„Hello! Wat zit je daar gezellig te zwammen, Dad! Net of je jarenlang in old Amsterdam hebt gezeten!"

't Was Sally, die, haar arm om Mr. Graham's hals slingerend, hem een klinkenden kus gaf.

Het heele troepje jongelui kwam vroolijk naar binnen.

„O, mevrouw, wat eenig, die rommelkamer van Fred, met al die instrumenten!" zei Norine.

„Hij heeft ons op verschillende soli vergast. Eenig gewoon!"

„Uw zoon is een artist!" vond Jack MacLean, die zelf heelemaal niets op muzikaal gebied presteerde en Fred werkelijk een genie vond.

„Hij kan tenminste nog altijd in een band z'n kost verdienen," plaagde Rinus.

„Bij ons op de schuit zou hij een aanwinst zijn!"

Fred had intusschen de electrische gramofoon aangezet en annonceerde: „Jack Hylton and his orchestra!'

„Vooruit, jongelui, dansen! Norinchen, mag ik je verzoeken....

Sally zal me wel vergeven, dat ik haar niet, volgens alle regelen der etiquette, eerst ten dans vraag."

Weg zweefden ze op de tonen van een Slow-fox en direct achter hen aan Jack met Sally en Rinus met Mieke.

„Zeg, zilten baar, je danst een stuk beter dan verleden jaar! Zeker goed geoefend?" lachte Mieke.

„Nogal glad! je hebt me toen zoo uitgeveterd! Ik wilde dezen keer beter beslagen op het ijs komen.

Onze tweede hofmeester is een meesterlijk danseur en die heeft me eens even onder handen genomen."

„Dus je was van plan me je dansvorderingen te laten zien?"

„Wat dacht je dan? Als ik jullie niet op Schiphol had ontmoet, was ik toch ijskoud m'n opwachting bij je komen maken. Dat hadden we toch afgesproken."

„Nou ja, 'n jaar geleden!"

„I k ben gewend, m'n beloften te houden."

„O, hemel! heb ik er een vergeten?"

„Meer dan één! Je beloofde in Interlaken me vaak te zullen schrijven en op alle kaarten die ik je stuurde, kreeg ik geen letter antwoord."

„Ik heb een boel vervelends gehad, ik vertel 't je wel eens, maar ik ben er nu weer boven uit.

Zeur nu maar niet meer over het niet nakomen van mijn beloften. Ik beloof beterschap in de toekomst!"

„Jacky," Sally keek naar haar langen cavalier op, „wat zeg je nu wel van m'n Hollandsche vrienden?"

„Ik zeg alleen, dat ik wilde, dat ze allemaal in New-York woonden en niet in Amsterdam."

Sally was opgetogen over zijn enthousiasme, want meestal was Jack niet zoo ingenomen met Sally's vrienden!

„Het zal een hard gelag voor je zijn ze te moeten verlaten," begon Jack voorzichtig te toetsen.

„Heel hard," gaf Sally toe. En vooral tegen het afscheid van Norine zie ik geweldig op. Maar weet je, Jack, ik voel toch wel, dat ik met Dad mee terug moet gaan.

Ik mag niet al te egoïstisch zijn."

Jack's hart, dat gewoonlijk nogal regelmatig klopte, ging nu toch geweldig te keer.

„You are right, baby!" zei hij alleen.

„Norinchen," Fred's stem was een zachte fluistering. „Ik ben zoo blij, dat ik je weer heb. Er zal nu nooit weer iets tusschen ons komen. Je kunt er zeker van zijn. Wil je op me vertrouwen?"

„Ja, Fred." Zoo gelukkig en zoo vol vertrouwen blikten Norine's stralende oogen naar hem op.

De wals was geëindigd en de drie paartjes zegen neer in de uitnoodigende hoekjes, die Fred zoo met zorg ingericht had.

Toen stond in de andere kamer meneer Dannenburch op en z'n keel schrapend, begaf hij zich naar de danszaal.

„Jongelui, vóór je weer gaat dansen zou ik gaarne hebben, dat je even naar me luisterde. Mr. Graham, mag ik u verzoeken hier ook even te komen en vrouw, kom naast me staan."

„Hemeltjelief, wat doet de Pipa plechtig," fluisterde Mieke Rinus in.

„Norinchen," wendde meneer Dannenburch zich tot het meisje. „'t Is nu ongeveer een half jaar geleden, dat er een onbekookte, dolle brief van Fred kwam om me te vragen mijn toestemming tot jullie

verloving te geven. Ik heb dit toen geweigerd, omdat ik niet de overtuiging had, dat het Fred ernst was. Tegen jou als schoondochter hebben wij nooit iets gehad en 't is mij een behoefte je te zeggen, dat we ons geen betere schoondochter kunnen wenschen."

Meneer Dannenburch schraapte z'n keel en zijn kinderen kregen het benauwd en wisselden angstige blikken.

„Fred," ging hij voort, „er is in dat halve jaar veel gebeurd, wat we anders gewild hadden, maar daar zullen we verder over zwijgen. Door dit alles heen hebben we toch wel gezien, dat je gevoel voor Norinchen werkelijk sterk is en ook heb ik tot m'n groot genoegen ondervonden, dat je in zaken serieuser bent geworden."

Er was even een stilte die onbehagelijk aandeed en waarbij de een den ander aankeek, niet wetend, hoe dit alles moest eindigen.

„Norinchen," er was een teedere klank in zijn stem, „laat ik je dan nu zeggen, dat we met vreugde onze toestemming geven en het me een groote eer en een genoegen is, dit juist vanavond te kunnen doen, in het bijzijn van den man, dien ik hoog schat, Mr. Graham."

Er volgde een lang gejubel op zijn woorden. Maar toen de statige meneer Dannenburch Norine in zijn armen nam en haar een vaderlijken kus op de wangen drukte, werd het een oogenblik heel stil.

„Dochtertje," zei hij ontroerd, „maak jij Fred tot een man."

De champagne-kurken knalden en de parelende wijn werd geschonken in de ranke glazen. En er werd gefeliciteerd en gekust en Norinchen's lief gelaat straalde van geluk.

Het champagne-glas hoog geheven en een arm om zijn Norinchen heen, zei Fred:

„Vader, ik dank je en je kunt er van op aan, dat ik het op prijs zal stellen. Je zult nooit berouw hebben van wat je vanavond voor me gedaan hebt. Ik z a l een man worden."

En zich tot Norine keerend, zei hij: „Liebste, we zullen je vader opbellen, hij moet ons geluk direct weten."

Een uur later hadden ze aansluiting met Zürich.

„Vatti," sprak Norine's ontroerde stem door den hoorn, „Vatti, we hebben ons zoo juist verloofd, Fred en ik. Geef ons je gelukwenschen. Wacht even, hier is Fred."

En achtereenvolgens kwamen alle familieleden aan de telefoon en Sally en haar vader.

En 't was mevrouw Dannenburch, die op haar hartelijke wijze vroeg:

„We verwachten u gauw voor een heel poosje bij ons; u moet toch getuige zijn van het geluk van uw kinderen."

Twee paartjes deden de balzaal nog eer aan. Fred en Norine dansten niet meer, maar zaten bij de ouderen en toen meneer Dannenburch hen zei, hoe 't de wensch van moeder en hem was, dat ze niet al te

vlug zouden trouwen, vloog Fred niet heftig op, zooals hij vroeger gedaan zou hebben, maar hij legde zich kalm bij het wijze besluit neer.

„En wat zegt Norinchen ervan?" vroeg mevrouw, het meisje, dat ze al lang in haar moederlijke liefde had opgenomen, naar zich toe trekkend.

„Ik vind het allemaal even heerlijk," zei Norine blij. „En ik wil heel graag nog wat in mijn werkkring blijven, want het werk geeft me groote voldoening."

„Ga je niet eerst nog een paar maanden met Sally mee?" vroeg Mr. Graham.

Maar Norine, Fred's hand stevig in de hare nemend, zei schalks:

„Dank u voor uw lieve uitnoodiging, Mr. Graham, maar ik zal er geen gebruik van maken, ik blijf hier om.... op Fred te passen!"

Waarop ze allen in een hartelijk lachen uitbarstten, Fred niet het minst.

— — — — — — — — — — — — — —

Dien nacht, 't was al heel laat, zat Sally in pyama op Norine's bed.

„Ben je gelukkig, baby?" vroeg ze.

„Zóó gelukkig. 't Is net een droom," zei Norine zacht.

„Wat zal ik je missen, Norinchen."

„Niet zoo erg als je nu denkt."

„Waarom zeg je dat?"

„Omdat er veel zal zijn, wat je in beslag neemt, dear Sally."

„What do you mean?"

„Dat weet je heel goed. Doe niet zoo onwetend."

„Ik geloof het ook, baby. Je hebt me aangestoken met die gevaarlijkste aller ziekten, die ze liefde noemen."

„Hij is de rechte man voor je. I am sure."

„Ik ook. En 't malle is, dat ik eerst weg moest zijn, om het zeker te weten."

„Ik ben zóó blij voor je. Je heele leven zal er door veranderen."

„Ja, omdat jij, my little sister, mij eerst zoo veranderd hebt, dat er plaats kwam voor betere gevoelens. Norinchen, blijf je mijn little sister, ook als ik ver weg ben?"

„For ever, dear."

Twee krachtige handdrukken, twee blikken, die spraken van onveranderlijke gevoelens.

„Ga maar slapen, je moet morgen weer zoo vroeg op." Sally stopte het dek met haast moederlijke zorg in.

„Ik zal 't probeeren."

Vol van het groote geluk lachten Norine's oogen haar tegen.

„Good night, baby-sister, sleep well," en Sally, zachtkens weg wiegend op haar zijden muiltjes, zong het liedje, dat bekend is geworden door de geheele wereld:

Goodnight, dear, goodnight,
Just a kiss then you'll fade from my sight,
Oh, say when I'l go, for you know,
That I love you, I love you so,
Dear goodnight, sleep tight,
Till the dawn floods the world with its light,
Oh, then we'll meet again, my sweet,
Goodnight, goodnight, goodnight.

Van de bekende schrijfster

CISSY VAN MARXVELDT

verscheen:

PUCK VAN HOLTEN			gebonden	*f* 3.90
EEN ZOMERZOTHEID . . .	5e	druk	„	„ 3.90
DE LOUTERINGKUUR	3e	„	„	„ 3.90
DE ARCADIA	2e	„	„	„ 3.90
KWIKZILVER	4e	„	„	„ 3.90
CONFETTI (in samenwerking met Emmy Belinfante—Belinfante)	2e	„	„	„ 3.90
DE H.B.S.-TIJD VAN JOOP TER HEUL	9e	„	„	„ 2.50
JOOP TER HEUL'S PROBLEMEN	8e	„	„	„ 2.90
JOOP VAN DIL—TER HEUL	8e	„	„	„ 2.90
JOOP EN HAAR JONGEN . .	5e	„	„	„ 2.90
MARIJKE	2e	„	„	„ 2.90
DE KINGFORDSCHOOL . . .	5e	„	„	„ 1.75
REKEL	4e	„	„	„ 1.75
DE STORMERS	4e	„	„	„ 1.75
HERINNERINGEN				„ 1.25
HET HOOGFATSOEN VAN HERR FEUER	3e	„	„	„ 1.25
HET NIEUWE BEGIN	3e	„	„	„ 1.25
CAPRICES	3e	„	„	„ 1.25

IN IEDEREN BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR.

UITGAVEN VAN VALKHOFF & Co.
AMERSFOORT.